

சுங்கத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - 13

உறுப்பாலும் சிறப்பாலும்
பெயர்பெற்றேர்

கழக வெளியீடு : ८००

சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசை - கந்

உறுப்பாலும் சிறப்பாலும்
வெயர்வெற்றேர்

புலவர் கா கோவிந்தன் எம் ஏ
எழுதியது

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
கைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1.

1965

காங்க முதலியார் சேவிந்தன் (1917)

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

Ed 1 Mar 1954

Reprint: Jan 1965

O31,IAw
K5

URUPPALUM CHIRAPPALUM
PEYARPETTRORE

Paari Achakam, Madras-1.

பதிப்புரை

தமிழனங்கின் அரும்பெறற் புலவர்கள், சங்ககாலத்து வாழ்ந்த மேதகையோராவர். இவர்களின் பெயர்கள் சிறப்பினாலும் உறுப்பு முதலியவைகளினாலும் நாட்டில் மக்களால் பெயராகச்சொண்டு வழங்கலாயின. இதில், உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர் பெற்ற புலவர் பெருமக்கள் இருபத்தறுவர் வரலாறுகள் கோத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இதனையும், புலவர், நிரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் தம் சீரிய கூரிய புலமை நலத்தால் ஆக்கி உதவியுள்ளார்கள். இவ்வரிய நூலினை ‘உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றேர்’ எனப் பெயர் புனைந்து, சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரிசையில் கந்த ஆவதாக அழகிய முறையில் வெளியிட்டுள்ளோம்.

தமிழ் மாங்கிலமக்கள் இதனையும் இதைத் தொடர்ந்து அடுத்தடுத்து வெளியாகும் இஃதொத்த சங்கத் தமிழ்ப்புலவர் வரலாறுகளையும் வாங்கிக் கற்றும் கேட்டும் கற்பித்தும் அறிவுத்திறன் எப்துவார்களென நம்புகின்றோம்.

கவுசிந்தாந்த ஸ்ரீபதிப்புக் குக்கந்தா

உள்ளுறை

பக்கம்

க.	தோற்றுவாய்	1
க.	அடைநெடுங் கல்வியார்	3
க.	இரும்பிடர்த் தலையார்	5
ந.	ஊட்டியார்	8
ச.	ஊன்பொதி பசங்குடையார்	11
தி.	ஐழர் முடவனூர்	17
ச.	கழைதின் யானீயார்	26
எ.	கோடைபாடிய பெரும்புதனூர்	31
அ.	செய்திவள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன்	33
க.	திப்புத் தோளார்	34
க.ஏ.	நரிவெருஷத் தலையார்	36
கக.	கிகண்டன் கலைக்கோட்டுத் தண்டனூர்	43
க.உ.	நெடும்பல்வியத்தனூர்	44
கந.	நெட்டிமையார்	47
க.ச.	நெய்தல் தத்தனூர்	52
க.ஞ.	நோய் பாடியார்	53
க.சு.	பருஉமோவாய்ப்பதுமன்	54
க.எ.	பாரதம்பாடிய பெருங்தேவனூர்	55
க.ஏ.	பாலைக்கோதமனூர்	58
க.க.	பெருஞ்சித்திரனூர்	70
உ.ஏ.	பெருந்தலைச் சாத்தனூர்	86
உ.க.	பெருங்தோட் குறுஞ்சாத்தன்	97
உ.உ.	பேரெயில் முறுவலார்	98
உ.ங.	மடல்பாடிய மாதங்கிரனூர்	102
உ.ஈ.	மலையனூர்	104
உ.ஞ.	வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனூர்	105
உ.ச.	விழிக்கண் பேதைப் பெருங்கண்ணனூர்	108

உறுப்பாலும் சிறப்பாலும்

- - - பெயர்ப்பற்றேர்

தோற்றுவாய்

பெற்றேர்கள், தம் மக்களுக்கு, அவர் குழவிப் பருவத்தே பெயரிடுகின்றனர்; அவ்வாறு பெயரிடுங்கால் தம் தாய் தந்தையர் பெயரையே தம் மக்களுக்கு இடுவதும், தாம் வழிபடு கடவுளரின் பெயர்களை வைப்பதும், மக்கள் பிறந்த நாள்மீண்டும் பெயரிடுவதும் ஆகப் பல முறைகளைப் பின்பற்றக் காண்கின்றோம்; ஆனால், இவ்வாறு பெற்றேர் வைத்த பெயரையே, தம் வாழ்நாள்வரையும் வைத்து வாழ்பவர் உலகில் மிகச் சிலராவர்; பெற்றேர் இட்ட பெயர் மறைய, பல்வேறு சாரணங்களால் வந்த புதுப் பெயரைக்கொண்டு வாழ மக்கள் விரும்பலாயினர்; பெற்றேர் இட்ட பெயரைத் தாம் விரும்பாமல், தாம் விரும்பிய பெயரைத் தாமாகவே வைத்துக்கொள்வோரும் உள்ளர்; பெற்றேர் இட்ட பெயர், இவ் வகையால் மாறுவதினும், அவர் நிறம், வடிவம், தொழில், குணம் ஆய இவை கருதி, அவரோடு வாழ்பவர் வைக்க மாறுவதே பெரும்பான்மைய வாம். இவ் வகையால், பெற்றேர் இட்ட இயற்பெயர் மறைய, பிற்காலத்தினர் இட்ட காரணப்பெயர்களோடு வர்ம்பவரை, இக் காலத்தில்மட்டும் கரண்கிடேரும் என்றல் பொருந்தாது; அத்தகைய பெயர் பெற்றேர் பண்டைக் காலத்திலும் இருந்தனர்.

பழங் தமிழ்ச்செய்யுள் பாடிய புலவர்களின் பெயர்களுள் பல, இவ்வாறு வந்தனவே; தாம் வாழ்ந்த ஊரால்

பெயர் பெற்றேருகும், தாம் மேற்கொண்ட தொழிலால் பெயர் பெற்றேருகும், தாம் பாடிய பாவினத்தின் பெயரால் பெயர் பெற்றேருகும், தாம் பாடிய பாக்களுள் தாம் எடுத்தாண்ட உவமைகளால் பெயர் பெற்றேருகும், அப் பாக்களில் அவர் எடுத்தாண்ட அயிய தொடர், சொல் இவற்றோல் பெயர் பெற்றேருகும், தம் நிறத்தாலும், தம் வடிவாலும் பெயர் பெற்றேருகும் ஆய பலரையும் காண்கிறோம். இவர்களுள், தம் உடல் உறுப்புக்களின் அமைப்புக் கருதியும் தாம் பெற்றுள்ள சிறப்புக் கருதியும் பிறர் வைத்த பெயருடைய குலவர்களை, உறுப்பாலும், சிறப்பாலும் பெயர் பெற்றேர் என வகைப்படுத்தி, அவர்கள் வரலாற்றைக் கூறுவதே இந்நால்.

இவர்களுள், ஐயூர் முடவனார், திப்புத் தோளார், நாரி வெளுஉத் தலையார், நெட்டிமையார், பருஉமோவாய்ப் பதுமன், பெருந்தலைச் சாத்தனார், பெருந்தோட் குறுஞ் சாத்தன், பேரெயில் முறுவலார் என்ற இவர்கள் எண்மரும் உறுப்பாற் பெயர் பெற்றேராவர்; அடைநெடுங்கல்வியார், இரும்பிடர்த் தலையார், ஊட்டியார், ஊன்பொதி பசுங்குடையார், கழுதின்யானையார், கோடை பாடிய பெரும்புதனார், செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன், கிகண்டன் கலூக்கோட்டுத் தண்டனார், நெடும்பல் வியத்தனார், நெய்தல் தத்தனார், நோய்பாடியார், பாரதம் பாடிய பெருந்தெவனார், பாலூக்கோதமனார், பெருஞ்சித்திரனார், மடல் பாடிய மாதங்கிரனார், மலையனார், வண்ணப்புறக்கந்தரத்தனார், விழிக்கண்பேதைப் பெருங்கண்ணனார் என்ற இவர்கள் பதினெண்மரும் சிறப்பால் பெயர் பெற்றேராவர். இவ்விருவேறு வகையினர் வரலாறுகளையும் அகாவரிசையிற் கோத்துச் சேர்த்து ஆயங்கு காட்டியுள்ளோம்.

க. அடைநெடுங் கல்வியார்

இவர், ஆசிரியர் ஒருவரையடுத்து அரிதிற் பெறுதற் குரிய கல்வியை எளிதிற்பெற்று, புகழ்பாவ வாழ்ந்தமையால் அடைநெடுங் கல்வியார் என அழைக்கப்பெற்றார் என்ப. இவர் பெயர் அண்டர் நடுங்கல்லினார் எனவும் காணப்படும்; பகைவர் கைப்பற்றிய தம் ஆனிரைகளைப் போரிட்டு மீட்டுக் கொணர்ந்த போரில் புண்பட்டு இறந்த வீரன் ஒருவனுக்குக் கல் நாட்டி ஆயர் சிறப்புச் செய்ய, அவ்வாறு நடப்பட்ட கல்லீ அண்டர் நடுங்கல் எனப் பாராட்டிய சிறப்பால் இவர் அண்டர் நடுங்கல்லினார் என அழைக்கப் பெற்றார் என்ப; ஆனால், இப்போது கிடைத் துள்ள அவர் பாக்களில் அத்தகைய தொடர் எதுவும் காணப்பெறவில்லை. அடைநெடுங் கல்வியார் என்றும், அடைநெடுங் கல்லினார் என்றும், அண்டர் கெடுங்கல்லியார் என்றும் இவர் பெயர் மாறுபட ஏழுதப்பட்டுள்ளது.

அரும் போராற்றி அமரிடை வீழ்ந்த பெரு வீரர்க்குப் பாணர், யாழிசைத்துப் பாடித் தம் கடன் கழித்த துறையாகிய பாண் பாட்டைப் பாடிய புலவர் அடைநெடுங் கல்வியார். பகைவர் ஏறிந்த வேல்கள் பலவும் தன் மார்பில் தைத்து ஊடுருவப்பெற்று வீழ்ந்துகிடக்கும் வீரன் ஒருவனுக்கு, ஆரக்கால்கள், சூழச் செருகப்பட்ட வண்டியின் குடத்தை உவமை கூறியிருப்பது மிகவும் அழகாக உள்ளது.

“பாங்கற்கு

ஆர்கும் குறட்டின் வேல் சிறத்து இயங்க.” (புறம்: உங்க)

மறவர் குடிவந்த ஆடவர், களம் புகுந்து போராற்றுவர் என்றால், அக் குடிவந்த மகளிர், தங்கள் வீரர்க்காம் தும்பைப்பூத் தரும் செழியினைப் பேணி வளர்ப்பர் என்று கூறி மறக்குத் திட்டமிடினப் புலப்படுத்தியுள்ளார்:

4 உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றேர்

“மென்தோள் மகளிர் நன்று புரப்ப,
இழற்படுற நீண்ட பாசிலீக்
கமழ்பூங் தும்பை நுதல்அசைத் தோனே.” (புறம்: உஞ்)

“இனமையும், வனப்பும், இல்லொடு வரவும், வனமையும், தறுகனும், வாம்பில் கல்வியும் தேசத் தமைதியும், மாசில் சூழ்சியோடு எண்வகை நிறைந்த நன்மகற் கல்லது மகட்கொடை நேரா” நம் பண்டையோர் மாண்பினை, அடைநெடுங் கல்வியார், இரு பாக்களில் விளக்கிக் காறியுள்ளார். மகள்வேண்டிவங்த வேந்தர், நால்வகைப் படையும் கொண்டுவங்து நிற்கின்றனர் என்பதை, அறிந்தும், அவர்கள் நிறைபொருள் தருகின்றனர் என்பதைத் தெரிந்தும், அவர்கள் தங்கள் குடிமுதலாம் பண்புகளோடு பொருந்தாராதல் கண்டு தம் மகளைக் கொடுக்க மறுக்கும் மறவர் மாண்பினைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்:

“தன்னை மாரே
செல்வம் வேண்டார்; செருப்புகல் வேண்டி
சிரலல் லோர்க்குத் தரலோ இல்.” (புறம்: நசடு)

தன் பகைவன்மீது படை கொண்டு சலவாடினார் அரசன், அப்பகைவன் படைவீரரைத் தன் ஆண்மையெலாம் காட்டி அழித்து வென்று மீஞ்சுதல் வீரமுடையைம் யாம்; அவ்வாறு அவரை அழிப்பதோடு அமையாது, அப்பகைவன் நாட்டு ஊர்களை ஏரியூட்டி அழித்தல் ஆண்மையாகாது; அது பண்புடைவீரர்க்குப் பெருமையளிப்பதாகாது என உணர்ந்த புலவர், அவ்வாறு பாழ் செயும் செயலில் “பண்டில் ஆண்மை” எனப் பெயர்க்கூட்டிப் பழித்தல் பாராட்டற் குரித்து:

“புகைபடு கூரெறி பறப்பிப் பகைசெய்து
பண்பில் ஆண்மை தருதல் ஒன்றே.” (புறம்: நசடு)

2. இரும்பிடர்த்தலையார்

இரும்பிடர்த்தலையார், கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி என்ற பாண்டிய மன்னைப் பாடிய புலவர்; இவர், அவனைப் பாடிய பாட்டில், யானையின் பெரியகழுத்தை, இரும்பிடர்த்தலை என்ற தொடரால் சிறப்பித்தமையால், இரும்பிடர்த்தலையார் என்ற பெயர் பெற்றார். இரும்பிடர்த் தலையார் வரலாறுக அறிவது இத்துணையே. திருமாவளவன் என்ற கரிகாற் பெருவளத்தானின் அம்மானும் சிறப்புடையார் இரும்பிடர்த்தலையார் என்றும், அவன் பகைவர் கையகப்பட்டுச் சிறையிருந்தவழி, பகை அழித்து வெளியேறி வெற்றிபெற அவனுக்குத் துணைப்புரிந்தவர் இரும்பிடர்த்தலையாரே என்றும் ஒரு வரலாறு உரைத்து,

“சுடப்பட்ட யீரும்ந்த சோழன் மகனும்
பிடர்த்தலைப் பேராணைப் பெற்றுக்கடைக்கால்
செயிரறு செங்கோல் செலீஇயினுன் ; இல்லை
உயிருடையார் எய்தா வினை” (பழமொழி : உஙகு).
என்ற பழமொழிச் செய்யுளோச் சான்று காட்டுவர்.

இந்த வரலாற்றினே உண்மையென ஏற்றுக்கொள்வதற்கு எத்தனையோ தடைகள் உள்; காரிகாலன் பகைவர் காவலை அழித்து வெளியேறிய நிகழ்ச்சியைக் கூறும் பட்டினப்பாலை, அவன் தன் வாள்துணை ஒன்றைக் கொண்டே வெளியேறினான் என்று கூறுகிறது; இரும்பிடர்த்தலையார் துணைபற்றி ஏதும் உரைத்திலது; கரிகாலன் வரலாறு உணர்த் துணைபுரியும் சங்கநூல் ஏதுவும், இரும்பிடர்த்தலையார் கரிகாலன் அம்மான் எனக்கூறவில்லை; கரிகாலனுக்கும், இரும்பிடர்த் தலையார்க்கும் உறவுகூறும் பழமொழி மிக மிகப் பிற்பட்ட நூல்; பிடர்த்தலையார் துணைபெற்று வெளியேறினான் கரிகாலன் என உரைக்கும் அவ் வெண்பா, அவர், அவன் மாமன் என உணர்த்த வில்லை; கரிகாலன் அம்மான் எனக் கூறப்படும் இரும்பிடர்த் தலையார், கரிகாலன் பகைவராகிய பாண்டியர் வழி

உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றேர்

வங்தவரைப் பாடியுள்ளார்; ஆனால், அக்கால அரசரெல்லாரும் போற்றவாழுந்த தன் மருமான் கரிகாலனைப் பாடினாரல்லர். இரும்பிடர்த்தலையார் வரலாறு அறிய முன்வருவோர் இத் தடைகளை மனதிற்கொண்டு ஆராய்ந்து முடிவுகாண்பார்களாக.

பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதியைப் பாராட்டிய புலவர் இரும்பிடர்த்தலையார், அவன் குடி, கொற்றமும் கொடையும் சிறந்த பழங்குடி; ஏம் முரசம் இழுமேன முழங்க நேமியுய்த்த நேங் நேஞ்சின் தவிராடாகைக்கவுரியர் மருக!—என்று பாண்டியர் குடிச சிறப்பையும், வழுதி, கற்பிலும் பொற்பிலும் சிறந்தாளைப் பாண்டிமாதேவியாகப் பெற்றவன்— சேயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழைகணவ!— என அவன் மனைவியின் மாட்சியினையும், அனுங்குதற்கரிய ஆற்றலும், மணாநாறும் மதமும், பெரிய கையும், கொம்பையே படையாக்கக்கொண்டு பகைவர் மதிலைப் பாழாக்கும் ஆற்றலும் உடைய யானை— துண்ணருந்திறல், கமழ்கடாஅத்து, எயிறு படையாக எயிற்கதவிடா.....பெருங்கையானை— என அவன் படைப் பெருமையினையும், கூற்றுவனுக்கும் இளையாத கொலைத்தொழிலையும், வலிய கைகளையும் பெரிய வாளையும் உடையவன்— மருந்தில் கூற்றத்து அருந்தோழில் காயாக் கருங்கை யோள்வாள்— என்று அவன் ஆற்றலையும்— எடுத்துக் காட்டி,— நிலம் பேயரினும் நின்கோல் பேயரல்— என்று அறிவுரை கூறி, இடையில் ஊர்களே இல்லாதன, இயங்குதற்கு அரியன, உண்ணுகிர் அற்றன, சீண்டவழி யுடையன, ஆற்றலை கள்வரால் அலைப்புண்டு வீழ்ந்த வழிப்போவார் உடல்களைப் பருந்திருந்துண்ணும் கொடுமையுடையன,

“ஆரில்ல, உயவரிய,

நீரில்ல, நீளிடைய

.....வன் கணுடவர்

அம்புவிட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கைத்

திருந்துசிறை வளைவாய்ப் பருந்திருந்துயவும்

உன்ன மரத்த துண்ணருங் கவலை”

(புறம்: ८)

என்று வழியின் கொடுமையை எடுத்துக் காட்டி, தம் வறுமையின் கொடுமையால், வழியின் கொடுமை பாராது வருவர் இரவலர் என இரவலர் தம் வறுமையினை விளங்கக் காட்டி, அவர்கள் அவ்வாறு வருதல், அவர் தம் உள்ள விருப்பத்தை அவர் உரைக்காமலே உணர்ந்து கொடுக்கும் நின் கொடை நோக்கியே,

“நின்னசை வேட்கையின் இரவலர் வருவர் அது
முன்னம் முகத்தின் உணர்ந்து அவர்
இன்மை தீர்த்தல் வன்மை யானே” (புறம் : ந.)

என்று அவன் கொடைச் சிறப்பினையும் உணர்த்தியமுறை, இரும்பிடர்த்தலையார், ஓர் உயர் தமிழ்ப் புலவராவர் என்பதை உறுதி செய்வதாம்.

“பெருங்கை யானை இரும்பிடர்த் தலைஇருங்து
மருந்தில் கூற்றத்து அருந்தொழில் சாவாக்
கருங்கை ஒன்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி !
நிலம் பெயரினும் சின்சொல் பெயரல்”

என்ற அடிகளில், பாடிய தம் பெயரும், பாடப்பெற்ற பாண்டியன் பெயரும் அமையப் பாடி, வரலாறு உணரும் விருப்பம் உடையார்க்குப் பெருந்துளை புரிந்துள்ளமை உணர்க.

ந. ஊட்டியார்

இயல்பாகவே செங்கிறம் பெற்றிருக்கும் அசோகின் தளிரச் செவ்வாக்குப் பூசினுற்போலும் செந்தளிர் “ஊட்டி அன்ன ஒண்தளிர்ச் செயலீஸ்” என்றும் இயல்பாகவே செங்கிறம் பெற்றிருக்கும் முருகவேள் கை அம் பிளைச் செங்கிறம் ஏற்றினுற்போலும் அம்பு “ஊட்டி யன்ன ஊன்புள் அம்பு,” என்றும் கூறிச் செய்யாத நிறத்தைச் செய்ததுபோலப்பாடிய நயம் கருதி, அக்கால அறிஞர்கள், இவர்க்கு ஊட்டியார் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர் ; மை பூசிய கண்ணை, மையுண் கண் என்றும், உண்கண் என்றும் கூறும் வழக்காறு உண்மையால், உண்ணுதல் என்ற சொல் நிறம் பெறுதல் என்றும், ஊட்டுதல் என்ற சொல் நிறம் ஏற்றுதல் என்றும் பொருள்படுமாறு காணக.

இரவில், உண்டு உறங்கச் செல்வதற்கு முன்னர், ஒருவர் கதைக்கூறி, ஒருவர் அக் கதையினைக் கேட்பது சிற் றார்களில் இன்றும் காணப்படும் வழக்கம். அவ்வாறு கதை கூறுவோர் தம் கதையினைக் கூறிக்கொண்டே வர கதை கேட்பவர், இடையிடையே ‘உம்’ கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பர்; கதை கேட்பவரிடமிருந்து, அவ் ‘உம்’ வாராதுபோனால், கேட்பவர் உறங்கிவிட்டார் என உணர்ந்து, கதை கூறுவோரும், கதை கூறுவதொழிந்து உறங்கச் செல்வர்.

தாய் உறங்கினாலன்றித் தலைவனைக் குறியிடத்தே சென்று கானுநுதல் இயலாது என உணர்ந்த தோழி, தாய் உறங்கிவிட்டாள் என்பதை உறுதியாக உணர்ந்துகொள் வதற்காக, அவள் பகுத்திருக்கும் இடத்தருகே தானும் படுத்து, அவளுக்குக் கதை கூறத் தொடங்குவாள்போல் “அன்னுய! நம் தோட்டத்தில் ஓடும் அருஷி, ஆங்குள்ள பள்ளங்களில் வளர்ந்திருக்கும் சிறிய கூதளாஞ்செடிகளின் தழைமீது வீழ்ந்து ஓடுவதால் உண்டாகும் ஓசை நினக்

குக் கேட்கிறதா?”. என்றும், “அன்னுய! நம் தோட்டத் தில் உள்ள அசோக மரத்தில், நாங்கள் ஊசலாடக் கட்டுத் தொங்கவிட்ட கழிற்றினைப் பாம்பு என்று கருதி, அது கட்டியுள்ள அம் மரம் அடியோடு முறிந்துபோமாறு வீழ்ந்த இடியோசை வினாக்குக் கேட்கிறதா?” என்றும் கூறிக்கொண்டே வந்து, கேட்டதற் கெல்லாம் ‘உம்’ கொடுத்து விடையளித்துவந்த தாய், இறுதியில் கேட்ட தற்கு விடையளியாது போனமையான், அவள் நன்கு உறங்கிவிட்டாள் என உணர்ந்தாள் என்று பாடிச், சிற ரூர் மக்களின் இயல்பினையும், தோழியின் அறிவுடைமையினையும் ஒருங்கே உணர்த்தினார் ஊட்டியார் :

“அன்னுய! வாழி! வேண்டு; அன்னை! நம் படப்பைத் தன் அயத்து அமன்ற கூதளம் குழைய
இன்னிசை அருவிப் பாடும் என்னதாகும்
கேட்டியோ? வாழி! வேண்டு; அன்னை! நம் படப்பை
ஊட்டி அன்ன ஓண்தளிர்ச் செயலை
ஒங்குசினைத் தொடுத்த ஊசல், பாம்பென
முழுமுதல் துயிய உரும்ளிங் தன்றே
பின்னும் கேட்டியோ? எனவும், அஃது அறியாள்;
அன்னையும் களைதுயில் மடிந்தனள்.” (அகம் : சு.ஏ)

தலைவன் விரைவில் வரைந்து கொள்ளமையால் வருந்துகிறான் தலைவி; தன் மகள் வருத்தத்திற்காம் காரணம் அறியமாட்டாத தாய்; அவள் நோய் நீங்க முருக்கீன் அழைத்து வெறியாட்டெடுக்க என்னுகிறான்; இதனால், தன் துயர் மேலும் மிகுமே என அஞ்சினிற்கும் தலைவனின் வீட்டின் புறத்தே, அவளைக் கண்டு மகிழ்ந்து கெல்ல வந்து நிற்கிறான் தலைமகன்; தன் விலையினை அவனுக்கு உணர்த்த விரும்பும் தலைமகள், “தோழி! அன்னை அழைத்துவந்த வேலன், வெறியாட்டின்போது, ‘முருகன் தங்தது இங்நோய்; இதைப் போக்குமாறும் யான் அறி வேன்,’ என்று கூறுவனுயின், ‘வெறியாடும் வேல! உன் தலைவனுகைய முருகன், யானைகளின் உடலவினுள் உருவிச் சென்று, செங்கிறம் பெற்ற அம்பைக் கையிலேந்தி, காட்டு

10 உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றேர்

விலங்குகளின் பின் சென்று வேட்டை யாடவும் தெரி யுமோ? என்று கேட்பதால் கேடொன்றும் இராதே?'' என்று தோழியிடம் கூறுவாள்போல், அவன் கேட்கச் சூறினால் என்று பாடி நலைக்கவை ஊட்டிச் செல்லும் ஊட்டியரின் உரைத்திறம் வியக்கத் தக்கதாமன்றே?

“அன்னை தந்த முதுவாய் வேலன்,
எம்மிழை அணங்கவின் வந்தன்று இங்நோய்
தனி மருங்கு அறிவல்; என்னு மாயின்,
வினவின் எவ்வே? மற்றே! கனல் சின
மையல் வேழும் மெய்யுளம் போக
ஊட்டி அன்ன ஊன்புரள் அம்பொடு
காட்டுமான் அடிவழி ஒற்றி
வேட்டம் செல்லுமோ நும்மிழை? எனவே.”

(அகம் : ஏ.ஏ)

ச. ஊன்போதி பசங்குடையார்

பனை ஒலையால், உண்ணும் கலம்போல் உட்குடையதாகச் செய்யப்படுவது பனங்குடை; இத்தகைய பனங்குடைகளில் உணவு உண்பதும், பூப்பறித்து வைப்பதும், வழிப்போவார் சோறு கொண்டு போவதும் வழக்கம்.

“பைஞ்சினம் பெருத்த பசுவெள் அமலை
இரும்பனங் குடையின் மிசையும்” (புறம் : 177)

என்றும்,

“அவல் வகுத்த பசங்குடையால்
புதல் மூல்லைப் பூப்பறிக்குந்து” (புறம் : 352)

என்றும்,

“ஆறுசெல் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடை.” (அகம் : 121)

என்றும் வருவது காண்க. இத்தகைய பனங்குடையில், ஊன்கொண்டு செல்வதை வியந்து “ஊன்பொதி பசங்குடை”என்று கூறிய சிறப்பால் இவர், ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்ற பெயர் பெற்றார்.

ஊன்பொதி பசங்குடையார், இளஞ்சேட்சென்னி என்ற சோழ அரசன் ஒருவனைப் பாராட்டியுள்ளார்; இளஞ்சேட்சென்னி, நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி என்றும், சேரமான பாழுனர் ஏறிந்த நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி என்றும், செருப்பாழி ஏறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி என்றும் அழைக்கப்பெறுவன். இடையன் சேந்தங்கொற்றனர் என்ற புலவரால், அகாநாஹாற்றில், இளம்பெருஞ்சென்னி என அழைக்கப்பெறுவோனும் இவனே. இளம்பெருஞ்சென்னி எனவும், இளஞ்சேட்சென்னி எனவும் அழைக்கப்பெறும் இவனே, கரிகாற் பெருவளத்தான் தங்கதயாகிய உருவப்பஸ்ரேர் இளஞ்சேட்சென்னியாவன்.

12 உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றேர்

இளஞ்சேட்சென்னி, நெய்தலங்கானல் என்ற கடற்கரை கூரை உரிமையாகப் பெற்றிருந்தான்; சேரமானுக்குரிய பாழுள்ளை வென்று கைக்கொண்டிருந்தான்; இவன், தன் காலத்தே, தென்னாட்டுக் கடற்கரைப் பகுதிகளைத் தம் வாழ்விடமாகக்கொண்டு, தமிழ்ப் பேரரசுகளுக்கு இடையூறு விளைத்து வந்த பரதவர் என்ற நாடோடி வீரர்குமுனினை அழித்து, அமைதியை நிலைநாட்டியிருந்தான்; தென்திசைக் கண்ணராகிய பரதவரைப் பாழ்செய்த இவன், வடக்கிலிருந்து தன் அரசிற்குக் கேடுவிளைத்திருந்த வடுகர் என்பவரையும் வென்று அழித்தான்; சேரநாட்டை அடுத்துப் பாழி என்றாரு பேரூர் இருந்தது; அது அரிய அரண் அமைந்து இருந்தமையால், பெரும்பொருளைக் கொண்டிருந்தது; பாழி, நன்னன் என்பவனுக்கும் ஒரு காலத்தில் உரியதாய் இருந்தது; இப்பாழி நகரில், வேளிர், தாம் அரிதின் முயன்று தேடிய பொருளைவத்துக் காத திருந்தனர்; இவ்வாறு சிறப்புற்ற பாழியைத் தமக்குரிய தாகலூக்கிக் கொள்வதில், சேரரும், சோழரும், சில குறுவில் மன்னர்களும், கருத்துடையராய்ப் போர் பல ஆற்றி யுள்ளனர்; வடக்கேயிருந்து வந்து தமிழகத்திற்குக் கேடு விளைக்கும் வடகரும் இதைக் கைப்பற்றி யிருந்தனர்; வடுகரை வென்ற இளஞ்சேட்சென்னி, அவரை முற்றும் அழித்தல்வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலும், தம் சோழர் குடிவந்தேரால், சீண்டகாலமாகவே கைப்பற்றப் பெறுமல் இருந்த பாழிநகரைக் கைப்பற்றி, அக்குறையிளைப் போக்குதல் குடிக்கடனும் என்று கருதிய எண்ணத்தாலும், பாழிநகர்மீது படையெடுத்துச் சென்று, ஆங்கு வாழுங்கிருந்த வடுகர்களையும் அழித்து, அப்பாழி நகரையும் கைக்கொண்டான். இளஞ்சேட்சென்னியின் வெற்றிச் சிறப்புக்களைப் பொதுவகையால் போற்றிக் கூறிய புலவர், ஊன்பொதிபசங்குடையார், அவன் வடுகரையும், பரதவரையும் வென்ற நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் ஏடுத்துக்கூறிப் பாராட்டியுள்ளர் :

“தென்பரதவர் மிடல்சாய்
வடவடுகர் வரளோட்டிய.”

(புறம் : நன்ம)

இளஞ்சேட்சென்னியின் போற்றலை விளக்க வந்த ஆசிரியர், அவன், பகைவருடைய, கைப்பற்றுதற்காக காவலமைந்த கோட்டை அப்பகைவரிடம் இருக்கும் போதே, இதோ, இந்தக் கோட்டையினை நீ பெற்றுக் கொள்வாயாக எனத் தன்னைப் பாடிவரும் பாணஞக்கு அளிக்கும் அத்துணைத் துணிவும், அக்கோட்டையை அவ்வாறே வென்று அளிக்கும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவனுவன் என்று கூறிப் புகழ்வர்.

“ ஒன்றை, ஆரையில் அவர்கட்டாகவும், :நுமது’ என,
பாண்கடன் இறக்கும் வள்ளியோய்.” (புறம் : १०८)

உழவர், நெல்லடித்துத் தொகுத்த நெற்களத்திற்குச் சென்று பாடி, நெல்பெற்று மகிழும் பொருநர், அரசர்கள், போர்செய்து வென்ற போர்க்களத்திற்கும் சென்று, அவர்புகழ்பாடி, போரில் அவர்கைப்பற்றிய யானை முதலாயின வற்றைப் பெற்று மீள்வதும் உண்டு. அவ்வாறு போர்க்களம் பாடும் அவர்கள், அரசனை உழவனுக உருவகம் செய்து, அவன் ஆங்குச் செய்த செயல்களை உழவர் செயல்களோடு இயைபுடையதாக்கிப் பாடுவதும் செய்வர். இவ்வாறு களம்பாடுவதை ஏர்க்கள் உருவகம் என்று கூறுவர் இலக்கண நூலாசிரியர்கள்; அத்தகைய ஏர்க்களுடருவகம் ஒன்றால், இளஞ்சேட்சென்னியின் போர்க்களச் சிறப்பினைப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார் நம்புலவர், ஊன்பொதி பசங்குடையாரும்.

இவ்வாறு இளஞ்சேட்சென்னியின் வெற்றிச் சிறப்புக் களை விளங்கப் பாடிய புலவர், அவன் கொடைப்புகழைப் போற்றிக் கூறத் தொடங்கி, அவனைப் பாடிவரும் இவ்வர்களின் வறுமை நிலையினையும், அவ்வாறு பாடி வருவார்க்கு அவன் அணிகள் பல அளித்தலையும், அவ்வணிகளை, அணியாறியாது அவர்கள் திகைப்பதையும், அவர்களின் அறியாமை கண்டு அவன் நகைப்பதையும், நகைச்சுவைதோன்றப் பாடியுள்ளார்.

இளஞ்சேட்சென்னி தன்பால் வந்து இரங்கு நின்ற இரவன்மாக்கஞக்குத் தான் போரிற் கைப்பற்றிய அணிகள்

பலவற்றையும் அளித்தான். அவ்வணிகளின் வகையிலேயும், அவற்றை எங்கெங்கே அணிந்து கொள்வது என்பதையும் அறியமாட்டாத அவர்கள், விரலில் அணிய வேண்டுவனவற்றைச் செனியிலும், செனியில் அணிய வேண்டுவனவற்றை விரலிலும், அரைக்குரியவற்றைக் கழுத்திலும், கழுத்தணிகளை இடையிலும் அணிந்து, காண்பார்கைகொட்டி நகைக்குமாறு விளங்கினர்; அவர் செய்கை, பண்டு இராமனுடன் காடு சென்ற சீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்றபோது, அவன் கழுற்றி எறிந்த அவன் அணிகளைக்கொண்ட குரங்கினம், அவற்றை எவ்வாறு அணிவது என அறியமாட்டாமல், அணிந்து விண்ற காட்சியிலே ஒத்துளது என்று கூறியுள்ள புலவரின் செய்யுட்பொருளாறிந்து மகிழ்வோமாக!

“மேம்படு சிறப்பின் அருங்கல வெறுக்கை தாங்காது பொழிதங் தோனே; அதுகண்டு இலம்பா டும்தனன் இரும்பே ரொக்கல், விரற்செறி மரபின் செவித்தொடக் குநரும், செவித்தொடர் மரபின விரற்செறிக் குநரும், அரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரும், மிடற்றமை மரபின அரைக்குயாக் குநரும், கடுங்கெறல் இராமன் உடன்புணர் சீதையை வலித்தனக அரக்கன் வெளாவிய ஞான்றை நிலஞ்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின் செம்முகப் பெருங்களை இழைப்பொலிந் தாஅங்கு அருங் வருநகை இனிது பெற்றிரும்.” (புறம்: நஎஷ)

இவ்வாறு பாணர் உவப்பப் பலகலன் அளிக்கும் யண்புடையோனுகிய இளஞ்சேட்சென்னி, அப் பண்டில் என்றும் குன்றுது வாழ்தலை விரும்பிய புலவர் ஊன் பொதி பசங்குடையார், இளஞ்சேட்சென்னியை அடைந்து, “அரசே! வேண்டுமொவு முன்னரே பெய்துவிட்டோம், மேலும் பெய்தல் வேண்டுவதில்லை என்று மழை பெய்யாது பொய்ப்பினும், முன்னெனல்லாம் நிறைய விளைந்தோம், இனி விளைதல் வேண்டுவதின்று என நிலம் விளைவதை

மறுப்பினும், அம்மழு சிரையும், அந்திலத்து விளைபொரு கோயும் எதிர்நோக்கி வாழும் உயிர்கள் வாழ வழியின்றி மாந்து மறைந்துபோய்விடும்; அதுபோல், எம்போலும் இரவலர், நின்பால் வந்து இன்னும் சிறிது கொடுப்பாயாக என வேண்டி நிற்பராயின், அவர்க்கு ‘முன்னாரே விறையக் கொடுத்துவிட்டேன்’ என்று கூறி மறுத்து விட்டால், அவர் வாழ்வு வளமற்றுப்போய்விடும்; ஆதலின் இரவலரைப் பேணிப்புரப்பதை நீ வாழ்வின் கடன் எனக் கொள்வாயாக’ என்று கூறி வாழ்த்தினார். இரந்து வாழ் வார் தம் வாழ்வின் நிலையற்ற தன்மையினைப் புலவர் எத்துணை நுனுக்கமாக அறிந்து கூறியுள்ளார்! என்னே அவர் அறிவின் திறம்!

“கழிந்தது பொழிந்து என வான்கண் மாறினும்,

தொல்லது விளைந்தன நிலம்வளம் கரப்பினும்,

எல்லா உயிர்க்கும் இல்லால் வாழ்க்கை;

இன்னும் தம்மென எம்மனோர் இரப்பின்,

முன்னும் கொண்டிர் என நும்மனோர் மறுத்தல்

இன்னது அம்ம! இயலதேர் அண்ணல்!

.....

பூண்கடன் எந்தை! நீ இரவலர் புரவே.” (புறம்: १०५)

இளஞ்சேட்சென்னிபால் கொண்ட பேரன்பினால், அவன் வெற்றிக் கிறப்பையும், கொடையின் பெருமையையும் பாராட்டுவதோடு நில்லாது, அவன் புகழ் என்றும் நின்று நிலைபெறுதற்காம் அறவுரைகள் பலவற்றையும் எடுத்துக்கூறிய புலவர், அவன்பால் தாம் கண்ட அருங்குணங்களை எடுத்துக்காட்டிப் போற்றிப் புகழ்வாராயினார்.

“இளம்சேட்சென்னி, தன்னை வழிபட்டுப் பணிந்து வாழ்வாரைத் தழுவி அன்புகாட்டும் அருட்குணம் உடையான்; பிறர் குற்றம் கூறுவதேத் தொழிலாகக்கொண்டார் கூறுவனவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளான்; ஒருவன்பால் குற்றம் உண்டு என, அறிவானும், நூலானும் துணிந்தானுயின்,

அக்குற்றம் செய்தார்க்கு அக்குற்றத்திற்கேற்பத் தண்டம் அளிக்கத் தவறுன்; அக்குற்றம் செய்தார் தன் தாளிற் பணிந்து பிழைபொறுக்க வேண்டின், அப்பிழை பொறுத்து அவர் தண்டனையை நிக்குவதோடு அருளும் செய்வன்; அழித்தினும் சிறந்த ஊனைவை வருவார் அனைவர்க்கும் வரையாது வழங்குவன்; மகளிர் அன்பிற்கன்றி, பகைவர் படைக்குத் தளராது அவன் மார்பு; எற்றெற்றன்று இரங்குல என்றும் செய்யான்; அவன்பால் காணலாம் இப்பண்புகளால் அவன் புகழ், சேயைல நாடுகளிலும் சென்று பரவும்.” இவை, இளஞ்சேட்சென்னிக்கு ஊன்பொதி பசுங்குடையார் அளித்த பாராட்டுரைகள். இவை அவனைப் பாராட்டக் கூறப்பட்டனவேனும், உலக மக்களை நோக்கிக், “கூறிய இக்குணங்களைக்கொண்டு உயர்வீராக” எனக் கூறுவதுபோல் அமைந்துள்ள அருமையினை அறிந்து மகிழ்வோமாக!

“வழிபடு வோரை வல்லறி தீயே;
 பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே நலையே;
 நீமெய் கண்ட தீமை காணின
 ஒப்பாடு அத்தக ஒருத்தி;
 வந்து, அடி பொருந்தி, முந்தை ஸ்ர்பின்,
 தண்டமும் தணிதி, நீ பண்டையிற் பெரிதே;
 அழித்து அட்டு ஆனக் கமழ்குய் அடிசில்
 வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை
 மகளிர் மலைத்தல் அல்லது, மள்ளர்
 மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்பு!
 செய்து இரங் காவினைச் சேண்விளங் கும்புகழ்
 நெய்தலங் கானல் நெடியோய்!
 எய்தவங் தனம்யாம்; ஏத்துகம் பலவே.”

(புறம்: 50)

ஊ. ஜியூர் முடவனுர்

ஜியூர் முடவனுர், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழு தியைப் பாடியிருத்தவின், பாண்டிநாட்டினராவர் என்று கொண்டு, இவர் பிறந்த ஜியூர் பாண்டிநாட்டில் உள்ள சிற்றையூர், பேரையூர் என்ற ஊர்களுள் யாதேனும் ஒன்றும் என்று கூறுவர் சிலர்; முடவனுர் பாராட்டைப் பெற்றேருள், தாமன் தோன்றிக்கோனும் ஒருவன்; திண்டுக்கல்லுக்கு மேற்கே, பதினைந்து கல் தொலைவில் தான்றிக்குடி என்ற பெயருடைய ஊர் ஒன்று மலைகளுக்கிடையே உளது; ஆதவின் தாமன் தோன்றிக்கோனுக்குரிய மலை, ஆங்குள்ள தோன்றிமலையே என்பர் சிலர். கருலூர்க்கண் மையில் தான்தோன்றி மலை என்றெரு குன்று உளது; தான்தோன்றி மலை என்ற பெயர், தாமன் தோன்றி மலை என்பதன் திரிபே ஆதவின், தாமன்தோன்றிக் கோனுக்குரிய தோன்றிமலை இதுவே என்பர் மற்றும் சிலர்; பிறகுறிய கருதத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு முடவனுர் பிறந்த ஜியூர், கருலூரை யடுத்துள்ள தும், திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கே குளத்தூரைச் சார்ந்துள்ள துமாய ஜியூரே என்று கொள்வாரும் உளர்.

ஜியூர் முடவனுர் கால் முடம் பட்டவராவர்; யாண்டே னும் செல்லவேண்டுமாயின் ஏருதுகள் ஈர்க்க வண்டியூர்ந்தே செல்வர். தோன்றிக்கோணைப் பாடிய செய்யுளில் “என்னுடைய பெரியவண்டி சேந்றில் அழுந்தியவிடத்தும் தளராது இமுத்துச்செல்லும் வலிய ஏருதுகளையே நின்பால் வேண்டுகின்றேன்;”

“கடுங்தேர் அள்ளற்கு அசாவா நோன்சுவற் பகடே யத்தையான்வேண்டி வந்தது” (புறம் : கூகு) என்று அவரே கூறுவதால் இது தெளிவாதல் காண்க.

ஜியூர் முடவனுர் பெயர், சில ஏடுகளில் ஜியூர் மூவனுர் என்றும், உறையூர் முடவனுர் என்றும் உள்து. இவர் பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி, குள் உ. சி. பெ.-2

முற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், தாமான் தோன்றிக் கோன், செல்லூர்க்கேர்மான் ஆதன் எழினி ஆகியோரைப் பாராட்டியுள்ளார்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி ஆற்றல் மிக்க அரசனுவன்; வடபுல மன்னரை வெற்றி கொண்ட வீரடையவன்; இவனைப் பாடிய புலவர் இரு வரும், இவன் போர்வன்மையினையே எடுத்துக் கூறிப் போற்றியுள்ளனர்; புலவர் ஜயர் முடவனர், “தமிழுகம், அரசர்க் கெல்லாம் பொதுவாகும்; அதை உரிமை கொண்டாடல் அரசர் அணைவருக்கும் பொருந்தும் என்ற சொல் கேட்கவும் பொருதவன்; அவன் தமிழுகம் அணைத் துணையும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்துத், தான் ஒருவ ஞகவே ஆனுதல்வேண்டும் என்ற பேராசையும், அப் பேராசையினைக் குறைவற நிறைவேற்றுதற்காம் பேராற்ற லும் உடையவன்; அவன் எண்ணம் அறிந்து, ‘திறை யிடுக’ என அவன் கேட்பதற்குமுன்னாலே கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும் அரசர்களே உயிர்பெற்றுப் பிழைப்பர்; கொடாதார் விலை, அந்தோ! மிக மிக இரங்கத் தக்கதாம். அவன் ஆணைக்கு அடங்காது ஒருங்கள் வாழ்தலும் இயலாது; காலமெல்லாம் அரிதின் முயன்று தேடிப் பெற்ற பேராசை, அவனுக்கு அடங்காமையால், ஒரு நாள் அளவும் ஆண்டு மகிழுமால், இழந்து அழிவர்; அத்துணை ஆற்றல் உடையான்” எனப் பாராட்டுகின்றார்.

வழுதி சினந்தால் வாழார் எவரும்; அவன் வெசு ஏரியை வென்று அடக்கல் எவர்க்கும் இயலாது என்பதை விளக்க வந்த ஆசிரியர், “கடல்ஸீர் பொங்கி எழுமாயின், அதைத் தடுத்து நிறுத்தவல்ல அணையினை எங்கும் காணல் இயலாது; அளவின் நிப் பெருகி எழுந்து கொழுந்து விட்டு ஏரியும் தயால் அழிவுருமல் உயிர்களைக் காத்துப் பேணவல்ல இடம் உலகத்தில் எங்கும் இல்லை; பெரு மகிழ் களையும் பெயர்க்கும் ஆற்றல்கொண்டு சூழன்றுடிக்கும் காற்றினைத் தடுத்து நிறுத்தவல்ல ஆற்றல், உலகில் எதற்கும் இராது; அதைப்பொன்றே வழுதி சினந்தால், அச-

சினத்தைத் தாங்கும் ஆற்றல் எவர்க்கும் உண்டாகாது.” என்று கூறினார்.

வழுதி சினம் பெற்ற வேந்தர், உள்ள நாளெல்லாம் உழன்று தேடிப் பொன்ற தம் அரசவாழ்வை, ஒருங்கள் அளவும் வைத்து வாழப்பெறுமல்ல, இழந்து அழிவதற்கு, கணையான்கள் பலங்கள் உழைத்து எடுத்த தம் புற்றினினரும் வெளிப்போந்து, ஞாயிற்றின் வெம்மையால் தாக்குண்டு, ஒருங்கள் வாழுவும் கொடுத்துவைக்காது, அப் புற்றையும் இழந்து இறந்துபோதலே ஒப்பிட்டுக் கூறிய உவமைநயம் உள்ளுதொறும் உவகைத்தரும் உயர்வுடைத்தா மன்றே!

“நீர் மிகின், சிறையும் இல்லை ; தீயிகின்,
மன்னுயிர் ஸ்மற்றும் ஸ்மலும் இல்லை ;
வளிமிகின், வளியும் இல்லை ; ஒளிமிக்கு
அவற்றேரு ரண்ன சினப்போர் வழுதி
தண்டமிழ்பொது’ எனப் பொருள், போரெதிர்ந்து
கொண்டி வேண்டுவ ணயின், கொள்கெனக்
கொடுத்த மன்னர், நடுக்கற் றனரே ;
அளியறோ ! அளியர் ! அவன் அளி இழந்தோரே ;
நுண்பல சிதலை, அரிதுமுயன் றெடுத்த
செம்புற்று ஈயல் போல

ஒருபகல் வாழ்க்கைக்கு உலமரு வேரே.” (புறம் : கெ)

பாண்டியனைப் பாடி மகிழ்ந்த முடவனார், சோழ நாட்டுன் வளத்தையும், அங் நாட்டை ஆளும் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் பெருமையினையும் அறிந்தார் ; அங் நாட்டைக் கண்டு களிக்கவேண்டும் ; அவ் வரசனைப் பாடிப் பாராட்ட வேண்டும் என விரும்பினார் ; உடனே, தம் வண்டியிலமர்ந்து சோழநாடு நோக்கி வரலாயினர் ; வண்டியில் பூட்டிய காதீகள், நெடுங்கெதாலைவு வந்தமையால், நடை மெலிந்து மேலும் நடக்கமாட்டா வாயின ; என் செய் வார் பாவம் ! இடைவழியிலேயே இருங்குதிட்டார் ; சோழ நாடு சென்று, இளிய மாங்கனியாலாய் புளிக்குழம்பும், வராலும், சூருவும் போன்ற மீன் இறைச்சியும், வள்ளைக் கீரையும், பாகற்கறியும் உண்டு மகிழ் எண்ணிவந்த அவர்,

உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றேர்

உண்ணுதற்குக் கிடைக்கும் ஒரு பிடி சோற்றினையும் உரிமைகாலத்தே பெற்றாட்டாது வருந்தினார்; “ஈண்டிருந்து மேலும் செல்வதாயின் வேறு புதிய காளைகள் வேண்டுமே! அவற்றை அளிப்பார் எவரோ?” என்று எண்ணி ஏங்கீ இருந்தார். இந் நிலையில் அவரைக் கண்ட சிலர், “ஐய! அண்மையில் தாமான் தோன்றிக் கோன் ஒருவன் உளன்; அவன் அறவோர்களிற் சிறந்த அறவோன்; வீரருட் சிறந்த வீரன்; உழவருட் சிறந்த உழவன்;

“அறவர் அறவன்; மறவர் மறவன்;
மள்ளர் மள்ளன்; தொல்லோர் மருகன்” (புறம்:உக்க)

அத்தகையான், தங்கள் புகழ்கேட்டுத் தங்களைக் காணும் ஆர்வமும் உடையன்; அவன்பால் செல்லின், தீரும் நும் துயர்,” என்று கூறினார். அவர் கூறியன் கேட்ட முடவனார் அவன்பால் சென்றார்; சோழநாடு செல்லும் தம் விருப்பத் தினையுரைத்து, அதற்குத் துணைபுரியுமாறு, சேற்றுநிலம் புகினும் தளராது செல்லவல்ல காளைகள் அளிக்குமாறு வேண்டினார். அவர் வேண்டுவன் கேட்ட தோன்றிக்கோன், அவர்வேண்டிய காளைகளோடு, ஆணிரை பலவும் அளித்து, அன்பு பாராட்டி அனுப்பினான்:

“கடுங்தேர் அன்ளம்கு அசாவா நேரன்சவல்
பகடே யத்தை, யான் வேண்டி வந்தது; என
ஒன்று யான் பெட்டா அளவை, அன்றே
ஆன்று விட்டன எத்தை, விசம்பின்
மீன்புத் தன்ன உருவப் பள்ளிரை
ஊர்தியொடு நலகி யோனே.” (புறம்:உக்க)

தொன்றிக் கோன் தந்த பகடு பூட்டிய வண்டியேறி உறையூர் வந்து சேர்ந்தார்; ஆனால், அங்கோ! அவர் எவளைக் காணவேண்டும் எவளைப் பாடிப் பாராட்டி வேண்டும் என்று எண்ணி வந்தானோ, அவன் இறந்து விட்டான்; அவன் பூதஷ்டல் மறைந்து விட்டது; அதைத் தாழியிலிட்டுப் புதைத்துவிட்டனர் அவன் சுற்ற த்தார் என்

அறிந்தார்; என்றாலும், அவன் பூத உடலைக் காணமாட்டாப் புலவர் தமிழகமெங்கும் சென்று, ஆண்டுள்ளாரெல்லாம் தம் ஆற்றல் உணருமாறு வெற்றிகொண்ட அவன் தானைப் பெருமையும், புலவர் போற்ற வாழ்ந்த அவன் ஆட்சிப் பெருமையும், உலகெலாம் பரவி விளங்கும் ஞாயிற் நின் ஒளியேபோல், இவ்வுலகைத் தாண்டிச் சென்றும் தோன்றி விளங்குவதைக்கண்டார்; அளக்கலாகாப் பெருமையுடையது அவன் புகழுடல்; அதை அழித்தலோ, அல்லது தாழியிலிட்டுப் புதைத்தலோ இயலாது; உலகம் உள்ள வரை அது அழியாது; உலகம் அழிந்து மூடியவிடத்திலேயே அது அழியும் என்று எண்ணினார்; அத்தகையான் பிரிவு, அவரைப் பெரிதும் துன்புறுத்திற்று; தம் துன்பத்தின் கொடுமை தோன்றுமாறு, இறங்தார் உடலை இட்டுப் புதைக்கும் தாழிகள் புனைந்து தரும் ஊர்க்குயவனை விளித்து, “கலம் செய்யும் வேட்கோவே! இதுகாறும் இறங்தார் தமக்கெல்லாம் தாழி தந்து வின் கடைமையினைத் தயாருது ஆற்றியுள்ளனை; ஆனால், அங்தோ! கிள்ளிவள வற்கு வேண்டும் நல்ல தாழியினை வளைந்து தருதல் வின் னால் ஒண்ணது; அவன்தாழி, ஏனையோர் தாழிபோன்ற தன்றே! அவனுக்கு ஏற்ற தாழி புனைதல் வேண்டுமாயின், உலகின் பெருமலைகளையே மன்னாகவும், உலகையே உருஞ்சும் சக்கரமாகவும்கொண்டு செய்யவேண்டுமே; அது எங்கே வின்னால் இயலும்? அதைச் செய்யமாட்டா வின் விலைகண்டு மிகவும் இரங்குகின்றேன்,” என்று அழுவாராயினர். போற்றிப் பேணும் புரவலர் பொன்றினர் என்றால், அது கேட்கப் புலவர் உள்ளம் பொறுக்குமோ!

“கலம்செப் கோவே! கலம்செய் கோவே!

.....
அளியை நியே; யாங்கா குவைகொல்!

நிலவரை சூட்டிய நிள்ளெடுஞ் தானைப்

புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்லிகை

விரிக்கிர் ஞாயிறு விசும்பு இவர்க் கானா

சேண்விளங்கு சிறப்பின் செ பியர் மருகன்,
கொடிதுடங்கு யாளை, நெடுமா எவன்
தேவர் உலகம் ஏய்தின ஞதவின்.
அன்னேற் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி
வணைதல் வேட்டனை யாயின், எனையதூஉம்,
இருங்கீலம் திகிரியாப், பெருமலை
மண்ணை வணைதல் ஒல்லுமோ நினக்கே.”

(புறம்: ११६)

பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியை
யும், குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவினையும், தாமான்
தோன்றிக்கோணையும் போற்றிப் புகழுந்த புலவர் ஜெயர்
முடவனுர், தாம் பாடிய அுகநானூற்றுச் செய்யுளான்றில்,
கோசர் வழிவந்த இளஞ்சிருக்கள், பலர் ஒன்று கூடிச்
சென்று, கடலாடி மக்கிழும் மகளிர் கொய்து வந்துகொடுத்த
புலிநக்க் கொன்றைப்பூவினையும், கழுனிகளில் உழவர்
பறித்துத்தந்த குவளைப்பூவினையும், காவற்காடு குழந்த
மூல்லை ஸிலத்தில் மலர்ந்த மூல்லைமலர்களோடு கலங்து, தம்
தலைக்கு வேண்டும் மாலையாகக் கட்டி மகிழுந்து விளையாடும்
வளமங்கிறந்த செல்லூரையும், அச்செல்லூர்த் தலைவனுகிய
ஆதன் எழினியையும், எதிர்நின்று போரிடுவார்மீது
எறிந்தவிடத்துச் சுரை சிதையாது சென்று தாக்கவல்ல
அவன் வேற்படையினையும் யானைகள் மார்பிற் புண் பெற்று
வருந்தி வாடி ஓடி மறையுமாறு, அவற்றின் மீது வேலோச்
சும் அவன் போர்வன்மையினையும் எடுத்துக் கூறிச்
சிறப்பித்துள்ளார்.

“கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்,
கழுனி உழவர் குற்ற குவளையும்,
கடிமிளைப் புறவில் பூத்த மூல்லையொடு
பல்லிளங் கோசர் கண்ணி அயரும்
மல்லல் யாணர்ச் செல்லிக் கோமான்
எறிவிடத்து உலையாச் செறிச்சரை வெள்வேல்
ஆதன் எழினி அருங்கிறத்து அழுத்திய
பெருங்களிற்று எவ்வம்.”

(அகம் : २५५)

புலவர் ஜெயர் முடவனார், தாம் பந்திய அகத்துறைப் பாடல்கள் பலவற்றுள், ஒரு பாட்டில், கரிய சிரலும், சிவந்த முகமும் கொண்ட சூரங்குக்கூட்டம் ஒன்றையும், அக்கூட்டத்தைத் தலைமை தாங்கி அழைத்துச் செல்லும் ஒரு பெண் சூரங்கையும், பெரிய மலையினின் ரூம் வீழ்ந்து ஓடிவரும் அருவி ஸிரில் ஆடியும், அவ்வருவி அருகே வளர்ந்துள்ள நின்ட பெரிய மூங்கிலில் ஏறி, அதன் நுணியில் அமர்ந்து ஊசலாடியும், அடுத்துள்ள மலையிலே ஏறி, வேங்கைமரத்தின் மலர்கள், அதன் கீழுள்ள களைநிரில் உதிர்ந்து படியுமாறு அம்மரக் கிளைகளில் குதித்து ஆடியும் மகிழ்ந்து செல்லும் அக்குரங்குளின் ஆடவ்களையும் எடுத்துக் காட்டும் அழகிய ஒவியமொன்றைச் திட்டித் தங்குள்ளார் :

“கருவிரல் மந்திச் செம்முகப் பெருங்கிளை
பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி,
ஊங்குகழை ஊசல் தூங்கி, வேங்கை
வெற்புஅணி நறுவீ கற்களை உறைப்பக்
கலையொடு திளைக்கும்.”

(நற் :நஞசு)

மற்றெலூரு செய்யுளில், தங்கை கள் குடித்த மயக்கத் தால், கடமை மறந்து கவலையற்றுக் கிடந்தானாக, கயிறு தொங்கும் தூண்டிற்கோலுடன் சென்று, புனலருகே அமர்ந்து, வராஸ்மீனை வலித்துக்கொள்ளந்து, அதை வஞ்சி மரத்து விறகால் சுட்டு, உண்ணும் பதமாக்கி, உறங்கிக் கிடக்கும் தங்கை எழுந்து தானே உண்ணமாட்டாமை யறிந்து, அவன் வாயிலிட்டு ஊட்டும், பாண்குலப் பெண் ஒருத்தியின் அன்புவாழ்க்கையினை வசுத்துக் காட்டியுள்ளார் :

“நான்கொள் நுண்கோவின், மீன்கொள் பாண்மகள்
தான்புனால் அடைகரைப் படுத்த வரா அல்
நாரா நறுவுண் டிருந்த தங்கைக்கு
வஞ்சி விறகில் சுட்டு வாயுறுக்கும்.” (அதம் : உகச)

“பழகிய பகையும் பிரிவு இன்னுது” என்ப. எவ்வரையும் பழக்கத்தால் நம்மவராக்கலாம்; எவ்வரும் பழக்கத்தால்

தம் இயல்பில் மாறுதல் கூடும் ; இவ்வண்மையினே விளக்க விரும்பிய ஐயர் முடவனார், மக்களோடு பழகியறியாக்காட்டுப்பசுவின் கண்று, வேடர்கள் விரட்டியதால் அஞ்சித், தன் தாயையும், இனத்தையும் விட்டுப் பிரிந்து, பல காவுதம் ஓடி, இறுதியில், அக்காட்டை அடுத்துள்ள அவ் வேடர்தம் ஊருட் புகுங்து, அவர் கையகப் பட்டு, வேட்டுவச் சிறுவர்களின் அன்பு வளர்ப்பால், தனக்கு இயல்பான காட்டு வாழ்வை மறந்து, வெறுத்து, அவ்வேடர்களோடு வாழும் நாட்டுவாழ்க்கையில் விருப்பம் கொள்வதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் :

“அமர்க்கண் ஆயான் அஞ்செவிக் குழவி,
கனவர் எடுப்ப வௌஇ, இனம்தீர்ந்து
கானம் நண்ணிய சிறுகுடிப் பட்டென
இளையர் ஓம்ப மரீஇ, அவன் நயங்து
மனையுறை வாழ்க்கை வஸ்வி யாங்கு
மருவின் இனியவும் உளவோ? ” (குறுங் : நடை)

காதலுற்றுர் இருவரும் கலந்து வாழப்பெற்றால், அக்கர்தல் நன்றாம் ; இன்பம் தருவதொன்றாம் ; அத்தகைய கலந்துறை வாழ்வு இன்றுயின், அங்கிலையில் காதலுற்றுர், அக்காதலை மறவாது மேற்கொண்டு வாழ்தல் மிகவும் அரிதாம் ; துன்பம் நிறைந்ததாம். காதலின் இவ்வியல் பினை விளக்க விரும்பிய ஆசிரியர், பெண்ணெருத்திபால் காதல் கொண்ட இளைஞருவன், அவள் காதலை முழுக்கப் பெறமாட்டாமையால் வருந்தி, தன் வாட்டம் கண்டு, “ஆண்மகன் அறிஷ்ணங்து துயருறல் அழகன்று,” என்று இடித்துக் கூறிய தன் நண்பர்கட்டு, “நண்பர்காள் ! காதலின் இயல்பறியாதவர்கள் நீங்கள் ; காதல், தன்னைக் கொண்டாரை வருத்தத் தொடங்கியவிடத்து அக்காதலால் துயருறவோர், அதனேடு கூடிவாழ்தல் மிகவும் துயர் தருவதொன்றாம் ; என்னால் காதலிக்கப்பட்டவள், கொடிய வளும் அல்லள் ; அவள் சொற்கள் அமிழ்தம் போல் இனிக்கும் ; அத்துணை இனியள் அவள் ; அவள் புறத்தால் மட்டுமே அத்தன்மையள் என்று எண்ணேதிர்கள் ! குணத்

தாலும் நல்லவள்; இத்தகைய சிறந்தவள்பால் கொண்ட காதலே, நிங்கள் இடித்துக்கூறுமாறு என்னை அறிவிழிக்கச் செய்து துயர்தருமாயின், காதலின் கொடுமையினைக் கூறலும் இயலுமோ? ஆதலின் அறிவறிந்த என் நண்பர் காள்! காதலை கெருங்கவும் செய்யாதீர்கள்!” என்று கூறினானுகப் பாடிக்காட்டியுள்ளார்:

“அமிழ்தத் தன்ன அங்கீங் கிளவி;
அன்ன இனியோள்; குணஞும் இன்ன;
இன்னு அரும்படர் செய்ய மாயின்,
உடன்சுறைவு அரிதே காமா;
குறுகல் ஓம்புமின்; அறிவுடை யீசேர்!” (குறுங்: 20க)

பண்டைத் தமிழுகத்தில், அரசர், படையாளர் எனத் தனியாகச் சிலரைத் தேர்ந்து வைவத்துப் பேணிவந்தாரல்லர்; அக்கால மக்கள் எல்லோரும் படைப்பயிற்சி பெற்றிருந்தனர்; போர் உண்டாயின், அரசர் செய்ய வேண்டுவதெல்லாம், போர் வந்துற்றது என்பதை ஊரார்க்கு அறிவிக்க வேண்டுவதோன்றே; அடுத்த கணமே, ஆங்குப் பெரும்படையோன் து திரண்டுவிடும்; ஊரில் உள்ளார் ஒவ்வொருவரும், தமதம் வீட்டில் உள்ள படைக்கலங்களை ஏந்திக்கொண்டு களன் சென்றுவிடுவர்; ஊர்க்குடிகளோடு ஒருவனுய் வாழ்ந்து, ஊர்காக்கும் போர் வந்துற்றவுடனே, ஊரைத் தாக்கவரும் பகைவர் படையினைத் தடுத்து விறுத்த எல்லாரினும் முன்சென்று நிற்கும் வீரன் ஒருவனைப் புகழ்வார் போல், படையாளரின் பண்டைக்கால அமைப்பு முறையினை விளக்கி யுள்ளார் புலவர்:

“சுறூர்க் குடியு மன்னும் தானே; கொடிஎடுக்குது.

நிறையழிந்து எழுதரு தானைக்குச்

நிறையும்தானேதன் இறைவிழு முறினே.”

(புறம்: ககச)

கூ. கழுதின்யானையார்

கழுதின்யானையார் என்ற இப்பெயர் புலவர்க்கு என் வந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கில்லை; தரம் பாடிய பாட்டில், யானையொன்றைக் கூறுக்கால், கழுதின் யானை என்று சிறப்பித்துக் கூறினமையால் இப்பெயர் பெற்றிருப்போலும். ஈவார், ஏற்பார் இருவர்க்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை இவர் எடுத்துக்கூறும் முறை மிகமிக நன்று. இவர் பாராட்டைப்பெற்ற பேறுடையான் வல்வில் ஓரி என்னும் வள்ளலாவன்.

கடைமேழு வள்ளல்களுள் ஓரியும் ஒருவனுவன்; இவன் சிறப்போரில் வல்லனுதல் அறிந்து இவனை வல்வில் ஓரி என வழங்குவார்: மேற்குத் தொடர்ச்சிமலையைச் சேர்ந்த கொல்லிமலை இவனுக்கு உரியது; கொல்லிமலை பழங்கள் விறைந்த பலாமரங்கள் பலவற்றைப் பெற்றுள்ளது; அக்கொல்லியைச் சூழ உள்ள, ஓரிக்காடு, மணம் மிக்க மலர்களால் சிறப்புற்றது; கொல்லிமலையில் அழகே உருவெனத் திரண்ட பாவையொன்றுண்டு. ஓரி, மலையமான் திருமுடிக்காரியோடு போரிட்டு இறந்தான்; அதன்பின், ஓரியின் கொல்லிமலையும், காரியின் நண்பராம் சேர வேந்தர்க்கு உரிமை உடையதாயிற்று; ஓரியைக் கொன்ற காரி, அவன் கொல்லிநகரில் வெற்றி ஊர்வலம் வந்து விழுக்கொண்டாடினான். ஓரி மாரிபோல் வழங்கும் வள்ளலாவன்.

ஓரியைப் பாடி, அவன் கொடைச் சிறப்பினைப் பாராட்டிய புலவர் கழுதின்யானையார், வேண்டும் இடம் இது; வேண்டா இடம் இது என்னும் வரையறையின்றி, நீர் வற்றிய குளத்திலும், நெல்விளை நிலத்திலும் பெய்வதே போல், ஓன்றும் விளையா உவர்விலத்திலும் பெய்யும் மழையைப் போன்றே, ஓரியும் தன்பால் வரும் இரவலர்களுள் இவர் வல்லார்; இவர் மாட்டார்; இவர் பழையர்; இவர் புதியர் என்று வேறுபாடு கண்டு வரைந்து வழங்காது, வந்தார் அனைவர்க்கும் வரையாதே வழங்கும்

இயல்புடையதைவின், அவன்பால் பரிசில் பெறவந்து, அது பெறமாட்டாது வருந்தினார் எவ்ரேனும் உள்ளாயின், அவர், தாம் புறப்பட்டு வந்த காலத்தின் கொடுமையினையும், தம் எதிர்வந்த பொல்லாத புள்ளிமித்தத்தையும் பழிப்பாரே அல்லாமல், ஓரியைப் பழியார் என்று கூறிப் பாராட்டியுள்ளார்:

“புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை உள்ளிச் சென்றேர் பழியலர்; அதனால் புலவேன் வாழியர்; ஓரி! விசம்பிற கருவி.வானம் போல

வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய்! ஸின்னே.” (புறம்: 208)

ஓரியின் கொடைத்திறம் கண்டு வியந்த புலவர் கழுதின்யானையார், அவன் புகழ் மேலும் சிறக்குமாறு விரும்பி, அவனுக்கு அரிய அறவரைகள் சில அளிக்க எண்ணினார்.

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’ என்ப. இப் பண்புணர்ந்தார்பால் பொருள்சேரின், அது அனைவர்க்கும் பயனளித்துத் தானும் பயனுடையதாகும்; இவ்வண்மை உணராதார்மாட்டு அச்செல்வம் சேரின், அச்செல்வத்தால் அவரும் பயனுறூர்; பிறரும் பயனுறூர்; அதுவும் பயனுறூது; உண்ணும் பழம் சிறைந்த மரம், ஊர் கடுவே தோன்றி விடின், மக்களும், விலங்கும், பறவையும், பிறவும் அம்மரத்தை நாடிவந்து கூடிப் பயன்பெறுவர். ஆங்கே ஒன்றிற்கும் உதவா எட்டி மரம்போலும் சுச்ச மரம் தோன்றி, மிகப் பழுத்து சிற்பினும், அது சிற்கும் இடத்தை எண்ணிப் பாரப்பாரும் இரார். அதைப்போல், “�தல் இசைபட வாழ்தல், அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு” என்ற கொள்கையானையே மக்கள் தேடிச் செல்வர்; செல்வம் சுருங்கிய காலத்தும், அவன் தருவான் சிறுபொருளாயினும் என்ற நம்பிக்கை உண்ணையால், மக்கள் கூட்டமாய்ச் சென்று அவன் இல்லைச்சுழந்து சிற்ககத் தவறுவதிலர். அப் பண்பறியான் ஒருவன், பெருஞ்செல்வம் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழுக் காணினும், அவன் ஈயான் என்பதை

அறிவாராதவின், அவன்பால் எவகும் செல்லார்; தாம் வதுமையுற்று வாடிய காலத்திலும் அவனைப்பற்றி எண்ண வும் செய்யார். ஆதவின் செல்வம் படைத்தோர் பகிர்ந்துள்ளு வாழும் பண்பினராதல் வேண்டும்; அது அவர்க்குப் புகழும், பெருமையும் தரும்; நிலையற்ற செல்வத்தால் நிலைபேறுள்ள புகழைப் பெறுதலையே அறிவுடையோர் விரும்புவர்; செல்வம் சேர்த்தும், சேர்ந்தோர்க்கு அளித்து வாழாதார், அச்செல்வத்தாலாய் பயனைப் பெறுமையோடு, அச் செல்வத்தைத் தேடிய துண்பத்தேசு பழியினையும் பெற்றவராவர்; இவ்வாறு நிலையில்லாச் செல்வத்தால், நிலைத்து நிற்கும் பழியினைப் பெறுவார் அறிவுடையாகார்.

சேர்த்தோர் பண்பு, பண்பின்மைகளுக்கேற்பச் சிறப்பும் சிறப்பின்மையும் பெறும் செல்வத்தின் இவ்வியல் புணர்த்த விரும்பிய புலவர், நீர்வேட்டைக் யுடையார் பெரிய கடலருகே இருப்பினும், அங்கீர் உப்புக் கலங்கு உண்டற் பண்பு குறைந்து காணபதால், அதை உண்ண நினையார்; உண்டற்குரிய நீர்நிற்கும் ஊருணியில், மக்களே அல்லாமல், ஆக்களும், மாக்களும் குடித்தமையால், குறைந்து சேறு பட்டுக் கலங்கிய காலத்தும், அங்கீர் உண்ணவேண்டி வருவாரும் பலராவர்; அவர் அக்குளம் நாடிவரும் வழியும் பலவரம் என்று கூறினார்.

“தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இயிழ்திரைப் பெருங்கடல் உண்ணு ராகுப் நீர்வேட் டோரே;
ஆவும், மாவும் சென்றுணக் கலங்கிச்
சேற்றுடு பட்ட சிறுமைத் தாயினும்
உண்ணீர் மருங்கின் அதர்பல வாகும்.” (புறம் : १०८)

செல்வத்தின் சிறப்பும், சிறப்பின்மையும், அதைக் கொண்டோர் பண்பு, பண்பின்மைகளினுலேயே யாம் என்னச் செல்வத்தின் இயல்பு கூறிய புலவர், அச்செல்வம் வேண்டி இரப்போரும், இரப்போர்க்கு அச்செல்வத்தை சுவோரும் ஆய இருவர்க்கும் உண்டாம் உயர்வு தாழ்வுகளையும் உணர்த்தியுள்ளார்.

“ஆவிற்கு நீரென்று இரப்பினும், நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல்” (திருக் : கங்கை)-
என்று வள்ளுவப் பெருந்தலைக்காரும்,

“சடையன் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே”

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் கூறுவர். ஒருவர்பால்
சென்று, பணிந்து பல்லைக்காட்டி இரங்குநிற்றல் அம்மம்ம !
இழிவு ! இழிவு !

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வு தெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளரண்மை செய்தத் பொருட்டு” (திருக் : அக)

ஆதவின், தம்பால் வந்து அவ்வாறு இரங்கு சிற்பார்க்கு,
அவர் வேண்டும் பொருள் அளித்துப் போற்றுத் வர்முவு
வாழ்வாகாது; அத்தகைய வாழ்வு வர்முவதினும் இறத்தல்
மிக மிக நன்றாம் ;

“சாதலீன் இன்னதது இல்லீ; இனிது அதூடம்

சதல் இயையாக கடை” (திருக் : உங்க)

“சதல் இரங்கார்க்கு ஒன்று அற்றாது வாழ்தலின்

சாதலும் கூடும்.” (கலீத்தொகை : சுக)

“இடும்பையால் இன்மை உறைத்தார்க்கு

அது நிறைக்க வாற்றுக்கால்

தன்மெய் துறப்பான்” (கலீத்தொகை : சுக)

என்றெல்லாம் கூறுவர் பெரியோர். ஈதற்காம் போருள்
பெருதான் இழிவே இதுவாயின், தன்முன் நின்று இரப்
பார்க்குத் தன்பால் உள்ளதைக் கொடுத்து உதவாது,
‘என்பால் இல்லை’ என இயல்வது கரந்து, “ஈடையன் போ”
எனச் சொல்லிப் போக்குவேரன் இழிவினைச் சுற்றும்
இயலுமோ? அவன் கிலை, ச என இரப்போன் நிலையினும்
இழிவடைத்தாம்.

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல்; அஃது ஒருவன் பெற்றுன்
போருள்வைப் புழி” என்ற அறிவுடையாய்த், தம்பால்
உள்ளதை இல்லார்க்கு ஈந்து வாழ்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு

கொடுக்கும்பொழுதும், பொருள் இல்லாதவர் தம்பால் வந்து இரங்குநின்று, “யான் வறியேன்; உண்ண உண வில்லேன்;” என்று தம்குறை கூறக்கேட்ட பின்னர்க் கொடுத்தனுப்புவதினும், அவர் குறையினை அவர் உரையா முன், குறிப்பான் அறிந்து, “நீர் வேண்டிவந்த பொருள் இதோ உள்ளது; கொண்டு செல்க” என்று கூறிக் கொடுத்தல் நன்று; அது, கொடுப்போர் நற்குடிப்பண்பை நாட்டார் உணரத் துணைபுரியும். “இலன்என்னும் எவ்வும் உரையாரமை ஈதல், குலனுடையான் கண்ணே உள்” எனக் கூறுவதையும் காண்க. அவ்வாறு தாம் இரவாழுன், பிறர் கொண்டுவந்து கொடுப்பதை ஏற்றுக்கொள்வதால் இழிவு இல்லையாயினும், அவர் கொடுக்கவந்தக்கால், “ஓய! பொருள் வேண்டும் புஞ்கண்மை யுடையேனல்லேன்” என்று கூறி, அதைக் ‘கொள்ளேன்’ என மறுத்து வாழ வோன், கொள்’ எனக் கொடுப்போனினும் உயர்ந்தோ வேவன். “நல்லாறு எனினும் கொளல் தீது”, என்பர் பெரியோர். ஏற்போர், ஈவோர் ஆய இருவர் பாலும் அழைய வேண்டிய இப்பண்புகளைப், புலவர் அழகிய சிறு சிறு சொற்றிருட்டகளால் தெளிய உணர்த்தியுள்ளார்.

“ஈயேன இரத்தல், இழிந்தன்று; அதன்னதிர் ஈயேன என்றல், அதனினும் இழிந்தன்று;
கொள்ளனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதன்னதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று.”

(புறம்: 209)

எ. கோடை பாடிய பெரும்பூதனர்

கோடைக்கானல் என இப்பேரது வழங்கும் மலைக்குப் பண்டையோர் வைத்த பெயர் கோடை என்பது : அது கோடை மலையைப் பாடியோர் பலராயினும், இவர் சான்றேர் பலரும் வியங்கு பாராட்டுமாறு பாடிய சிறப்பால் கோடை பாடிய பெரும்பூதனர் என்று அழைக்கப் பெற்றார். இனி, பாலைத்திணையைப் பாடிய பெருங்கடங்கோ, பாலைபாடிய பெருங்கடங்கோ எனவும், மடலேறுதலைப் பாடிய மாதங்கீரனார், மடல் பாடிய மாதங்கீரனார் எனவும் அழைக்கப் பெறுதலேபோல், பெரும்பூதனர் கோடைக் காலத்தின் கொடுமைகளை விளங்கப் பாடிய சிறப்பால் கோடைபாடிய பெரும்பூதனர் என அழைக்கப் பெற்றார் என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், இவர் பாடிய பாட்டாக நமக்குக் கிடைத்த செய்யுளில் அவர் கோடை மலையையோ, கோடைக் காலத்தையோ படினார் என்பதற்கான சான்று ஒன்றும் இல்லை. ஆதலின், அவர் பெயர்க்காம் காரணத்தை அறிந்துகொள்வதற்கில்லை.

உண்ணுதற்காம் உணவோ, செய்தற்காம் தொழிலோ பெறமாட்டாப்பாலைவிலத்தில், அவ்வழிவருவாரை ஆறலைத்து வாழும் மறவர், தம் விலத்தை அடுத்துள்ள மூல்லைவிலத்துட்புகுங்கு, அங்குள்ளார்க்குரிய ஆணிரைகளைக் களவாடிக் கென்று விடுவதும், இவ்வாறு பாலைவிலத்து மறவர் தம் ஆணிரைகளைக் கவர்ந்து கென்றனர் என அறிந்த அங்கிலத்து கீரர், விரைங்கு கென்று அம் மறவரை மடக்கி வென்று அழித்துத் தம் ஆணிரைகளை மீட்டுக் கொணர்வதும்; அவ்வாறு ஆணிரைகளை வென்று தந்தாரைப் புகழ்ந்து பாராட்டுவதும், அப் போரில் இறந்தாரைக் கல்லெடுத்து வழி படுவதும் அக்கால வழக்கங்களாம். அவற்றுள் ஒருகாட்சியைப் புலவர் பாராட்டியுள்ளார்.

பகைவர் நாட்டு மறவர்கள் தம்முருட்புகுங்கு தம்நாட்டு ஆணிரைகளைக் கவர்ந்து கென்றுவிட்டனர் என்பதை அஞ்சித்து விடுவது அதே நிலைமே.

நாட்டு மறவர்கள் அறிந்தனர். உடனே, அங்கிரைகளை மீட்டுக் கொணர்த்தலே கருத்தினராய் வீரர்களைத் துணையாகப்பெற்று வீரன் ஒருவன், அவ் ஆணிரைகள் சென்றவழி தேடிப் புறப் படலாயினன். அப்போது ஆங்கு வந்தனர் சில அறிஞர்கள். அவர்கள் வழியில் ஆனேறுகள் செல்லும் காட்சியினையும், அதைக் கவர்ந்து செல்லும் வீரர்களின் இயல்புகளையும், கண்டுவந்தனர். ஆணிரைகளைக் கவர்ந்த பகைவீரர்கள், ஆணிரைகளை மீட்டல் கருதி வீரர்கள் வருவர் என்பதை அறிந்தவராய், அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் கருத்தோடு, ஊரைச் சூழவுள்ள காவற் காட்டினுள் தலைமறைந்து இருக்கலாயினர். இங்கிலையில் செல்லும் வீரன் இவர்கள் இருப்பதை அறிந்து அவரோடு பேர் மலைந்து வெற்றி கொள்ளாது, ஆணிரைகள் பின் செல்வது அறிவுடைமையாகாது என அறிந்தவராதவின், அவர்கள் அவ்வீரன்பால் சென்று உண்மையைக்கறி செய்யவேண்டுவனவற்றை விரித்து உரைத்தனர். இங் கிகழ்ச்சியினப் பாட்டாக ஆக்கிக்காட்டும் புலவர், பகைவர் விரைந்து ஓட்டுவதால் மிரண்டு துள்ளிக்குதித்து ஓடும் ஆணிரைகள், முருகுறைத் தெய்வம் வரப்பெற்ற ஆடுகளிர், அங்கிலையில் வேலேந்தி ஆடுவதைப்போல் காட்சியளித்தன என்றும் கூறியுள்ளார்.

“ ஏறுடைப் பெருங்கிரை பெயர்தரப், பெயராது,
இலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரங்து இருந்த
வல்வில் மறவர் ஒடுக்கம் காணும் ;
செல்லல் ; செல்லல் ; சிறக்கங்கள் உள்ளம் !
முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு தெறிக்கும் ஆன்மேல்
புடைஇலங்கு ஒள்வாள் புணைகழு லோயே !”

(புறம்; உடுக)

அ. செய்திவள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன்

வள்ளுவர் என்பார் திருவிழா திருமணம் போன்ற பெருங்கூட்சிகளை முசுகைறந்து நகர மாந்தர்க்கு அறிவிக்கும் பழந்தமிழ்க் குடியினராவர். “திருநாள், படைநாள், கடிநாள், என்று இப்பெருநாட்கல்லது பிறநாட்கு அறையாச் செல்வச்சேனை வள்ளுவ முதுமகன்,” என்று இவர்கள் பாராட்டப்பெறுவர். அக்குடியிற் பிறந்து, பெருஞ்சாத்தன் என இயற்பெயர்பூண்டு அரசியல் செய்திகளை அறிவிக்கும் தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தமையால் இப்புலவர் செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன் என அழைக்கப்பெற்றார்.

“என் காதலர் சேய்நாடு சென்று வாழ்பவராயினும் அவர் உள்ளத்தே யானும், என் உள்ளத்தே அவரும் என்றும் பிரியாது உறைவதால், அவர் சேய்மைக்கண் வாழ்வதாகவே எண்ணுவதிலன்,” என்று தன் அண்புடை மையினை உணர்த்திய ஒரு பெண், “அவர் சென்ற நாட்டிற் கும் எம் ஊருக்கும் இடையே ஒரு பெருங்கடல் உள்து எனினும், அவர் நாட்டினின்றும் புறப்பட்ட அலைகள் ஓவ் வொன்றும் எம் வீட்டின் முன்னிடத்தே உள்ள கடற் கரையைத் தழுவாமல் மீள்வதில்லை. அவ் அலைகளைக் காண்பதை அவரைக் காண்பதாகவே கருதுகின்றேன் ஆதவின் அவர் பிரிவால் துயர்கொள்வதிலேன்,” என்றும் கூறினால் எனப் பாடி அக்கால மகளிரின் மனப்பண்பினைக் காட்டியுள்ளார் புலவர் :

“கானல் நண்ணிய சிறுகுடி முன்றில்
திரைவங்து பெயரும் என்ப; நத்துறந்து
நெடும் சேண் நாட்டா ராயினும்,
நெஞ்சிற்கு அணியர்; தண்கடல் நாட்டே.”

(குறுங் : १०५)

கூ. திப்புத் தோளார்

உறுப்பாற் பெயர்பெற்ற புலவர்களுள் இவரும் ஒருவர். இவர் தோனீச் சிறப்பித்து நிறகும் திப்பு என்ற அடை வந்ததற்கான காரணத்தை அறிந்துகொள்வதற் கில்லை. இவர் பாடிய பாட்டு குறுங்தொகையில் முதற் பாட்டாகத் தெர்குத்துப் பாராட்டப்பெற்றுள்ளது எனின் இவர் பெருமையினை என்னென்பது! இறைவன் பாடிய பாட்டு எனப் போற்றப்பெறும் பெருமைவாய்ந்த “கொங்கு தேர் வாழ்க்கை” என்ற செய்யுட்கும் முன்வைத்துச் சிறப் பிக்கப்பெற்றுள்ளது அப்பாட்டு.

நான்கழியாலாய அப்பாட்டில் செங்களாம், செங்கோல், செங்கோடு, சேய் என நான்கிடங்களில் செம்மைப் பண்டு தோன்றப் பாடியுள்ள புலமை பாராட்டற்குரியது. முருகன், போர்க்களம் பகைவர் உடலினின்றும் ஒழுகிய செங்கோல் செங்கிறம் பெறுமாறு பெரும்போர் ஆற்றி னாமையால், பகைவர் இரத்தக்கறை படிந்து சிவப்பேறிய அம்புடையன்; சிவப்பேறிய கோடுகளையுடைய பிணி முகம் என்ற யாணையுடையன்; அவ்வெற்றிச் சிறப்பால் பெற்ற வீரச்கழல் உடையன்; அவன் விரும்பி உறையும் இடம் குன்று. அவன் அமர்ந்துறையும் அக்குன்று செங்காங்தள்மலர் நிறைந்து மணம் நாறும் மாண்புடையது என முருகனையும் அவனுறை குன்றையும் பாராட்டியுள்ளார் புலவர்.

இப்பாடவின் அருமை பெருமையுணர்ந்த உரையாசிரியர் பலரும், அதைப் பல்வேறு அகத்துறைகட்கு எடுத்துக் காட்டாக எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

தோழியின் துணைபெற்றுத் தலைவியின் உறவினைப் பெற விரும்பிய தலைமகன், தோழிபால் காங்தட்டிழவைக் கையுறையாகத் தந்து தன் குறைகூறிய வழி, அதை ஏற்க மறுக்கும் தோழி, “ஐய! எங்கள் முருகன் உறை குன்றி லும் காங்தள்மலர் உண்டு; ஆகவே இது வேண்டேம்,”

எனக் கூறி அக்கையுறையினே மறுத்தாள் எனப் பொருள் கூறுவர் சில உரையாசிரியர்.

தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி அவனைக் காந்தள் மலர் விறைந்த குன்றிடத்தே நிறுத்திவிட்டுத் தலைமகள்பால் சென்று அவனோ, அவன்பால் செல்லுமாறு கூறுவாள், “தலைவன் ஆண்டுளன்; அவன்பாற் செல்க,” எனக் கூறல் தகுதியன்று என எண்ணி, “குன்று காந்தள்மலர்களால் கவினுற்று விளங்குகிறது; அதைக் கண்டு களித்து வருவாயாக,” எனக் கூறினாள் எனப் பொருள் கூறுவர் வேறு சிலர்.

தலைமகளைக் குறியிடத்தே கொண்டு நிறுத்திய தோழி அவனைவிட்டுப் பிரியுங்கால், “தோழி! யான் சென்று காந்தள்மலர் கொய்துவருவல்; அம்மலர் விறை குன்று, முருகன் உறையும் இடமாம்; ஆண்டு நீ வரின் அம்முருகனுல் அணங்குறுவை; ஆதவின், என்னேநு ஆங்கு நீ வருதல் ஆகாது. யான் வருங்காறும் ஈண்டே உறைக,” எனக் கூறிப் பிரிந்தாள் எனப் பொருள் கூறுவர் மற்றும் சிலர்.

இவ்வாறு கூறப்பெறும் எல்லாப் பொருளும் ஏற்கு மாறு பாடிய புலமை விறைந்தது அப்பாட்டு எனபதறிந்து மகிழுவோமாக.

“செங்களம் படக்கொன்று அவனைத் தேய்த்த
செங்கோல் அம்பின், செங்கோட்டு யானைக்,
கழல்தொடிச் சேஙப் குன்றம்
குருதிப் பூவின் குலைக்காங் தட்டே.” (குறுங்க)

க. நரிவெளுத் தலையார்

நரிவெளுத் தலையார் என்ற இப் பெயரை இவர்க்கு இட்டார் யார்? அப் பெயர் இட்டது ஏன்? என்பன குறித்து எத்தகைய விளக்கத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கில்லை; இவர் உடல்நலமும், தோற்றமும் யாது காரணத்தாலோ வேறுபட்டுத் தோன்றின எனக் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு வேறுபட்ட அவர் தோற்றம், எவ்வருவைக் கண்டும் அச்சம் கொள்ளா இயல்பினதாய் நரிக்கும், அச்சம் தருவதாய் அமைந்திருப்பக் கண்டு இப்பெயர் இட்டனர்போலும்! நரியும் வெளுத் தலையார், நரி வெளுத் தலையார். இவ்வாறு, வேறுபட்ட உடல் தோற்றமுடைய இவர்பால், அன்புடையார் சிலர், “சேரமான் கருஞர் ஏறிய ஒன்வாட் கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையைக் காணின் நின் நல்லுடல் பெறுவாய்” எனக் கூறக் கேட்டுச் சென்று, அவனைச் கண்டு, எவரும் வெறுக்கும் தோற்றமிழங்கு தம் பண்டைய வடிவினைப் பெற்றார் என்ற ஒரு வரலாறும் வழங்குகிறது. இவ் வரலாறு அறியத் துணிபுரிவன், “சேரமான் கருஞர் ஏறிய ஒன்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கண்ட ஞான்று நின்னுடம்பு பெறுவாயாகென, அவனைச் சென்று கண்டு தம்முடம்பு பெற்று நின்ற நரிவெளுத் தலையார் பாடியது” என்ற கொரும் (புறம் : 7), “நரிவெளுத் தலையார், தம் முடம்பு பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டு” என்ற பேராசிரியர் உரையுமாம் (தொல். பொருள் : 25). நரி வெளுத் தலையாரின் உடல் வேறுபட்டுத் தோன்றிற்று என்று கூறுவதன் பொருள் யாது? அவ் வேறுபாடு எவ்வாறு உண்டாயிற்று; சேரவேந்தலைக் கண்டு, தம் முடம்பு பெற்றார் எனக் கூறுவதன் பொருள் யாது? நரிவெளுத் தலையார், தலையாரின் கண்டவட்டனே, அவர், தம் நல்லுடம்பு பெறுமாறு செய்யச் சேரமான் பெற்றிருந்த ஆற்றலோ, அருமருங்கோ யாது? என்பனபற்றி அவரும் விளக்கம் தந்தாரல்லர்.

நாவெளுத்த தலையர், நல்ல அறவுணர்வுடைய ஆண் கோராவர்; நன்றி மறவா நன் மாண்புமையாவர்; தாம் பெற்றிருந்த பழியுடம்பு நிங்கிப் புகழுடம்பு பெறுதற்குக் கராணமாய சேரமான் கருதுகிறேனிய ஒள்வாட் கோப் பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை, நல் வாழ்வு பெற்று நல் லோர் போற்ற வாழ்வதை விரும்பி வாழ்த்திய அவர் வாழ்த்துசை, நாவெளுத்த தலையர்தம் நன்றாறி உள்ளத்தை நாட்டார் அறிய உணர்த்திசிற்றல் காண்க. நாவெளுத்த தலையர், சேரமான் ஒருவன் மட்டும் நன்கு வாழ்ந்தால் போதும் என எண்ணுமல்ல, நாட்டார் அணை வரும் நல்வாழ்வு வாழ விரும்பும் நல் உள்ளாம் உடையவராவர்.

கருதூர் ஏறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை, சேரக்ஞன், இரும்பொறை என்ற மரபில் வந்தோனுவன்; இவ் விரும்பொறை மரபினர், தெரண்டி, மாங்கைபோன்ற ஊர்களால் சிறப்புற்ற கடற்கரை நாட்டுக்கீன ஆண்டிருந்தவராவர்; அவர் வழிவந்த இவன், தளைக்குரிய நாட்டோடு அமையானும்க, கொங்கு நாட்டில் உள்ள தும், சேரகுள் மற்றிருகு கிளையினர்க்கு உரியதுமாய கரு முறையும் கைப்பற்றி ஆண்டிருந்தான்; வாட்பேரில் வல்ல வன்; பெருஞ் சேரல் எனப் பெருமை செய்யப் பெற்றே னுவன்.

இவன் பெருமையினையும், நாவெளுத்த தலையாரின் உடல்நலக் குறைவினையும் உணர்ந்த சிலர், நாவெளுத்த தலையார்பால், “பெருஞ் சேரல் இரும்பொறையினைக் காணின், சின் உடற்குறை திரும்” என்று கூறி, அவன் யான்டுள்ளன? அவன் இயல்பு யாது? என்பனவற்றை யும் அறிவிக்கத் தொடக்கி, “எருமைகளுக்கு இடை இடையே கலங்கு மேயும் ஆணிரைகளோபோல், கரிய பாறை களுக்கு இடை இடையே உலாவும் யானைகள் கிழறந்த காட்டு நாட்டில் வாழ்வதனுவன் அவன்,” என்றும் கூறி மிகுந்தனர்; அவர்கள் கூறியவறே, நாவெளுத்த தலையார், சேரங்கு சென்று பெருஞ் சேரலர்தனைக் கண்டனர்.

கண்டவுடனே, அவர் நோய் நீங்கிறது; அதனால், புலவர் கள் கூறிய காட்டு நாட்டானாகிய பெருஞ்சேர விரும் பொறை அவனே என அறிந்துகொண்டார்.

பிறர்பால் உள்ள பெருங் துயர்போக்கும் பெருமை யுடையோனாகிய பெருஞ் சேரல், நாள் பல வாழ்ந்து, மேலும் பலரின் பிணி போக்கவும் துணைபுரிதல் வேண்டும் எனவும், அதற்காம் அரசாள்பண்டு அவனிடத்தில் அமைதல்வேண்டும் எனவும் விரும்பினார். ஆனால் அரசனிடத்தில் அன்பும், அருளும் நீங்காது நிறைவூற்றிருத்தல் வேண்டும்; அவை அவன் மாட்டு இல்லாயின், அவன் ஆட்சி நெடிதுநாள் நிலைபெற்றிராது; அன்பையும், அருளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆட்சியினையே எவரும் விரும்புவர்; அவை இரண்டும் இல்லார், அறைநெறி நில்லார்; ஆதவின், அவர் ஆட்சி அழிவதோடு அவரும் பழிபாவங்களுடையராய் மீளாத் துயருறுவர் என்ற உண்மைகளை உணர்ந்தவர் நிரிவெலுஷ்டத் தலையாராதவின், தாம் நல்லுடல் பெற்று உயர்வுதற்கு உறுதுணை புரிந்த ஓர் அரசன், அவ்வாறு அன்பும், அருளும் இலங்குப்ப், பழி பாவங்கள் நிறைந்த பாழ்ப்பட்ட வாழ்வுடையனுதலை விரும்பினார்ல்லர்; அதனால், அவனேயன்றி, அவனைச் சேர்ந்து வாழும் அவன் நண்பர்களும் அத்தகைய தீநெறியாளராய் இல்லாதிருக்குமாறு வாழ்த்தினார்.

ஒரு நாட்டு மக்கள், தங்கள் அரசன் தீயனல்லன் என்ற ஒன்றினுலேயே, உயர்நிலை பெறுவதோ, பெருமை கொள்வதோ இலர்; அவன், தீயனல்லன் என்பதோடு நல்லனுமாவன் என்பதையே விரும்புவர்; அரசன், குடிகளின் குறையறிந்து ஆளுதல்வேண்டும்; குடிகள், தம் குறையினைக் கூறக் கேட்டபின்னர், அவர்க்குக் குறையுண் டென உணர்ந்து தீர்ப்போன் நல்லராட்டையனுகான்; அவர் குறைகளைக் குறிப்பாலறிந்து போக்குதல்வேண்டும்; குழந்தை பால் உண்ணும் நேரம் இது என்பதை நினைத் திருந்து ஊட்டி வளர்ப்பவளே தாய்; தாய் எனக் கூறத் தக்காள் அவளே; இறையன்பினும், பால் நினைந்தூட்டும்

தாயன்பு சிறந்தது என்பர் மணிவரசகப் பெருந்தகையாரும். அரசன் குடிகளிடத்தில், அத்தகைய தாயன்பு கர்ட்டி ஆளுதல் வேண்டும். நல்லாட்சியின் இப் பண்புணர்ந்த நரிவெருஷத் தலையார், பெருஞ்சேரலாதனும், அத்தகைய உத்தம அரசனத்தலை விரும்பினார்; ஆகவே, அவன்பால் அக் குணங்கள் இருப்பினும், அவற்றை அவன் விடாது மேற்கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்ற வேட்கையால், “பெருஞ் சேரலாத! நின்பால் பெருஞ் செல்வம் உள்து; அச் செல்வத்தோடு, இப் பண்புகளையும் நீ விடாது மேற்கொள்ளின், நின்கிலை மேலும் சிறந்து காணப்படும்; அச் சிறந்தவிலை எளிதில் எய்துதல் இயலாது; அதைப் போற்றிக் காப்பாயாக,” என்று வாழ்த் தினார்; நரிவெருஷத் தலையாரின் நன்றி மறவாப்பண்பு நன்று! நன்று!

“எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதோறு
 ஆனிற் பரக்கும் மாண்ய, முன்பின்
 கானக நாடனை நீயோ; பெரும்!
 நீயோ ராகளின், நின்கென்று மொழிவல்;
 அருளும், அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
 ஸ்ரயம் கொள்பவ ரொடு ஒன்றாது, காவல்
 குழவி கொள்பவரின் ஒம்புமதி!
 அளிதோ தானே அது; பெறலருங் குரைத்தே.

(புறம் : ①)

அரசன் ஒருவன் வாழ அறவரை கூறிய நரிவெருஷத் தலையார், உலக மக்கள் ஒவ்வொருவரும் நல்வாழ்வு வாழ்தற்காம் அறவுரையினையும் கூறியுள்ளார். “தொன்றின் புகழூடு தொன்றுக,” என்பர் பெரியோர். மக்களாய்ப் பிறந்தார், உலகிற்கும் தமக்கும் மாண்புதரும் செயலாற்ற லைக் கடமையாக மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அவர் வாழ்நாள் ஒவ்வொன்றும், நல்லன ஆற்றிய நாளாகக் கழிதல்வேண்டும்; நல்லன ஆற்றாது கழியுமநாள் அவர் வாழ்க்கையில் பயனற்ற நாளாம். பயன் நிறைநாள் பெருது முத்தோர் பயனற்றவராவர்; உலகில் பிறந்தார்

ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்தோர் போற்றும் உயர்வுடையராதல் வேண்டும் என்ற உணர்வுடையராய் நரிவெளுஷத் தலையார், அவர் அவ்வாறு உயர்வுதற்காம் ஓர் அரிய அறவுரை யினை அளித்துள்ளார்.

மக்களால் மதிக்கப்பெறுதலை விரும்பும் ஒவ்வொரு வரும் தம் வாழ்நாளில் நல்ல செயல் ஒன்றுவது ஆற்றுதல் வேண்டும். ஆனால், நல்லது செய்தற்கு இடமும் பொரு ஞம் வாய்த்தல் வேண்டும். இடமும் பொருஞம் எல்லார்க்கும் வாய்த்தல் அரிது; இதனால் நல்லது ஆற்றுதல் எல்லார்க்கும் இயலாது. அவ்வாறு அவ்விரண்டும் வாய்க் கப்பெறுத காரணத்தால் நல்லது ஆற்ற இயலவில்லையே என வருந்துவார், தம்மால் நல்லது செய்து நாட்டார்க்கு நன்மை செய்ய முடியாத அங்கிலையில் அந் நாட்டார்க்குத் துயர் தரும் தீயசெயல்களைச் செய்யாது இருத்தலை மேற் கொள்வது நன்று. நல்லது செய்தற்கு வேண்டும் பொரு ஞம், பிறவும், தீயன செய்யாது இருத்தற்கு வேண்டுவ தின்று ஆதவின் அதை அவர் செய்தற்கு எவ்விதத் தடையும் இன்றும்.

மேலும், மக்கள் மனம் நல்லதைச் செய்வதினும் அல்லதைச் செய்யவே பெரிதும் விரும்பும். உலகச் சூழ நிலையும் அல்லது செய்யத்துண்டும் நிலையிலேயே அமைந்துள்ளது. ஆதவின், நல்லது செய்வாரினும் அல்லது செய்யாது வாழ்வார், ஆற்றல் மிகப்பெற்றவராதல் வேண்டும். நல்லது செய்வதால் விளையும் நன்மையினும், அல்லது செய்யாமையால் விளையும் நன்மை மிகமிகப் பெரிதாம். அதைப்போலவே நல்லது செய்யாமையால் விளையும் கேட்டுனும் அல்லது செய்வதால் விளையும் கேடும் மிகமிகப் பெரிதாம்.

இவ்வாறு நல்லன ஆற்றுவதினும் அல்லன ஆற்றுமை எனிதுபோல் தோன்றுவதையும், நிறைந்த பயணையும் குறைந்த கேட்டினையும் தருவதையும் உணர்ந்த நரிவெளுஷத் தலையார் நல்லது செய்ய இயலாதாயினும் அல்லது

செய்யாது வாழ்வீராக என்று கூறி வழிகாட்டினார். அறவழி இது என அறிவுறுத்திய புலவர், அறிவுறுத்தியதோடு கிள்ளுரல்லவர். மக்கள் வாழ்நாள் நிலையற்றது; தம் வாழ்நாள் எப்போது முடியும் என்பதை எவரும் அறியார். ஆதலின் செய்யும் அறவினையினைச் செய்ய எண்ணிய அப்போதே செய்து முடித்தல் வேண்டும். “மற்றநிவாம் நல்வினை; யாம் இனோயம்; என்னுது கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவாது அறம் செய்ம்மின்” என்று கூறும் அறவரைகளையும், அதை கூறுதல்காம் அக்காரணங்களையும் அறிந்தவர் நம் புலவர் ஆதலின், தம் வாழ்நாள் வற்றிப் போகும் அங்காளில், “அங்கே தா! செய்யக்கடவ நல்வினை எதையும் செய்திலேன்; அதைச் செய்தற்காம் காலம் இனி வாய்த்தலுமின்றே; என்செய்வேன்,” என்று இரங்குவதில் வாரமல் வாய்த்தபோதல்லாம் அறம் செய்து வாழ்வீராக! என்று வழியும் கூறியுள்ளார்.

தாம் கூறிய அறவரை அறிந்து ஆற்றுது வாழ்ந்து அழிந்தார் தம்மை, அவர் நரையினையும் திரையினையும் எடுத்துக்காட்டி இழித்துரைத்துப் பழித்தும் உள்ளார்; ஒலக மக்கள் உயர்வில் அவர்க்குள்ள ஆர்வங்தான் கான்னே!

“பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே!

கயல்முள் ளன்ன நரைமுதிர், திரைகவள்

பயன்இல் மூப்பின் பல்சான் றீரே!

கணிச்சிக் கூர்ம்படைக்க கடுங்திறல் ஒருவன்

பிணிக்கும் காலை, இரங்குவீர் மாதோ!

நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்,

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்; அதுதான்,

எல்லாரும் உவப்பது; அன்றியும்

நல்லாற்றுப் படுலேம் நெறியுமா ரதுவே.” (புறம்:கக்கு)

சிறுவர்கள் கலந்து ஆடுங்கால் அவரவர் கெரணர்ந்த தின்பண்டங்களை ஒருவர்க்கொருவர் அளித்து ஆடி, பூசல் நேரங்தவழி ‘நான் கொடுத்த தின்பண்டத்தைக் கொடு’ என்று கேட்பதும், ‘என் வயிற்றினுள் உளது, அறுத்து

எடுத்துக்கொள்’ என விடையளிப்பதும், அச்சிறுவர் களின் விளையாட்டின் ஒரு பகுதியாம். இதை உணர்ந்த நம் புலவர், தலைவன், ‘தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருள்தேட எண்ணுகின்றேன்’ என்று கூறுவதுகேட்ட தோழி, அவ்வாரூயின், “அவள்பால் நீ நூகர்ந்த அவள் நலத்தைத் தந்துவிட்டுச் செல்க,” என்று கூறினாள் எனப் பாடி மகிழ்கின்றார்.

“விட்டென விடுக்குநாள் வருக; அதும்
நேர்ந்தனை யாயின், தந்தனை சென்மோ

.....
தண்கடற் சேர்ப்பால் உண்ட என் நலனே.”

(குறுங்: உங்க)

உலகில் உள்ள பொருள்களை உணர்தற்குத் துணை புரிவன கண், காது, வாய், மூக்கு, உடல் என்ற இவ்வைங்து உறுப்புக்களேயாம். இவ்வைங்தாலும் உணரலாகாப் பொருள்களும் உலகத்தில் உண்டு; அத்தகைய பொருள்களையும், உயர்ந்த பெரியார்கள், இப்புறக் கருவிகளுக்குப் புலனுக்குவர்; அன்பை இவ்வைங்தாலும் உணரல் இயலாது. அதைப்போலவே, காதல், காமம் என்பதையும் அந்தல் இயலாது; நம் புலவர் நரிவெளுத்ததலையார், அக்காமத்தைக் கண்முன் கொணர்ந்து காட்டியுள்ளார்.

காதலன் பிரிந்தான்: இவன் பிரிவினை ஆற்றுத் துவன் காதலி, கண் உறக்கமின்றிக் கலங்கினிற்கின்றார்கள். அவ்வாறு கலங்கினிற்கும் அங்கிலைதான் காதல் என்றுகூறி எவர்க்கும் எளிதில் புரியுமாறு காதலைக் காட்டிய அவர்களைவன்மையினைக் காணும்கள் :

“அதுகொல் தோழி! காம நோயே:

.....
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லிதழ் உண்கண் பாடோல் வாவே.”

(குறுங் : இ)

கக. நிகண்டன் கலைக்கோட்டுத் தண்டனூர்

இவரது இயற்பெயர் புலப்படவில்லை; பழந்தமிழ் மக்கள், தங்கள் முதுமைப்பருவத்தில் கையில் தண்டு கொண்டு செல்வது வழக்கம். அறிவிற்கிறந்த பெரியோர்கள் தங்கள் பெருமைக்கறிகுறியாகவும் தண்டு கொண்டுசெல்வர். அத்தகைய தண்டுகள் வகையால் பலவாம். தொடித்தலை விழுத்தண்டு என்ற ஒரு தண்டினைப் புலவர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நம் புலவர், கலைமான் கொம்பாலாகிய தண்டினைக் கொண்டிருந்தமையால் கலைக்கோட்டுத் தண்டனூர் எனப்பட்டார் என்ப. இவர் பெயர்க்குமுன் நிகண்டன் என்ற அடைமொழிஉண்மையால், இவர் தமிழில் நிகண் டொன்று செய்தவராவர் என்று கொள்ளலாம். நூல்கள் பெயர்ப்பெறு மாற்றினைக் கூறும், “முதல்நூல், கருத்தன்” என்ற நண்ஞாற் சூத்திரத்தில், “இடுகுறியாற் பெயர் பெற்றன, நிகண்டு, கலைக்கோட்டுத்தண்டு முதலியன்”. என விருத்தியரகாரர் கூறுவதை நோக்கின், கலைக்கோட்டுத் தண்டு என்பது கைத்தண்டினைக் குறிப்பது அன்று, அப்பெயருடையதொரு நிகண்டு நூலைக் குறிப்பதாம் என்று கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இதனால் நம் புலவர், கலைக்கோட்டுத் தண்டு என்ற பெயருடையதோர் நிகண்டு நூல் செய்த தமிழ்ப்பேராசிரியராவர் என்பது புலனும்.

நற்குடி மகளிர், உயிரினும் சிறந்தது நான் எனக் கொள்வர் ஆதலின், தலைவன் பிரிந்தான் எனக் கலங்கும் தம் நிலைகள்டு ஊர்ப் பெண்கள் அலர் தூற்றுவர். அதனால் தம் நான் அழியும் ஆதலின், அவர் தூற்றுமாறு வருந்து வதினும், தம் வருத்தத்தை மறைத்து வருத்தலைக் கடமையாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு மறைப்பதால் தம் உயிர் போவதாயினும் கவலுதல் கூடாது என்றுரைக்கும் தலைமகள் ஒருத்தியின் உயர்ந்த பண்பாட்டினைப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார் புலவர்.

“ஆருயிர் அழிவது ஆயினும், நேரிழை!
காத்தல் வேண்டுமால் மற்றே; பரப்புசீர்த்
தண்ணம் துறைவன் நான்
நன்னூர் நூற்றம் பழிதான் உண்டே..” (நம்: நஷல)

கல. நெடும்பல்லியத்தனுர்

இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என, இசையினையும், நாடகத்தையும் மொழியோடு சேர்த்துப் போற்றி வளர்த்தனர் தமிழர்; இசை, வாய்ப்பாட்டோடு நிற்பது என்று கருதினால்லர்; வாய்ப்பாட்டிற்குத் துணையாகப் பல்வேறு இசைக்கருவிகளைக் கண்டு இசையினை வளர்த்தனர்; அவ்விசைக் கருவிகளின் பெயரையும், இயல்பையும் எடுத்துக் கூறுவது இயலாது; முழுவு போன்ற தோற்கருவிகளும், சூழல்போன்ற துணைக்கருவிகளும், யாழ்போன்ற நரப்புக்கருவிகளும், தமிழகத்தில் தோன்றி இசையெழுப்பி இன்பம் ஊட்டி வந்தன; புரவலர்களைத் தேடிச்செல்லும் பாணர்கள், பல்வேறு இசைக்கருவிகளையும் ஒரு பையில் இட்டுக்கட்டி எடுத்துச் செல்வர்; அவ்வாறு பாணன் ஒரு வன் யாழ், சிறுபழை, ஒருகண் மாக்கினையாய் பல்வேறு இயங்களை எடுத்துச்சென்றான் எனப் பாடிய சிறப்பால், இப்புலவர் நெடும்பல்லியத்தனார் எனப் பெயர்பெற்றார்.

நெடும்பல்லியத்தனார், பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைப் பாடியுள்ளார். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பங்ருளி யாறும், குமரிக்கோடும் கடலால் கொள்ளப்படுதற்கு முற்பட்ட காலத்தே வாழ்ந்தவனுதவின், அவனைப் பாடிய இவரும், அக்கடல்கோளுக்கு முற்பட்டவராவர். வறுமையின் கொடுமையால், மிக்க நீரிட்டு அட்ட புற்கை உணவுண்டு வாழ்ந்த புலவர்கள், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் கண்டு தம் வறுமை நீங்கி நல்லுணவு உண்டு மகிழ்வர், என்று கூறி வழுதியின் வண்மையினை விளக்கியுள்ளார் புலவர்:

“நல்யாழ், ஆகுளி, பதலையொடு சுருக்கிச் செல்லா மோதில் சில்வளை வீறவி

.....

குடுமிக் கோமாற் கண்டு

நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே.” (புறம் : சுச)

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுது போர்வெறிமிக்க பேராசனுவன்; அவனைப் பாடிய புலவர், அவனை அவன், பகைவர் நாட்டகத்தே நடந்த போர்க்களத்திலேயே கண்டு, ஆங்குப் போர்க்களத்தே வீழ்ந்து கிடக்கும் பினங்களின் பச்சுனை உண்ணவேண்டிப் பறவைத் திராள் ஒன்று கூடுமாறு பகைவர்தம் யானைப்படைகளைப் பாழ்செய்த அவன் போராண்மையினையே பாராட்டியுள்ளமையுணர்க.

“களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை விசம்பாடு ஏருவை பசந்தடி தடுப்பப் பகைப்புலம் மரிதூய தகைப்பெரும் சிறப்பின் குடுமிக் கோமான்”

(புறம்: சச.)

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனுக்குத் தூதாய் வந்த தோழியை நோக்கி, “தலைவர், மலைகள் பலவற்றை இடையிலே கொண்ட மிகச் சேயநாட்டில் வாழ்பவரும் அல்லர்; தம்முர் மரங்கள் நமக்குத் தோன்றுமாட்டாத சேய்மைக்கண் உள்ள ஊரில் வாழ்பவரும் அல்லர்; நாம் நாள்தோறும் கானுமாறு, அழைத்தால் உடனே வரலாகும் அன்மையிடத்தே இருந்தும், முனிவர் பெருமக்களைக் கண்டார் அவர் தூய்மையினையும், தம் தூய்மையின்மையினையும் எண்ணி அஞ்சி விலகி ஒழுகுவதைப்போல், என்னை அனுகி வாழ அஞ்சி விலகி வாழுகின்றார்; இத்தகையாராய் தலைவரிடத்தில், பண்டைருங்கால் யானும் அன்புகொண்டிருந்தேன்; ஆனால், அது இப்போது இல்லாமற் போய்விட்டது,” என்று தலைமகளொருத்தி கூறினார்கப் பாடியுள்ளார்:

“மலையிடை யிட்ட நாட்டரும் அல்லர்;
மரங்தலை தோன்று ஊரரும் அல்லர்;
கண்ணிற் காண நன் ணுவழி இருந்தும்,
கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல
ஓரிஇ ஒழுகும் என்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான்; பண்டொரு காலே.”

(குறுங்: உங)

நாடுகள் மலையிடை யிட்டுக்கிடக்கும் என்றும், ஊர்கள், மரங்களை இடையிட்டுக் கிடக்கும் என்றும் கூறியது, புலவர்தம் சிலதால் அறிவினைப் புலப்படுத்துவதாம். தலைவன், முனிவரைக் கண்டாரரப்போல் விலகி வாழ்கிறான் என்று கூறிய உவமையால், தலைமகள் ஒழுக்கத்தால் தூய்ஷமையுற்று வாழ்கிறார்கள்; தலைவன் ஒழுக்கத்தின் இழுக்கித் தவறுடையனும் வாழ்கிறான் என்று கூறியது அவர் புலமை நலத்தினைப் புலப்படுத்தி நிற்றல் காண்க.

களவுக்காலத்தில், மலையிடையிட்ட நாட்டினின்றும் மரங்தலை தோன்று ஊர்களினின்றும், மிகச்சேய வழி கடந்துவந்து அன்புகாட்டிய தலைவன், மனங்து ஒரு மனையில் வாழ்கின்ற இக்காலத்தில் மலையிடையிட்ட நாட்டினார் போலவும், மரங்தலை தோன்று ஊரினர்போலவும் விலகி வாழ்கின்றான் எனில், அவனுக்கு என்மாட்டு அன்பில்லையென்றாலே கொள்ளுதல் வேண்டும்? அத்தகையான்மாட்டு யான்மட்டும் அன்புகொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறிவுடையமையாமோ? என்று கூறும் தலைமகரின் அறிவுடையமையினை என்னென்பது!

இத்துணைப் பரந்த பொருள்கள் எல்லாம் ஒருங்கே தோன்றச் சுருங்கிய வாய்பாட்டான் பாடிய பல்லியத்தானின் புலமையின் சிறப்பைப் போற்றுவோமாக,

இவர் பாக்களில் காணப்படும், “தொழுது காண பிறை,” “கடவுள் நண்ணிய பாலோர்” போன்ற சொற்றெடுக்கள், இவர் கடவுள்ளைப் புலப்படுத்தி நிற்றலும் காண்க.

கநு. நெட்டிமையார்

மக்கள் உறுப்புக்களுள் அவர்க்குச் சிறப்பளித்து விற்பன கண்கள்; அக்கண்களுக்கு அழகும், பாதுகாப்பும் அளித்து விற்பன அக்கணகளின் இமைகள்; அத்தகைய இமைகள் எல்லோர்க்கும் அமைவதே தபோல் அமையாது, சம்ரூ நீண்டு அமைக்கும் விட்டமையால் இவர் நெட்டிமையார் என அழைக்கப்பெற்றார்.

கண்ணிலை நீண்டிருத்தல் அழகன்மையின், அதனால் ஒருவர் பெயர் படைத்துக்கொள்வர் என்பது மக்கள் இயல்பன்று என்று மேற்கூறிய காரணத்தை மறுத்து விட்டு, “நெடுங்கெதாலைவிலுள்ள பொருளைக் கூர்ந்து நோக்கி யறியும் கண்ணை, நெட்டிமையெனச் சிறப்பித்துரைத்த காப்புக்கு கருதி, இவர்க்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று; இவர் பல்லுளியாறு கடல்கோட்டை முன்பு இருந்தவராதவின், கடல்கோட்குப் பின்னர்த் தோன்றிய சங்காலத்தில் அப்பாட்டு இறங்குபோயிற்றுதல் வேண்டும்,” என்று கூறி, இவர் பெயர்க்கு வேறு காரணம் காட்டுவாரும் உளர். ஜூரூர் முடவனார், நரிவெஞ்சுத்தலையார், பருஷமோவாய்ப்பதுமன், பெருங்கோள் சரத்தன் என இயற்கைபொடு முரணிய உறுப்புநலன் பெற்றார்; அவற்றால் பெயரிட்டு அழைத்தலை இகழுச்சிக்குரியதாகக் கொள்ளாது, அப்பெயரிட்டே அழைத்துள்ளனர் ஆதலாலும், அவர் பாடிய பாக்களுள் யலை அழிந்திருத்தலும் கூடும்; அவ்வாறு அழிந்துபோன பாக்களுள், நெடுங்கெதாலைவிலுள்ள பொருளைக் கூர்ந்து நோக்கியறியும் கண்ணை நெட்டிமையெனச் சிறப்பித்து உரைத்திருத்தலும் கூடும்; அதனால், அவர்க்கு இப்பெயர் உண்டாயிருத்தலும் கூடும் என்றெல்லாம் கூறுவது ஏற்படைய வாதங்களாக ஆதலாலும், அவர் கூறும் காரணம் அத்துணைப் பொருத்தம் உடையதன்று;

புலவர் நெட்டிமையார், தாம் பாராட்டிய பாண்டிய வேந்தனைப் பஃறுளியாற்று மணவினும் பல்லாண்டு வாழ்க என வாழ்த்தியுள்ளமையால், இவரும், இவர் பாராட்டிய பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியும், ‘பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்’ வதற்கு முற்பட்டதாய் மிகப் பழைய காலத்தே வாழ்ந்தவராவர் என்பது புலனும்.

புலவர் நெட்டிமையார், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்கு முற்பட்டோனும், ‘பொலங் தார் மார்பின் நெடியோன்’ என மாங்குடி மருதனால் மதுரைக்காஞ்சியுட் கூறப்பட்ட பாண்டியன் வழிவங்தோனுமராய் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற பாண்டிய வேந்தனைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்.

பேரர் விகழ் இடம் இது; போர் நிகழா இடம் இது என்ற வரையறையோ, எப்போது போர் தொடங்கப் பெறும்? போர் தொடங்குவார் யாவர்? என்ற விளக்கங்களோ இல்லாமல், தாம் விரும்பிய இடங்களிலொல்லாம் தாம் விரும்பியபோதெல்லாம் குண்டுகளை மழையெனப் பொழுந்து’ போர்வீரர்களையேயன்றி, போர்க்கள் த்தைப் பார்த்தும் அறியாப் பச்சிளங் குழந்தைகள், பாவையர், தளர்ந்தைப் பெரியோர் ஆகியோரையும், வாயில்லா உயிர்களாம் அஃறினைப் பொருள்களையும் ஒருங்கே கொன்று குவிக்கும் கொடுமை நிறைந்ததன்று பழங்காலப் போர்.

பண்ணைத் தமிழரசர்கள், தாம் எந்த நரட்டின்மீது போர்தொடுக்க விரும்புகின்றனரோ, அங்காட்டு மக்களுக்கு, “போர் தொடுக்கப்போகும் நாள் இது; அதற்குள் போர்க்களாம் போதற்கியலா அனைவரும் போக்கிடம் ஓதநிப் போய்விடுங்கள்,” என, முன்கூட்டியே அறிவிப்பர். போரில் அழித்தலாகா உயிர்களாக ஆக்களையும், அவ்ஆக்களின் இயல்பினராய் பார்ப்பனரையும், பெண்களையும் பிணையுற்றுரையும், ஆன் மக்களைப் பெருதார், களாம் புகுங்கு அழிந்துவிடின், அவர் வக்தகுடி வழியற்றும்,

போகும் ஆதலின், அவ்வாறு ஆண்மக்களைப் பெருத ஆடவர்களையும் கருதினர் அக்கால அரசர்கள். இவர்களுள் ஆக்கள் ஒழிந்த ஏனையோர், அரசர் அறிவிப்பன அறிந்து அகன்று வாழ்வர். ஆக்கள் அவ்வாறு அகன்று வாழும் அறிவுடையன அன்று என அறிந்து அவற்றைத் தம் வீரரவிட்டு வகைத்துக் கொண்டது, காபபமைந்த இடத்தே வைத்துக் காத்தலைச் செய்வர்.

பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, மறணிமுக்கா மானம் உடையவன்; அறநெறி பிழையா மறம் உடையவன் என்பதை உணர்த்தவங்த புலவர், அக்கால அரசர்களிடையே காணப்பட்ட இப்போர்ப் பண்மினைத் தானும் அறநெறியாகக் கொண்டவன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்று கூறிப் பாராட்டினார். அவனைப் பாராட்டிய தோடு, பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி இதுளன் இக்காலத் தார்க்கு உணர்த்தி, இவரிடையே இன்று காணப்பெறும் பழியொடு மிலைந்த போர்முறையினைப் பழித்துரைப்பதும் செய்துள்ளார்.

“ஆவும், ஆன்தியல் பார்ப்பன மாக்கனும்,
பெண்டிரும்; பிணியிடை யீரும், பேணித்
தென்புல வாழ்ந்துக்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெருஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும்; நும்அரன் சேர்மின்! என
அறத்தாறு நுவவும் பூட்டகே.” (புறம்: க)

பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் போர்ப் பண்மினைப் பாராட்டிய புலவர் நெட்டிமையார், “வேந்தே! நின்னென்டு பகைத்த மன்னர், செடுந்துயர் உறுமாறு அவர்நாட்டைக் கவர்ந்தும், நின்னைப் பாடிய பாண்ரும், புலவரும் மகிழுமாறு அவர்க்குப் பொற்றுமரைப் பூவையும், யாகீன யொடு தேரையும் முறையே அளித்தும், இவ்வாறு ஒரு வர்க்குத் துன்பமும், ஒருவர்க்கு இன்பமும் அளித்தல் அறநெறி நிற்கும் நின்னென்தத் அரசர்க்கு அறமாமோ?”

என் அவளை இகழ்வார்போல் பாது அவன் கொடையினையும் கொற்றத்தினையும் ஒருங்கே புகழ்வாராயினார்:

“பானீர் தாமரை மலையும், புலவர் பூதுதல் யானையோடு புனிதேர் பண்ணவும்,
அறனோ? மற்றிது? வீறன்மான் குடுமி!
இன்னு வாகப் பிறர்மன் கொண்டு
இனிய செய்தி நின்ஆர்வலர் முகத்தே.” (புறம்: கல)

வழுதியின் வீரமும், கொடையும் விளங்கப் பாதுவும் புலவர், “வேந்தே! பகைவர் தேயம் பாழ்ப்படச் செய்யும் நின் பேராற்றலை அறிந்தும் கூரிய படைக்கலம் பல கொண்ட நின் தாசிப்படையினை அழித்துப் பெறும் வெற்றியிற்கொண்ட ஆசையுடையராய் வந்து, அவ்வாசச நிறை வேற்பெறுமல் அழிந்து மானம் இழந்து வாழ்ந்த நின் பகைவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமோ? அல்லது வேத நெறி பிறழாது நின்று, நீ ஆற்றிய வேள்விகளின் எண்ணிக்கை அதிகமோ? இவற்றுள் எதுவே அதிகம்?” என்று வினாவி, அவன் வெற்றிச்சிறப்பும், வேதநெறி நின்று வேள்வி போற்றும் ஒழுக்கவுயர்வும் ஒருங்கே தோன்றப் பாராட்டினார்:

“ஒன்படைக் கடுந்தார் முன்புதலைக் கொண்மார்,
நகைதார் வந்தோர், நகைப்ரிநக் கொழியி
வகைபட வாழ்ந்தோர் பலர்கொல? புரையில்,
நற்பனுவல் நால்வே தத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண் னுறை
நெய்ம்மனி ஆவுதி பொங்கப், பன்மான்
வீராச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
மூபம் நட்ட வியன்களம் பலகொல?
யாபல கொல்லோ? பெரும்.” (புறம்: கல)

கச. நெய்தல் தத்தனுர்

இவர் தங்கையார் கொடியூரில் சிறந்து, அங்காட்டு அரசாரல், “கிழார்” எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவராதவின், இவர் கொடியூர் கிழார் மகனுர் நெய்தல் தத்தனுர் எனவும் அழைக்கப் பெறுவார்.

பெருங் கடுங்கோ, பாலைத் திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியதைப் பேசலவும், இளங் கடுங்கோ, மருதத் திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியதுபோலவும், தத்தனுர் என்ற இயற்பெயருடைய நம் புலவர் நெய்தல் திணையைப் பாடியுள்ளார். நெய்தல் திணையாவது, தலைவன் பிரிந்தவழித், துயர் தாங்கமாட்டாத் தலைமகள், கழியும் கானலும் கண்டு இசங்குதவாகும்.

கடல்திரை கொணர்ந்து கொழித்த, பாலபோலும் தூய மணல்மேட்டல், பகற்காலத்தே, கூடியிருந்து ஆடு மகிழ்ந்த பரதவர் மகளிரெல்லாம், தம் ஆடல்தொழில் மறந்து, வீட்டகத்தே உறங்கிக் கிடப்பதால், கடற்றுறை அழகிழுந்து காணப்படுகிறது; தம் வலைகளால் வரிக் கொணர்ந்த பாவைபோன்ற இரு மீன்களைக், காயவிட்டுப் பறவைகளை ஓட்டி வாழ்ந்தவரும், பகல் கழிந்துவிட்டமையால் தம் தொழில் ஒழிந்தமையால், அவ் விடங்களும் அழகிழுந்துவிட்டன; பெரிய கொம்புகளை உலைய சுரு மீன்களைப் பிடித்துவிட்ட மகிழ்ச்சியால், பின்னும் வேட்டை மேல் செல்லும் விருப்பமின்றிப், பரதவர்கள் வீட்டிலேயே தங்கி விட்டமையால், அவரைக் காணலாகாக் கடற்கரையும் கவினிழுந்துவிட்டது என இராக்காலத்துக் கடற்கரைக் காட்சியினைப் புலவர் கன்று விளக்கிக் கூறியுள்ளார்:

“படுதிரை கொழி இய பால்கிற ஏக்கர்த்
தொடியோர் மடிந்தெனத் துறைபுலம் பின்றே;
முடிவலை முகந்த முடங்கிருப் பாவைப்
படுபுள் ஓப்பவின் பகன்மாய்க் தன்றே;
கோட்டுமீன் ஏறிந்த உவகையர், வேட்ட மடிந்து
எமரும் அல்கினர்.”

(நம்: சக)

கடு. நோய் பாடியார்

பாலையைப் பாடி, பாலை பாடிய பெருங் கடுங்கோ எனவும், மருத்துத்தப் பாடி, மருதம் பாடிய இளங் கடுங்கோ எனவும், வெறியெர்தலைப் பாடி, வெறிபாடிய காமக்களி எனவும், காக்கைவரப் பாடி, காக்கை பாடினி நச்செள்ளோயார் எனவும் பெயர் பெற்றுரைப்போன்று, இவரும், நோயைப் பாடி, நோய் பாடியார் எனப் பெயர் பெற்றுர்; நோயைப் பாடிய இவர், யாருடைய நோயைப் பாடினார்? அவர் பாடிய நோய் எது என்பன அறிதற் கில்லை.

நோய் பாடியார், நடுகல்விலையினை நன்கு பாடியுள் எர்க். சிரைமிட்கச் செல்லும் வீரர், அரத்தினால் அராவப் பட்டுக் கூரிய முனையினையுடைய அம்புகளையும், குறி பார்த்துப் பழகியதாலைய இடுக்கிய பார்வையினையும் உடையாய், இராக்காலத்தே விரைங்குசென்று, வெட்சி யாருடன் போரிட்டு வென்று, வீரப்புண் பெற்று இறந்தா ராக, அவ்வாறு இறந்த வீரர்களின் பெயரினையும், பெரு மையினையும் பொறித்த கற்களை நெறிதோறும் கட்டு, முயிர்ப்பீலி சூட்டி, வழிபடும் பழுதமிழர் முறையினை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்:

“அரம் போழ் நுதிய வாளி அம்பின்

நிரம்பா நோக்கின், நிரையக் கொண்மார்

நெல்வி நீளிட எல்வி மன்றி

கல்வயர்க் கடங்த நானுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீவி சூட்டிய பிறங்குங்கீல் நடுகல்.”

(அகம்: கல)

கசு. பராஷ மோவாய்ப் பதுமன்

பதுமன் என்ற இயற்பெயருடைய இப்புலவர், வேண் சிய அளவிற்கு மேலும் பருத்துக் காணப்படும் மோவாய் உடைமையால், பராஷமோவாய்ப் பதுமன் என்று பெயர் பெற்றுள்ளார். மனைத் தக்க மாண்புடையாள் ஒருத்தினைய மனைவியாகப் பெறும் பேறு பெற்றுக்கொண்டுவருவதை, இவ்வுலகில் பெறுத பேறேற்றில்லை; அவனைப் போல் சிங்கதை நிறைந்த செல்வத்தைப் பெற்றேன் வேறு ஒருவனும் இரான்; அத்தகையானோ மனைவியாகப் பெற்றவனுக்கு, இந் வில வுலகமே யன்றி, எல்லை யில்லதோர் இன்பம் நிறைந்த இடம் எனப் போற்றப்பெறும் தேவருக்கமும் இன்பம் தரு வனவாகத் தோன்றுது. பெரிய கடலால் சூழப்பெற்று, அரிய செல்வத்தால் நிறைந்த இம் மண்ணுலக இன்பமும், தெவிட்டாத தெள்ளமுதம் அளிக்கும் விண்ணுலக இன்பமும், அவன் அவளோடு வாழ்ந்து ஒருநாள் பெறும் இன் பத்திற்கு ஈடாகா. இதனால்கேரோ, “இல்லது என்? இல் வான் மாண்பானால்,” என்று கேட்கிறோ வள்ளுவைப் பெறுங் தகையார். இந்த அரிய உண்மைகளை உணர்ந்த நம் புலவர், பராஷமோவாய்ப் பதுமனார், பொருள் வேண்டிப் பிரிய எண்ணும் தம் நெஞ்சை நோக்கி, “நெஞ்சே! நம் மனைவியோடிருந்து மகிழ்ந்து பெறும் இன்பத்திற்கு, இவ் வுலக இன்பமோ, அவ்வுலக இன்பமோ ஈடாகாது என்றால், இவ்வுலகத்தில் எங்கோவுள்ள சிறு பொருளுக்காக இவளைப் பிரிந்துசெல்ல எண்ணுகின்றனரேயே; என்னே நின் பேததமை,” என்று ஒரு தலைவன் கூறுவதாகப் பாடியுள்ளார்:

“வீரிதிரைப் பெறுங்கடல் வண்டிய உலகமும்,

அரிதுபெறு சிறப்பின் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கின் சீர்சாலாவே;

.....குறு மகன்

தோன்மாறு படுஷ்ட் வைகலோ டெமக்கே.”

(குறுகி: 50)

கள் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனுர்

தேவனுர் என்ற தெய்வப் பெயருடையாய இவர் தாம் பெற்றுள்ள அறிவின் பெருமைகண்டு, அக்காலமக்கள் பாராட்டி அளித்த பெருமை என்ற சிறப்பினையும் ஏற்றுக்கொண்டு பெருங் தேவனுர் எனப்பட்டார். சங்ககாலத்தே பெருந்தேவனுர் என்ற பெயருடையார் பலர் இருத்தலின் அவரின் பிரித்து வேறுபாடு காண்டற்குப் பாரதம் பாடிய என அவர் செய்த அருங்செயலீ, அவர் பெயரோடு கூட்டி, பாரதம் பாடிய பெருங் தேவனுர் என அழைத்தனர். வடமொழி வியாச பாரதத்தை வெண்பாவும், அகவலும், உரைநடையும் விரவிவரத் தமிழில் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாரதம், முழு நூலாக இப்போது கிடைத்திலது; தொல்காப்பியத்தில், ஆசிரியர்நக்ஞர்க்கிணியர் எடுத்தாளும் ஒரு சில செய்யுட்கள் தவிர, நூல் முழுதும் அழிந்துவிட்டது என அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் தொண்டைநாட்டைச் சேர்ந்தவர், என, “பாரதம் பாடும் பெருங்தேவர் வாழும் பழம் பதி காண், மாருதம் பூவின் மணம் வீசிடும் தொண்டைமண்டலமே,” என்று வரும் தொண்டை மண்டல சதகச் செய்யுள் கூறுகிறது. இனி, பாரதக் கதையினை முழுதும் வெண்பாவினால் பாடிக் கர்ட்டும் பாரத வெண்பா என்ற நூல் ஒன்று அச்சாகி வெளிவந்துளது; இப் பாரத வெண்பாவின் ஆசிரியர், சங்ககாலப் பாரதம் பாடிய பெருங் தேவனுரே என்று கூறுவர் சிலர். பாரத வெண்பாவில், விநாயக வணக்கமும், தெள்ளாற்றில் வெற்றிகொண்ட நந்திவர்ம பல்லவனும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர் ஆதனின், இந்நூல் பல்லவர் காலத்திற்குப் பிறப்பட்ட நூல் எனப் புலப்படுவதற்கு, சங்ககாலப் புலவராகிய பாரதம் பாடிய பெருங் தேவனுர், இந் நூலின் ஆசிரியர் ஆகார் என்று கொள்க.

பாரதம் பாடிய பெருந்தெவனூர், ஆண்டவன்பால் விழைந்த அன்புடையவராவர்; இவர், அகங்கனாறு, புறநாறுறு, ஜங்குறுநாறு, நற்றினை, குறுந்தொகை ஆகிய ஜங்கு நூல்களுக்கும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் பாடிச் சேர்த்துள்ளார்; இக் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுட்கள் ஜங்கிலும், அகநாறுறு, புறநாறுறு, ஜங்குறுநாறு ஆகிய மூன்றிலும் வந்துள்ள செய்யுட்கள் சிவபெருமானைக் குறித்த வாழ்த்துக்களாகவும், நற்றினையில் வந்துள்து திருமாலைக் குறித்த வாழ்த்தாகவும், குறுந்தொகைக்கண் வந்திருப்பது முருகன் வாழ்த்தாகவும் உள்து.

சிவனைப்பற்றிக் கூறுங்கால், அவன் அன்னியும் டூ கொன்றை; ஊர்தியும், கொடியும் ஏறு; கண்டம் சீலம்; ஒருபாதி பெண்; மார்பில் பூஞ்சால்; நெந்றியில் இமையா நாட்டம்; கையில் கணிச்சியும், மழுவும் முத்தலைச்சூலமும்; செங்கிறச் சடையில் வெண்ணிறத் திங்கள்; ஆடை புலித் தோல் என இன்று சிவனுக்குக் கூறும் வைதீக வடிவங்களை விடாது கொடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

திருமாலைப்பற்றிக் கூறுங்கால், அவன் திகிரி உடையான்; அவனுக்கு சிலமே அடிகள்; கடலே ஆடை; விசம்பே மெய்; திசைகளே கைகள்; ஞாயிறும் திங்களும் கண்கள் என்று கூறியுள்ளார்.

முருகனைப்பற்றிக் கூறுங்கால், தாமரைபேரலும் அடியடையான்; பவழம்போலும் சிறமுடையான்; குன்றிமணி யின் விறங்கொண்ட ஆடையடையான்; மலைபிளாந்த வேலுடையான்; கோழிக் கொடியடையான் ஒன்று கூறியுள்ளார்.

அவற்றுள் வகைக்கு ஒன்றைக் கண்டு வழிபடுவேர் மாக!

உறுப்பாலும் சிறப்பாலும் பெயர்பெற்றார்

“கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தான், மாலையன், மலைந்த கண்ணீயன்;
மார்பி னஃதே மையில் நுண்ஞான்;
நுதலது இமையா நாட்டம்; இகல்அட்டுச்
கையது கணிச்சியோடு மழுவே; மூவாய்
வேலும் உன்னுஅத் தோலா தோற்கே;
ஊங்கது ஏறே; சேர்ந்தோள் உமையே;
செவ்வான் அன்ன மேனி; அவ்வான்
இலங்குப்பிறை யன்ன விலங்குவால் வைக்யிற்று;
எரியகைங் தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை;
ஒதிராத் திங்களோடு சுடரும் சென்னி;
மூவா அமரரும், முனிவரும், பிறரும்;
யாழிகெழு மணிமிடற்று அந்தணன்
தாவில் தாள்சிழல் தவிர்ந்தன்றுல் உலகே.”

(அகநானாறு க. வா.)

“மாஷிலம் சேவடி யாகத், தூநீர்
வளைநாரவ் பேளவம் உடுக்கையாக,
விசம்பு மெய்ப்பாகத், திசைகை யாகப்,
பகங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ஞாக,
இயன்ற எல்லாம் யயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வன் என்ப,
தீதற் விளங்கிய திகிரி யோனே.”

(ஏற்றுகிணங்க ஏ.)

“காமரை புரையும் காமர் சேவடி,
பவழுத் தன்ன மேனித், திகழ்சுளிக்

குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கைக், குன்றின்

நெஞ்சுபக எறிந்த அஞ்சடர் நெடுவேல்,

சேவலங் கொடியோன் காப்ப

ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே.” (குறுக் : ச)

கடு பாலைக்கோதமனுர்

இவர் பெயர் கெளதமனுர் எனவும், பாலைக்கெளதமனுர் எனவும் கோதமனுர் எனவும் வழங்கப்பெறும். இவர், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சௌலாதன் தம்பி பல்யாணைச் செல் கெழுகுட்டுவணைப் பதிற்றுப்பத்து முன்றும் பத்தால் பாடி, அவனுல் வீடுபேற்றைந்தார் என்ப. இதைப் “பாடிப் பெற்ற பரிசில்; ‘நீர் வேண்டியது கொண்மின்’ என, ‘யானும் என் பார்ப்பனியும் சுவர்க்கம் புகல்வேண்டும்’ என, பார்ப்பாரிற் பெரியோரைக் கேட்டு ஒன்பது பெருவேள்வி வேட்டி கிக்க, பத்தாம் பெருவேள்வியிற் பார்ப்பாணையும் பார்ப்பனி யையும் காணுராயினார்” எனக் கூறும் அப்பத்தின் பதிகத் தாலும், “தொடுத்த பெரும்புலவன் சொற்குறை தீர, அடுத்துத்தா என்றற்கு வாழியரோ” என்ற முன்றுறை யரையனர் பாடிய பழமொழிச் செய்யுளாலும் (316), “சேரன்குட்டுவன் புகழைச் செய்யுளாகத் தொடுத்த கெளதமன் என்னும் பெரிய புலவன், ‘யானும் என் சுற்ற மும் துறக்கம் புகும்படி பொருந்திய அறங்களை முடித்துத் துறக்கத்தைத் தா’ என்றுற்கு, அவன் சொற்குறை தீர்ப்பான்பொருட்டு உவந்து யாகங்களை நடத்தி, ‘சீ வேண் டிய துறக்கத்தின்கண் சீடுவாழ்வாயக’ என்றுன்; ஆதலால் புனைந்து இப்பெற்றியார் என்று புகழுவேண்டுவதில்லை; இயற்கையாகக் கொடுக்கும் சீலத்தரர் தம் அளவினாற் கொடுக்கவல்லதைனைத் தாமே அறிந்து கொடுப்பார்” என வரும் அப்பழமொழிச் செய்யுளின் பழைய உரையாலும், “பாடாண் பகுதி கைக்கிணைப் புறனே” என்ற தொல்காப்பியப் புறத்தினையியல் சூத்திரத்தில் (25) “இமயவரம்பன் தம்பி பல்யாணைச் செல் கெழு குட்டுவணைப் பாலைக்கெளதமனுர் துறக்கம் வேண்டினாரென்பது குறிப்பு வகையாற் கொள்ள வைத்தவின், இது வஞ்சிப் பொருள்வந்த பாடாணுயிற்று” என ஏழுதும் நச்சினார்க்கிணியர் உரையாலும், “நான்மறையாளன் செய்யுட்கொண்டு, மேனிலை உலகம் விடுத்தொனுயினும்” எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகளாலும்

(28 : 137 - 8) உணரலாகும். பாலீக்கோதமனூர் சுவர்க்கம் பெற்ற வரலாறு, மலைநாட்டில் இக்காலத்திலும் கரண் பரம்பரையில் வழங்குகிறது என்று கூறுகின்றனர்.

பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றாம் பத்தைப் பாடி, இமய வரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவெனைப் பாடிய பாலீக்கோதமனூர் வேறு; புறநானூற்றில், “விழுக்கடிம் பறைந்த” என்ற செய்யுளைப் பாடிய கோதமனூர் வேறு; புறநானூற்றுப்பாட்டால் பாராட்டப்பெற்றேன், பாண்டவர் தலைவனுகிய தருமபுத்திரானுவன் என்று கூறுவர் சிலர். புறநானூற்றுச் செய்யுளில் பாட்டுடைத்தலைவனே “அற வோன் மகனே” என விளித்துப் பாராட்டியிருக்கும் தொடர், அறக்கடவுள் மகன் எனக் கருதப்படும் தருமபுத்திரானைக் குறிக்கும் எனல் பின்வந்தோர் செய்த பிழையேயன்றி, அஃது உண்மையன்று ஆதலாலும், பல ஏடுகளில், அச் செய்யுளின் ஈற்றில் “கோதமனூர் பாடியது” என்றுள்ளதெயன்றி, “தருமபுத்திரானைக் கோதமனூர் பாடியது” என்று இல்லையாதலாலும், மற்றும் சில ஏடுகளில், பாட்டைய் பாடியவர் பெயர், “கெளதமனூர்” என்று இராமல், “பாலீக கெளதமனூர்” என்றே உளது ஆதலாலும், புறநானூற்றுச் செய்யுளால் பாராட்டப்பெறுவோனும், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவெனே; பாண்டவர் தலைவன் தருமபுத்திரன் அல்லன் என்றும், பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றாம் பத்தைப் பாடிய பாலீக்கோதமனைரும், புறநானூற்றுச் செய்யுளைப் பாடிய கெளதமனைரும் வேறு வேறு அல்லர்; ஒருவரே என்றும் கொள்க.

பாலீக்கோதமனூர் பாராட்டைப் பெற்றேன் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவென் ஒருவனே. பாரதப்போரில் இருப்பெரும் படைக்கும் போர் முடியுங்காறும் உணவளித்துப் புகழ்பெற்ற பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் இவன் தங்கைத்; இவன் தாய், வெளியன் வேண்மாள் மகள் நல்லினி என்பவளாவள்; இமயத்தே விற்பொறித்து, இமயவரம்பன் எனப் புகழ்பெற்ற நெடுஞ்சேரலாதனைத் தன் முன்னேஞ்சுக்கப் பெற்ற பெற்றகரும் பேறுடையவன்.

பல்யானீச் செல்கெழு குட்டுவன் போர்க்களம் பல வென்றவனுவன்; கடன்மலை நாட்டில் உம்பற்காடு என்னிரு சிறு நாடு இருந்தது; அது வேழக்காடு எனவும் வழங்கப்பெறும்; யானீக்கோ மிகுதியாகக் கொண்டது; ஐந்நாறு சிற்றூர்களைக் கொண்டதொரு சிறுநாடு; தன்னைப் பாடிய குட்டேர்க் கண்ணார்க்கு இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாத னல் பிரமதாயமாக வழங்கப்பெற்ற வளம் நிறைந்தது; செங்குட்டுவனிடம் இவ்வும்பற்காட்டின் வருவாயினைப் பரணர் பரிசிலாகப் பின்னெரு காலத்தே பெற்றூர். உம்பற்காடு வேழம்மிகுந்து வளம் கொழிக்கும் நஸ்டாதல் அறிந்து, அங்கே தன் அரசு நிலவச் செய்தான் பல்யானீச் செல்கெழு குட்டுவன்.

தன் பகைவர்க்கு அரண் அளிக்கும் அகப்பா என்றேர் அரண் இருப்பதை அறிந்தான் குட்டுவன்; அகப்பா அரிய அரண் பல அமைந்தது; இருதிறப் படைகளும் எதிர்த்துப் போரிடுதற்கு வேண்டிய பரந்தகன்ற சென்டு வெளியினைக் கொண்டது; கண்ணயமரம் செறிக்கப்பெற்ற வாயில்களையடையது; ஜயவித்துலாம்போன்ற அரிய இயங்திரப் படைகளைக் கொண்டது; காவற்காட்டினையும், ஆழங்கத்திடங்களையும், நெடிய மதில்களையும் உடையது, இதனால் பகைவர் அனுங்குதற்கியலா அருமையினையடையது; அகப்பா அரணின் அருமையினையும், அது பகைவர்க்குப் பாதுகாப்பளித்தலையும் அறிந்த பல்யானீச் செல்கெழு குட்டுவன் நாற்படையுடன் சென்று அழித்துக் கைக்கொண்டான். இவ்வெற்றிச்சிறப்பினைப் பாலைக்கோதம் னரும் பார்ட்டியள்ளார் :

“துங்கமரம் துவன்றிய மலரகன் பறந்தலை,
தூங்குசிலை வாயில், தூங்குபு தகைத்த
வில்லிசை மாட்டிய விழுச்சீர் ஜயவிக்,
கடியினைக், குண்டு கிடங்கின்,
கெடுமதில், நிரைப்பதண்ட்து
அண்ணலம் பெருங்கோட்டு அகப்பா ஏறிந்த
பொன்பனை உழினை வெல்போர்க் குட்டுவி”

(பதிமறு: ११)

பழைய தமிழகத்தில், பூழியர், மழவர், கொங்கர் என்ற போர்வீர மரபினர் பலர் வாழுங்கிறார்கள்; பணகவர் நாடுகளை வென்று அழிப்பதே தொழிலாக விளங்கிய பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், தன்படையின் வன் மையை மிகுத்தற்பொருட்டு, அவ்வீரர்களை வென்று தன்படையில் தொழிலாற்றுமாறு செய்தான்; பூழியர் என்பர் பூழிநாட்டில் வாழுங்கிறார்கள் ஆயர் ஆவர்; இவர்கள் மிகப் பெரிய ஆணிரைகளையும், பலப்பல யாளை களையும் கொண்டிருந்தனர்; செருப்பு என்ற பெயருடைய தொரு மலையினையும் உரிமையுடையதாகப் பெற்றிருந்தனர்; இவர்கள் மூல்ஜீப்பூவாலாய கண்ணியணிந்துகொண்டு, தம் ஆணிரைகளைப் புல்ளிரைந்த பாந்த வெளிகளில் மேய விட்டுவிட்டுக் காட்டில் வீழ்ந்து கிடக்கும் மணிகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டு வருவர்;

“மூல்கீலக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
புல்லுடை வியன்புலம் பல்லா பரப்பிக்
கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறாம்
மிதியல் செருப்பின் பூழியர் கோவே!” (பதிற்று: உக)

பூழியர், மழவர், கொங்கர் ஆகிய மூவருள்ளும், மிகப் பேராற்றல் வாய்ந்தவர் மழவராவர்; மழவர் சிறந்த குதிரைப்படை யுடையவர்; விற்போரில் வல்லவர்; எத் துணை நெடிய நாடுகளுக்கும் விரைவில் சென்று வென்று மீளும் இயல்பினர்; அருள் உள்ளாம் சிறிதும் இன்றி ஆற்றலைத்துத் துயர்விளைப்பர்; இம்மழவர்களால் அழிவுற்ற நாடுகள் பல. இதனால் இவர்களை வென்று இவர்கள் ஆற்றலை அடக்கிய அரசரும் பலராவர். மழவர் இன்ன ராதல் அறிந்த பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், அவர்களைத் தன் துணைவராய்க் கொண்டான். அவர்கள் அவனுக்கு அவன் உடலைக்காக்கத் துணைபுரியும் கவசம்போ விருந்து துணை புரிந்தனர் என்று கூறுகிறார் புலவர் பாலைக்கோதமனூர்:

“குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை.” (பதிற்று : 25)

கொங்கர் என்பவர் கொங்குநாட்டில் வாழுங்தவர்; கொங்கர் படைவன்மை வாய்ந்தவர்; “ஒளிருவர்ட் கொங்கர்,” “சர்ம்படைக் கொங்கர்,” என இவர் படைவன்மை, புலவர் பாடும் புகழ்பெற்று விளங்குவது காண்க. கொங்கரும் பூழினாட்டாரைப் போன்றே ஆனிரை வளர்ப் பவராவர். கொங்குநாடு சேரநாட்டைச் சேர்ந்துவிளங்கிய நாடாதவின், சேர் வேந்தர் பலரும் அங்காட்டில் தம் அரசு சிலவுவதைப் பெரிதும் விரும்பியுள்ளனர். கொங்குநாட்டின் சிறப்பறிந்த சோழரும், பரண்டியரும் அங்காட்டைக் கைப்பற்றப் பலமுறை முயன்றுள்ளனர். கொங்குநாடு மேட்டுவிலமாதவின், ஆங்கு ஆனிரைகளுக்கு வேண்டும் ஸீர் கிடைத்தல் அரிது. கொங்கர்கள் கூரிய இரும்புக் கோடரிகளைக்கொண்டு நிலத்தை உடைத்து மிக ஆழமாய கிணறுகளைத் தோண்டி, அவற்றுள் நீண்ட கயிறுகளில் சிறிய ஸீர் முகவைகளைக் கட்டிவிட்டு முகந்த நீரைத் தம் ஆனிரைகளுக்கு அளிப்பர். ஆக்கள் மிக்கு ஆப்பயனால் சிறந்த கொங்குநாட்டைப் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் கைக்கொண்டு ஆண்டிருந்தான்.

“பொன்செய் கணிசித் திண்பிணி உடைத்துச்

சிரஹுசில ஜாரிய ஸீர்வாய்ப் பத்தல்

கயிறுகுறு முகவை மூயின மொய்க்கும்

ஆகெழு கொங்கர் நாடகப் படுத்த

வேல்கெழு தானை வெருவரு தோன்றல்!” (பதிற்று: 26)

தமிழ் வேந்தர் மூவரும் தம்முள் ஒற்றுமைகெண்டு ஊராண்டு வாழுவதற்கு மாருக, ஒருவரோடொருவர் பகை கொண்டு வாழுங்கிருந்தனர். தம்மினும் ஆற்றல் மிக்க அரசன் ஒருவன் தோன்றிவிட்டால் அவளை அழிக்கச் செய்யும் போரில் மட்டும் ஏனைய இரு அரசர்களும் ஒன்று கூடுவதையும், தமக்குத் துணையாகப் பிற குறுஙில் மன்னர் களையும் இணைத்துக்கொள்வதையும் வழக்கமாகக்கொண்டு விளங்கினர். பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் ஆற்றலும் ஆண்மையும் அறிந்து, அக்காலத்தே சோழநாட்டையும்

பாண்டிங்காட்டையும் ஆண்டிருந்த இரு பெருவேந்தரும், சில வேளிர்களைத் துணை கொண்டுவர்து எதிர்த்தனர். குட்டுவென், அவர்களையும் வென்று அவர்களுக்கு அரனுக அலைங்திருந்த கடலரைணுயும், காட்டரைணுயும் மதியரது சென்று அழித்தான். அழிக்கலாகா அவன் ஆற்றல்நின்த அரசர்கள் அவனுக்கு அஞ்சி வாழுவாயினார்.

“பண்ணகெழு வேக்தரும், வேளிரும் ஓன்றுமொழிந்து கடலும் காட்டவும் அரண்வலியார் எடுங்க.”

(பதின்று: ௫०)

சேராட்டில் அயிரை என்றேர் அழகிய மலையுண்டு. அம்மலைது கொற்றவை என்ற பெயருடைய வெற்றிக்கடவுள் உண்டு. சேராட்டுச் சிறந்த வீரர்கள் தம் விழுப்புண்ணிற் சொரியும் குருதிகலங்க் சோற்றைப் படைத்து, இக் கொற்றவையை வழிபடுவதை வழக்கமாகக்கொண்டிருந்தனர். “குருதி விதிர்த்த குவஷுக் சோற்றுக் குன்றேடு உருகெழு மரபின் அயிரை பறைஇ” என்றும், “சிறப்புத் துறை புறப்படி ஒல்லது மடையெதிர் கொள்ளா அஞ்சுவரு மரபின் கடவுள் அயிரை எனவும் புலவர்கள் இவ் அயிரைக் கடவுளைப் பாராட்டுவார். பல்யாணைச் செல் கெழுகுட்டுவென் தானுமொரு பெருவீரனுதவின், அயிரை மலைசென்று ஆண்டுறை கொற்றவையைப் பணிந்து மகிழ்ந்தான். இம்மலையைப் பெயர்க்குறிப் பாராட்டும் புலவர் பாலைக்கோதமனு, அயிரை என்ற பெயருடைய மீனும் இருப்பதை அறிந்து, இந்த அயிரை, ஸீர் ஓடும் இடங்களில் மேல்கோக்கிச் செல்லா அயிரை என்றும், சேய்மைக்கண் இருந்தே ஸீருள் கிடக்கும் மீன்களை நுனித்து ஸோக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த கொக்கின் பார்வைகளுடு அஞ்சா அயிரை என்றும் கூறிய புலஸ்மலை போற்றுதற்குரியதாம்:

“பல்பயம் தழீஇய பயங்கெழு நெடுங்கோட்டு

நீர்நல் மருங்கு வழிப்படாஅப், பாகுடிப்

பார்வை கொக்கின் பரிவேட்டு அஞ்சாச்

சிருடை தெள்த்த முனைகெட்ட விலங்கிய

கேருப்பர் நெடுவேரை அயிரைப் பொருத்” (பதின்று: ௭க)

இந்து வீடுபேற்டைந்த தம் முன்னேர்க்குத் தாம்-ஆற்றவேண்டிய தென்புலக் கடனாற்றிப் பிண்டம் ஈந்து பெருஞ்சோறு அளித்தலைச் சேரவேந்தார்கள் விடாது மேற்கொண்டிருந்தனர். பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் தங்கையாகிய உதியன் சேரல் ஆற்றிய அவ் அருங்கடனைப் புலவர்களும் பாராட்டியுள்ளனர்:

“துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை

முதியர்ப் பேணிய உதியன் சேரல்

பெருஞ்சோறு கொடுத்த ஞான்றை, இரும்பல்

கூளிச் சுற்றம் குழீஇ இருங்கதாங்கு.” (அகம்ஃஉநந)

தன் தங்கை உதியன்சேரலாதனைப் போன்றே பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் தன் முன்னேர் கடனாற்றிக் கோறவித்துச் சிறப்புற்றன.

இவ்வாறு வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, புலவர் தம் பாராட் கிரையும் பெற்றுச் சிறப்புற்ற சேரவேந்தன் இறுதியில் கிரைந்த புகழும், உயர்ந்த கேள்வியும் உடைய நெடும்பாராதாயனார் என்ற பெயருடைய ஆசிரியன் அறிவுறுத்தத் துறவுள்ளாம் மேற்கொண்டு நாட்டைவிட்டுக் காட்டுப் பென்று நேரற்று வீடுபெற்றன. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சியிலிருந்தான். அவனுடைய இவ்வரலாறுகளையெல்லாம் பதிற்றுப்பத்தின் சுற்றில் உள்ள பதிகம் தொகுத்துக் கூறியுள்ளது.

“இமைய வரம்பன் தம்பி, அமைவர

மும்பற் காட்டைத் தன்கோல் ஸ்ரீஇ

அகப்பா ஏறிந்து பகல்தீ வேட்டு

மதியறம் மரபின் முதியரைத் தழீஇக்,

கண்ணகன் வைப்பின் மன்வகுத்து ஈத்துக்

கருங்களிற்று யானைப் புணர்சிரை நீட்டி

இருக்டல் நீரும் ஒருபகல் ஆடி

அயிரை பரைஇ, ஆற்றல்சால் முன்போடு

ஒடுங்கா நல்லிசை, உயர்ந்த கேள்வி

நெடும்பாரா தாயனார் முந்துறக், காடுபோந்த

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்.” (யதிற்று : ஈ : பதி)

பாலீக் கோதமனுர், தாம் பாடிய பல் யானைச் செல் கெழுகுட்டுவன் நாட்டு வளம் கண்டு மகிழ்கிறூர்; அவனுல் அவன் பகைவர் நாட்டுவளம் பாழாதல் கண்டு கண்ணீர் விட்டுக் கலங்குகிறூர். தேர் பல பரந்து ஒடுவதினாலேயே நிலங்கள் சேருகிவிடுவதால், அந் நாட்டு உழவர் தம் நன் செய் நிலங்களை ஏர்கொண்டு உழுதலைச் செய்வதிலர்; கோரைக்கிழங்கு போன்றனவற்றைத் தேடி உண்பதற் காகப் பன்றிகள் கூட்டமாகச் சென்று புன்செய் நிலங்களை ஆழுத்தோண்டி விடுவதால், அவ்விடங்களையும் அவர்கள் உழுவதிலர்; வீடுகளில், தயிர் கடையுங்கால் எழுப்பும் மத்து ஒலியே, செவிக்கினிமை பயந்து சிற்பதால், அந்நாட்டு மக்கள், தங்கள் மனைகளில் காலையில் பாணர் வந்து எழுப்பும் இசையினை விரும்புவதிலர்; சேரநாட்டின் கண்கொள்ளா இக் காட்சியினைக் கண்டு கண்டு மகிழ்கிறூர் நம் புலவர்:

“தேனர் பரந்த புலம் ஏனர் பரவா;
களிறு ஆடிய புலம் நாஞ்சில் ஆடா;
மத்து உரறிய மனை இன்னியம் இமிழா.” (பதிற்று : ८८)

நீர்த் துறைக்கண் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் மருதமரத் தின்மீது ஏறினின்று, நெற்கதிர்களை உண்ணவரும் பறவை இனங்களை ஓட்டுவதற்காக, மகளிர் எழுப்பும் குரவிசைக்கு ஏற்ப, அவ் வயல்ருகே உள்ள சோலைகளில் வாழும் ஷஷி லீனங்கள் மகிழ்ந்து ஆடும் ஆட்டத்தை அகமகிழ்ந்து கண்டு களிக்கின்றூர்:

“துறை நணி மருதம் ஏற்ற, தெறுமார்
எல்வளை மகளிர் தெள்விளி இசைப்பின்
பழனக் காவில் பசமயில் ஆலும்.” (பதிற்று : ८९)

தலையில் காந்தட்டிவாலாய கண்ணியினையும், கையில் கொலைத்தொழில்வல்ல வில்லையும் உடைய வேட்டுவர், ஆமாவின் இறைச்சியும், யானையின் வெள்ளிய தந்தமும் கொணர்ந்து கொடுக்கக்கொண்டு, அவர்க்கு அவர் விரும்பி

யுண்ணும் கன்னைக் கொடுத்துச்செய்யும் வாணிபத்தால்,
பொன் மலிந்துகிடக்கும் பேரூர்க் கடை வீதிகளைக் கண்டு
களிக்கிறூர் புலவர்:

“காந்தளம் கண்ணைக், கொலைவில் வேட்டுவர்,
செங்கோட்டு ஆமான் ஊனைடு, காட்ட
மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு
பொன்னுடை ஸியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்கும்.”

(பதிற்று : நூ)

நாட்டு வளமும், செல்வமும் கண்டு மகிழ்ந்த புலவர்
பாலைக் கோதமனர், பஸ்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைல்
பரமுரன் பேரூர்களைக் கண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கி
வருந்துகிறூர்: சேரன் படைஆற்றவின் சிறப்பறியாது
வந்து போர் ஆற்றி, அவன் தூசிப் படையினையும் தாங்கி
இற்றற்கு ஆற்றுது தோற்றேறுதய பகைவேந்தர்களின்
ஊர்கள், இவன் படையால் பாழாயின; ஆங்கு மக்கள்
போக்கு வரவு அற்றுப் போனதால், அவ்லூரில் மக்கள்
பண்டு பயில வழங்கியதால் பரவிக்கிடந்த வழிகள் எல்லாம்,
புல்லாலும், முட்செடிகளாலும் நிறைந்து மறைந்து
போயின; வானளாவ உயர்ந்த மாடங்களையுடைய, ஊர்
கள் எல்லாம், காட்டுப் பசுக்கள், ஏறுகளோடு கலந்து
கூட்டமாகத் திரியும் காடுகளாய் மாறிவிட்டன. கன்கலங்
கும் இக் காட்சிகளைக் கண்டு வருந்துகிறூர் புலவர்:

“நின்நயந்து வருவேம் கண்டனம்; புல்மிக்கு
வழங்குநர் அற்றென, மருங்குகெட்டத் தூர்ந்து
பெருங்களின் அழிந்த ஆற்ற; ஏறுபுணர்ந்து
அண்ணல் மரையா அமர்ந்தினீது உறையும்
விண்ணுயர் வைப்பின காடாயின; நின்
மைந்துமலி பெரும்புகழ் அறியார், மலைந் த
போரெதிர் வேந்தர் தார் அழிந்து ஓராலின,

.....
அருஅ யாணர் அவர் அகன்தலை நாடே.”

(பதிற்று : உங்)

பல்யானிச் செல்கெழு குட்டுவன் வெற்றியும், அவன் நாட்டு வளமும் விளங்கப் பாடிய புலவர், அவன் நல்லோர் போற்றும் பண்புடையனுய் வாழுவேண்டும் என்ற உயர் பேரெண்ண முடையராயினார். அவன் முன்னோர் நாடாண்ட முறையினை நன்கு எடுத்துக்காட்டினார்; அவர் உயர்ந்தோர் போற்றும் உயர்வினரானமைக்கு அவர்பால் அமைந்திருந்த அருங்குணங்கள் இவையென எடுத்துக் காட்டினார். நல்லரசைப் பல்லோர் பழிக்கும் வல்லரசாக ஆக்குதல், அவ் வரசுடையான் கொள்ளும் சினமும், காமமும், கையிகந்த கண்ணேண்ட்டமும், அச்சமும், பொய்யும், அளவிற்கு மீறிய அண்புடைமையும், கையிகந்த தண்டமும் ஆம். இந்த உண்மையை முதற்கண் எடுத்துரைத் தார்; தீச் செயலை நின் மனத்தாலும் நினையறக! நல்லற முடைய செயல்களை நாடோறும் செய்க! நாட்டு மக்கள், ஒருவரையொருவர் துண்புறுத்தாமலும், பிறர் பொருளோக்கவர விரும்பாமலும் வாழுமாறு, கடலும், கானலும் பயன் பல ஈனுமாறு நல்லாட்சி புரிவாயாக! குற்றமறக் கற்றுத் துறைபோய அறிவினையுடையாய், அறநெறி நிற்பாயாக! நின்னால் அன்பு செய்யப்பட்ட நின் மனைவியரோடு மகிழ்ந்து பிரிவின்றி வாழ்வாயாக! உள்ள பொருளை ஊராரோடு இருந்து உண்டு மகிழ்வாயாக! என்று இன்ன பல அறவுரைகளை அவன் அகம் கொள்ளுமாறு எடுத்துக் கூறி வாழ்ந்தினார்:

“இனனே, காமம், கழிகண் ணேண்ட்டம்,
அச்சம், பொய்ச்சொல், அன்புமிக வுடைமை,
தெறல் கடுமையொடு பிறவும் இவ்வுலகத்து
அறந்தெரி திகிரிக்கு வழியடையாகும்;
தீது சேண் இகந்து, நன்று மிகப் புரிந்து
கடலும், கானமும் பலபயம் உதவப்,
பிறர் பிறர் நவியாது, வேற்றுப் பொருள் வெல்காது,
மையில் அறிவினர் செவ்விதின் நடந்து, தம்
அமர் துணைப் பிரியாது, பாத்துண்டு, மாக்கள்
முத்த யாக்கையொடு பினியின்று கழிய
ஊழி உய்த்த உரவோர் உம்பல்!” (பதிற்று : ११)

பல யானைச் செல்கெழு குட்டுவனுக்கு இவ்வாறு அற வுரைகள் பல கூறியும், அவன் மறக்குணம் மாருமையினைக் கண்டார் புலவர்; ஒருவர் எவ்வளவு நூல் கற்று, எத் துணை அறிவு பெற்றவராயினும், அவர் இவ்வுலகம் நிலையற்றது; வாழ்வு நிலையற்றது; இவ்வுலக இன்பம் அழியும் இயல்கின்றது; என்ற இந்த அறிவினைப் பெருராயின், அவர் நல்வழிப் படுதல் இல்லை; இந்த உண்மையினை உணர்ந்த பர்லைக் கோதமனார், சேரன் உள்ள தத்தில், இந் நிலையாமை எண்ணைம் தோன்றச்செய்தல் தம் கடன் எனக் கொண்டார்; அரண்மனை புகுந்து அவன் முன் நின்று, “அறவோன் மகனே!” என அவன் உள்ள தத்தே அறவணர்வு தோன்ற விளித்து “நின் ஆற்றற் பெருமையைப் பகைவர் அறியின், அதனால் அவர் ஆக்கம் மிகுமாதலின், அதை அவர் அறியா வண்ணம் மறைத்தும், நின்பால் வந்து குறைவேண்டியும், முறைவேண்டியும் கூறுவார் கூற்றுக்களின் உண்மைகளை உள்ளவாறுணர்ந்தும், பகற்காலத்தே, பகைப்புலம் சென்று போரிடும் நின் படையாளர்க்குத் துணைபுரிந்தும், இரவுக்காலத்தே, அமைச்சர், சான்றேர் உள்ளிட்டாரோ ஷருந்து மேல்செய்யக் கடவனவற்றை ஆராய்ந்து நோக்கி யும் வாழும் அரசியல் பூண்டிருக்கும் நினைக்கு ஒன்று கூறு கிண்றேன்; அருள்கூர்ந்து கேட்பாயாக! உலகமுழுதை யும் ஆள்வோர் தாம் ஒருவரே; தம்மையொத்த அரசர் உலகில் யாண்டும் இலர் என்ற பெருமைதோன்றப் பேரரசு மேற்கொண்டு வாழ்ந்த அரசர்களும், இவ் வுலகத்தில் அவர் புகழ் ஒன்றுமட்டும் நிற்க, இறந்து மறைந்தே போயினர்; நின் நாட்டில் உள்ள சோலைகள்தோறும், நிகழும் வெறியாட்டயர் களத்தில், அக்களத்தில் இனி இடமில்லை என்று கூறுமாறு நெருங்க நிற்கும் ஆகூள் அனைத்தும் அழிந்துபோவது உறுதியாதலைப்போல், உலகில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்தும் ஒருநாள் அழிந்துபோவதும் உறுதியாம்; ஆதலின் அரசே! நிலையாமை யுணர்ந்து நல்லது ஆற்றி நெடிது வாழ்வாயாக!” என்று வாழ்த்தினார்:

“இருதா மாகிய பெருமை யோரும்
 தம்புகழ் விறீ இச் சென்றுமாய்ந் தன்றே;
 அதனால், அறவோர் மகனே! மறவோர் செம்மால்!
 கின்னென்று உரைப்பக் கேண்மதி!
 கின்னாற்றம் பிறர் அறியாது,
 பிறர் கூறிய மொழி தெரியாது,
 ஞாயிற்று எல்லை ஆள்விளைக்கு உதவி
 இரவின் எல்லை வருவது நாடி,
 உரைத்தினை பெரும !

.....

காவுதோ றிழைத்த வெறியயர் களத்தின்
 இடங்கெட்டத் தொகுத்த விடையின்
 மடங்கல் உன்மை மாயமோ அன்றே.” (புறம் :ஈசுகை)

பார்ப்பனர் குடிவங்த பாலீக்கோதமனூர், தாம் பிறங்த
 குடிப்பெருமையினைப் பாராட்டும் பண்டு குடிசெய்வல்
 என்னும் ஓவ்வொருவர்க்கும் உவகை தருவதாகும்;
 அந்தணர் அறுதொழில் உடையவர்; அவர்கள் அறம்புரி
 உள்ளத்தவராவர்; ஆதலின் அவர் அடிபணிக்கு அவர்
 மொழிவழி அரசாளின் உலகெலாம், பரவும் ஒரு பெரு
 அரசும், உயர்ந்த புகழும் உண்டாம் என்று கூறும் அவர்
 குடிப்பற்றினைப் போற்றுவோமாக !

“ஒதல், வேட்டல், அவைபிறர்ச் செய்தல்,
 சதல், ஏற்றல்என்று ஆறுபுரிந் தொழுகும்
 அறம்புரி அந்தணர் வழிமொழிக்கு ஒழுகி
 ஞாலம் கின்வழி ஒழுகப் பாடல்சான்று
 நாடுடன் விளங்கும் நாடா நல்லிசைத்
 திருந்திய வியன்மொழித் திருந்திமை கணவ !”

(பதிம்று : २८)

ககை. பெருஞ்சித்திரனுர்

பெருஞ்சித்திரனூர் ஒரு காவியப்புலவர் மட்டும் அல்லவர்; அவரோர் ஓவியப் புலவருமாவர்; அவர் காட்டும் சொல்லோவியங்கள் சுவைக்குந்தொறும் சுவையிக்குத் தோன்றும். அழகுதூருக் எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியம் அவர் சொல்லோவியம், எனில், அது மிகை மாகாது; பெருஞ்சித்திரனூரின் செய்யுட் சிறப்புணர்ங்தன்றே, அக்கால மக்கள் அவர் இயற்பெயரையும் மறந்து பெருஞ்சித்திரனூர் என்ற சிறப்புப் பெயரிட்டு வழங்கினர்; தன் தலைதர வாள்கொடுத்த வள்ளல் குமண்ணும் வெளி மானும் பெருஞ்சித்திரனூரின் பாராட்டைப்பெற்ற பெரியார்களாவர்; இவர் அன்பைப்பெறும் நற்பேறில்லார், அதியமானும், வெளிமான் தம்பி இளவெளிமானுமாவர்.

கொடைவள்ளல் குமண்ணைப் பாராட்டிப் பரிசில்பெற வந்த புலவர் பெருஞ்சித்திரனூர், குமண்ணுக்கு முன்வாழ்ந்த கொடைவள்ளல்கள் எழுவரையும் வரிசையாக முன் னிறுத்தி வீரவணக்கம் புரியும் திறம்கண்டு வியவாதார் இரார்; அவர்கள் எழுவரும் வள்ளல்களாவர் என்பதை எவரும் அறிவராதவின், அவர்களைக் கூறுங்கால், அவர்தம் கொடைத்தொழிலை எடுத்துக் கூறுமல், அவர்க்குச் சிறப்பளிக்கும் அவர் வெற்றிச் செயல்களையும் வேறுபிற சிறப்புக் களையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“முரசுகடிப்பு இகுப்பவும், வால்வணை துவைப்பவும்,
அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரைக்
கறங்குவெள் எருவி கல்லலைத் தொழுகும்
பறம்பிற் கோமான் பாரி.”

“பிறங்கு மிசைக்
கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரி.”

“காரி ஊர்ந்து பேரமர்க் கடங்த
மாரி சுகை மறப்போர் மலையன்.”

“ஶாராது ஏந்திய குதிரைக் கூர்வேல்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் எழினி.”

“கர்ந்தன் சிலம்பின் இருள்தூங்கு நளிமுழை
அருங்திறல் கடவுள் காக்கும் உயர்சினமைப்
பெருங்கல் நாடன் பேகன்.”

“திருந்து மொழி
மோசி பாடிய ஆய்.”

“ஆர்வ முற்று
உள்ளி வருநர் உலைவுநனி தீரத்
தன்னா தீயும் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஒட்டிய நள்ளி.” (புறம் : கடுச)

குமண்ணைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவேண்டி வரும் புலவர்
“குமண! பெற்ற பெரும் பொருளோத் தனித்து நுகர
நினையாது, நின்னை அடுத்து வாழ்வோர்க்கும் வழங்கி
உண்பாயாக,” என்று அவனுக்கு அறிவுரை கூற விரும்பி
ஞர்: ஆனால், அதை அவனுக்கு விளங்க உரைக்காது,
“வளம்செறிந்த முதிரமலைத் தலைவ! வானேங்கி வளர்ந்த
மூங்கில்கள் நிறைந்த நின்மலையில், சுடபுண்ணேயோடும்,
ஆசினியோடும் வளர்ந்து வனப்புறநிருக்கும் பலாமரத்தின்
மூள்கிறைந்த பழத்தைப்பெற்ற கடுவன், அதைத் தான்
மட்டும் உண்ணை விரும்பாது, மந்தியையும் அழைத்து
உண்ணும் வளம்நிறைந்த நாடுடையாய் நி,” என்று அவன்
நாட்டு வளத்தினை வாழ்த்துவார்போல் பாடி, “நின்நாட்டு
விலங்குகளிடையே காணலாம் இப்பண்டு, நின்பாலும்
அமைந்திருத்தலன்றே நினக்கு அழுகு,” என்று அறிவுரை
கூறிய அவர் அறிவின் தீற்தை அறிந்து மகிழ்வோமாக!

“விகம்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
ஆசினிக் கவினிய பலவின் ஆர்வமற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிருஷப் பயிரும்
அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவு!” (புறம் : கடுச)

வறுமையின் வாழ்விடமாய்க் காட்சி அளித்தது புலவர் பெருஞ்சித்திரனுரின் இல்லம்; வறுமையால் வாடும் தம்தாய், தம்மனைவி, தம்மக்கள், தம்சுற்றம் ஆகியோரின் வறுமைநிலையினை விளக்கிக்கூறும் புலவர் பாக்கள் படித்தார் உள்ளத்தைப் பாகென உருக்கும் பண்டுடையவாம்.

வெள்ளை நூலை விரித்தாற்போன்று நூரைத்து முதிர்ந்தவள் என் தாய்; அவள் தன் கையிற்கொண்ட கோலையே காலராக்கக்கொண்டு, அடிமேல் அடிவைத்து நடக்கும் தளர்ச்சியடையவள்; கண்கள் மாசடைந்து பார்வை இழந் தமையால், வீட்டின் முன்புறம் செல்வதும் அவளால் இயலாது; இவ்வாறு உடலும் உள்ளாழும் தளர்ந்த அவள், ‘இத்தனை ஆண்டுகள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்தேனே; இன்னும் என் உயிர் போகவில்லை!’ என்று தன் வாழ்நாளை வெறுத்துரை வழங்கிக் கொண்டே வாழ்கிறார்; என்னைப் பெற்றெடுத்த பெருமைக்குரிய என் தாயின் விலைஇது.

‘வாழும் நாளோடு யாண்டுபல உண்மையின்,
 ‘தீர்தல் செல்லாது என்றயிர்’ எனப் பலபுலந்து,
 கோல் காலராக், குறும்பல ஒதுங்கி
 நால்விரித் தன்ன கதுப்பினள்; கண்துயின்று
 முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாய்.’’ (புறம் : கடிக)

துங்பத்தால் வருங்கி வாடிய மேனியும், தன் இளைய மக்கள் விடாது உண்ணுவதால் உலர்ந்துபோன மூலையும் உடையவள்; குப்பையில் தானே முனைத்திருக்கும் கீரைத் தண்டுகளில், முன்பு கொய்தவிடத்தே துளிர்த்த புதிய இளம் தளிர்களைக், கொய்துகொணர்ந்து உப்பிடாமலே கீர் உலையில் இட்டு ஆக்கிப்பெற்ற கீரை உணவன்றி, சோறும் மோரும் உண்டறியாதவள். அழுக்கேறியதும் அளவின்றிக் கிழிந்ததுமான ஆடையினை உடையவள்; தன்னையும் தன் குடும்பத்தினரையும் வறுமையில் வாட விட்ட தெய்வத்தை இகழ்ந்து வாழ்பவள்; அவள் தான் இத்துளை வறுமையுற்ற காலத்தும் என்மாட்டு வற்றுத் துண்டுடையவள்; அவள் என் இல்லாள்;

“பசங்த மேணியொடு படரட வருந்தி,
மருங்கிற கொண்ட பல்குறு மாக்கள்,
பிசைந்து தின வாடிய மூலையள்; பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த
முற்று இளங்களிர் கொய்துகொண்டு உப்பின்று
நீருலை யாக ஏற்றி, மோரின்று,
அவிழ்பதம் மறந்து, பாசடகு மிசைந்து,
மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள்; அறம்பழியாத
துவ்வா ளாகிய என்வெய் யோள்.” (புறம் : சுடிகு)

வீட்டில் உண்ணுதற்குரிய பொருள் ஒன்றும் இல்லாமையால், வீட்டை மறந்து வெளியிடங்களிலேயே சுற்றித் திரிதலால் மயிர் உதிர்ந்து காய்ந்துபோன தலையினையடைய என் மகன், ஓரொருகால் வீட்டிற்கு வந்து தன் தாயிடத்தே பால் உண்ணச்சென்று, பால் கிடைக்கப்பெறாது வருந்தி, சோறும் கூழும் வேண்டும் என அடம் பிடித்து, வீட்டினுள் நுழைந்து, ஆங்கே அடுக்கி வைத் திருக்கும் கலங்களை ஒவ்வொன்றுக்கு திருந்து பார்த்து, அவற்றுள் ஒன்றும் இல்லாமைகண்டு, கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழு, அவன் அழுகையினைப் போக்கவேண்டி “புலி வருகிறது : புலி வருகிறது,” என்று அச்சம் காட்டவும், அழுகிய திங்களைக் காட்டி அன்புரை கூறவும் அவன் அடங்கானுதல் அறிந்து வருந்தி, “வருந்திய நின் முகத்தை நின் நங்கைக் கூக்காட்டு,” என்று வெறுத்துக்கூறி வருந்தி வாழ்வாள் என் மனைவி. வறுமையால்வாடும் என் வீட்டின் வளம் இது;

“இல்லானத் துறத்தவின் இல்மறந்து உறையும்
புல்லனைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மான்
பாலில் வறுமூலை சுவைத்தனள் பெருங்,
கூழும், சோறும் கடைஇ, ஊழின்
உள்ளில் வறுங்கலம் திறந்தழக்கண்டு
மறப்புலி உரைத்தும், மதியம் காட்டியும்
நொந்தன ளாகி, நுந்தையை உள்ளிப்
பொடிந்தசின் செவ்வி காட்டுள்ளப் பலவும்
வினவலானு ளாகி, கனவின்
அல்லல் உழுப் போள்.” (புறம் : கசு0)

“வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி, பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று,” என்றும், “அடுக்கிய கோடிபெறினும் குடிப்பிறந்தார், குன்றுவ செய்தல் இலர்” என்றும் வள்ளுவர் கூறும் குடிமையின் இயல்பினை உணர்ந்தவர் பெருஞ்சித்திரானார். தாழும், தம் சுற்றமும் வறுமையால் வாடியக்காலும் தம் பெருமைக்கு இழுக்குத்தரும் செயலைச்செய்ய எண்ணுவாரல்லர் அவர். பெருஞ்சித்திரானார்பால் அமைந்திருந்த வறுமையிற் செம்மையாம் பண்பு, அவர் வெளிமான், இளவெளிமான், குமணன், அதியமான் ஆகியோரைப் பாராட்டிய பாக்களால் நன்கு புலன்னாகும்.

வெளிமான் என்ற பெயருடைய குறுஙிலத் தலைவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மிக்க அருள் உள்ளாமும், கொடைக்குணமும் உடையவன். வறுமையால் வாடிய புலவர் பெருஞ்சித்திரானார், வெளிமானைப் பாடிப் பொருள் பெற்றுவர விரும்பினார். அவனுர் சென்று அவனைப் பாடினார். புலவர் பாவின் பெருமையுணர்ந்த வெளிமானும் அவர் வேண்டுவன அளித்து விடைத்தர எண்ணினான். ஆனால் அந்தோ! அதற்குள் அவன் உயிர்போகும் துயர் நிலை எவ்வாறே வந்துற்றது; அந்நிலையிலும் அவன் புலவரை மறந்தானல்லன். தன் அருகிருக்கும் தன் தம்பியின்பால், புலவர்க்கு வேண்டுவன அளித்துப் பணிந்து விடைகொடுப்பாயாக என்று கூறி உயிர்விட்டான். வெளிமான் பிரிவு புலவர்க்கு ஆரூத்துயர் அளித்தது. “கோடை கொளுத்த, கால் கொப்புளிக்க, வெந்து வியர்த்து வருவார் தமக்குப் பெருங்கிழல் அளித்துப் பேணும் பழுமரம் போன்று வறுமையால் வாடி வருவார் தமக்கு மருது அளிக்கும் மாண்புடையானைப் பாடிய பாட்டு பயனளிக்கும் என்று எண்ணி, அவன் தரும் பொருள்மேற் சென்ற என் ஆசை அந்தோ! அழிந்தது; மறைந்து மண்ணையினான் மன்னவன்; என்னைப்போலும் இரவல் மாக்கள், அந்தோ! இனிஎன்னவர்? என்றெல்லாம் கூறி அழுதார், அரற்றினார்-

“நீடுவாழ் கென்றுயான் நெடுங்கடை குறுகிப்
பாடினின்ற பசிநாட் கண்ணே
கோடைக் காலத்துக் கொழுஷிழ் லாகிப்
பொய்த்த லறியா உரவோன் செவிமுதல்
வித்திய பனுவல் விளைந்தன்று நன்றென
நச்சி யிருந்த நசைபழு தாக

.....
வெள்வேல் விடலை சென்றுமாய்ந் தனனே.”

(புறம் : உங்க)

பின்னர் ஒருவாறு உளம்தேறி, வெளிமான் தம்பி இளவெளிமான்பால் சென்றார். அவன் அண்ணைப் போலும் அருள் உள்ளமும், புலவர் பெருமையறியும் அறிவுத்திறனும் உடையானல்லன். ஆதலின், அவன் அண்ணன் கூறிய அளவு கொடாது, சிறிது கொடுப்பா னுயினான். அவன் கொடுக்க முன்வந்த பொருளின் சிறுமை, புலவர் உள்ளத்தே ஊறியிருந்த மான உணர்ச்சி யினை உறுத்திற்று. அப்பொருளை வாங்க மறுத்தன அவர் கைகள். “நெஞ்சே! தம் அருகே இருப்ப இரு கண்களால் பார்த்தும் பாராதவர்போல் நடித்து, உள்ளத்தே ஆர்வம் இன்றி, மனத்தே மகிழ்ச்சி குறைய, முகத்தே வெறுப்பு விற்க, அளிக்கும் பரிசில் அளவால் பெரிதேயாயினும் உள்ளத்தே ஊக்கபுடையார் அதனை விரும்பார்; ‘வருக’ என விரும்பி வரவேற்று அளிக்கும் பொருளை ஏற்றலே தக்கது; அதுவே நம் வரிசைக்கும் தகும்; வரிசை விரும்பும் நம்முலோர்க்கு உலகம் பெரிது; நம்மை விரும்பி ஏற்றுப் பேணுவோர் பலர் உளர்; ஆளி போலும் மறம் விறைந்த என் நெஞ்சே! நீ உள்ளாம் உடையறக! கணியாத பழும் வேண்டி வருந்தி உழல்பவர் உலகத் தில் ஒருவரும் இரார்; எழுக! இனி வேறிடம் செல்வோம்,” என்றும்,

“எழுஇனி நெஞ்சம்! செல்கம்; யாரோ
பருகு வண்ண வேட்கை இல்வழி
அருகிற் கண்டும் அறியார் போல
அகண்க வாரா, முகன்அழி பரிசில்

சிறப்பாலும் பெயர் பெற்றீர்

தாளி லாளர் வேளா ரல்லர்;
வருகெனல் வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே
பெரிதே உலகம்; பேணுஙர் பலரே;
மீளி முன்பின் ஆளி போல
உள்ளம் உள்ளவிந் தடங்காது வெள்ளென
நோவாதொன் வயின் திரங்கி,
வரயா வன்கனிக்கு உலமரு வோரே. (புறம்: 20)

“நெஞ்சே! புவி, தான் கொல்லக்கருதிய களிருகிய
இரை தவறுமாயின் தன் வயிற்றுப் பசியைத் தணித்தற
காக எவியைப்பற்றிக் கொல்ல எண்ணது; அதுபொல்,
இவன் அளிக்கும் இச்சிறிய பரிசிலை ஏற்றுச் சொல்லுதல்
நமக்கு முறையன்று. கடல் கோக்கிப் பாய்ந்தோடும்
ஆற்றுப் புனல்போல் விரைந்து வேற்றிடம் சென்று விழுப்
பொருள் பெற்றுவருகேவாயாக!” என்றும் வன்சொல்
வழங்கி வெகுண்டது அவர் வாய்.

“புவிபார்த்து ஒற்றிய களிற்றிரை பிழைப்பின்
எவிபார்த்து ஒற்று தாகும்; மஸிதிரைக்
கடல்மண்டு புனலின் இழுமெனச் சென்று
நனியடைப் பரிசில் தருகம்;
எழுமதி நெஞ்சே! துணிபு முந்துறுத்தே.” (புறம்: 2.ந.எ)

சினந்து புறப்பட்ட சித்திரனார், தாம் விரும்பும்
பரிசில் அளிப்பான் யாவன் என எண்ணுவாராயினர்.
அதியமான் கெடுமோனஞ்சி, ஓளங்கைக்கு அரிய கெல்லிக்கணி
அளித்த அரிய செயல், அவர் கிணைவிற்கு வந்தது: தாம்
விரும்பும் பரிசில் நல்கும் பண்புடையான் அதியன் எனக்
கருதினார். உடனே அதியன் அரசியலிருக்கையாம் தகடுர்
சென்று தம் தகுதி வழுவாது பாடிப் பரிசில் வேண்டியின்றூர்.

புலவர் வருகைய ரிச்த அதியமான் அவரை அழைத்து
அவர் அறிவின் திறம் கண்டு அகமகிழ்க்கு பரிசில் அளிக்
க்கத் தவறினிட்டான். அரசியல் அலுவல் மிகுதியாலோ,

அல்லது உடல்வக் குறைவாலோ எதனுலோ அதியமான் புலவரை நேரில்கண்டு பாராட்ட இயலானுமினுன்; என்றாலும் தன் தகுதிக்கும் புலவர் பெருமைக்கும் ஏற்ற பரிசிலை எவ்வளர்வழி அனுப்பி, “இதனை அவர் கொண்டுசெல்க” என விடுத்தார்கள். பெருஞ்சித்திரனர் மானமும், மற்றும் செறிந்த உள்ளமுடையவராவர். “அதியமான் அழைத்துத் தாராது, பிறர்பால் அளித்துத்தங்கத் பொருள் காண வருங் திற்று அவர் உள்ளாம். “குன்றும் மலையும் கடந்து நெடு வழி நடந்துவந்த யான் பரிசில் ஒன்றே கருதி வந்துளோன் என்பதை இவன் யாங்கனம் அறிந்தான்; வருக எனவே வேண்டும் வரிசை விரும்பும் யான், என்னைக் கண்ணாற் காணவும் செய்யாது அளித்த இப்பரிசிலை ஏற்றுக்கொள்ளோன்; நான் ஒரு வாணிகப் பரிசிலன் அல்லன்; விரும்பி வருக என அழைத்து, என் அறிவின் திறனும், புலமையின் பெருமையும் உணர்ந்து பாராட்டிப் பின்னர் அளிக்கும் பரிசில அளவாற் சிறிதேயாயினும் அதுவே எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி தருவதாம்,” என்று வாய்விடீடுக்கூறி அவர் அளித்த அப்பரிசிலை ஏற்காது வறிதே திரும்பினார்:

“குன்றும் மலையும் பலபின் ஒழிய,
வந்தனென்; பரிசில் கொண்டனென் செலற்குனவ
ங்கிற என்னயந்தருளி, ‘சதுகொண்டு
சங்கனம் செல்க தான்’ என என்னை
யாங்கறிந் தனகேனு தாங்கரும் காவலனை?
கானுது சத்த இப்பொருட்கு யானோர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்; பேணித்
தினையனைத் தாயினும் இனிது அவர்
துணையளவு அறிந்து நல்கினர் விட்டனே.” (புறம்: १०७)

அருந்தமிழ் மூதாட்டி ஒளவையாரின் அருள்தொடர்பு கையானுகிய அதியமான் தம் அருமை அறியானுதல் அறிந்த புலவர் பெருஞ்சித்திரனர் பெரிதும் வருந்தினர். தம் புலமைகலம் அறிந்து போற்றும் பண்புடையான் யாவனே என எண்ணி ஏங்கிவின்றார். அங்கிலையில் பாணாரும், கூத்து

தரும், பொருஙரும், புலவரும் ஆய இரவலர் சிலர் அவர்பால் வந்து அவர் உளம் அறிந்து, “புலவ! நின் உளம் விரும்பும் பரிசில் அளிப்போன் ஒருவன் உளன்; அவன் பெயர் குமணன் என்பது; அவன் முதிரமலையி டத்தே வாழ்கின்றன. அவன் தன்னுடைய நட்டோர்பால் காட்டும் அன்பினும், பாடிவரும் இரவலர்பால் காட்டும் அன்பு பெரிதுடையான்; திங்களீச் சூழல்ளா நாள் மீன்களைப்போல, பெரிய கலத்தைச் சூழப் பல சிறு பொற்கலங்களை வைத்து கெய்யுடை அடிசில் இட்டு, அக மகிழ்ந்து ஊட்டி, அவ்விரவலர் விரும்பும் அணிபல அளித்து அனுப்பும் அருள் உள்ளம் உடையவன்,” என்று குமணன் கொடைச் சிறப்பும் கொள்கைச்சிறப்பும் விளங்க உரைத்தனர்:

“நெய்யுடை அடிசில்,
மதிசேர் நான்மீன் போல நவின்ற
சிறுபொன் நன்கலம் சுற்ற இரீதிக
கேடின் ரூக, பாடுநர் கடும்பு என
அரிதுபெறு பொலங்கலம் எளிதினின் வீசி
நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன்
மட்டார் மறுகின் முதிரத் தோனே
செல்குவையாயின் நல்குவன் பெரிததனப்
பல்புகழ் நுவலுநர் கூற.” (புறம்: கசூ)

குமணன் குணச்சிறப்புக் கேட்ட பெருஞ்சித்திரனூர் அவன் முதிரமலை நோக்கிப் புறப்பட்டார்; குமணனைக் கண்டார். குமணனும் அதியமானுகிவிடுவதே என்றஞ்சினார்; ‘முகத்தான் அமர்ந்து இனி துநோக்கி அகத்தானும் இன்சொல் கூறி’ அளிக்கும் பொருளான் நிப் பிறிது பொருள் பெருத் தம் இயல்பினை எடுத்துக் கூறிவிடுதல் இருவர்க்கும் நன்றாம் என்று எண்ணினார். உடனே குமணனை நோக்கி “யான் வறியனே ஆயினும், அளிக்கும் பரிசில் களிருபோன்ற பெரும் பரிசிலேயாயினும் அப் பரிசில் அளிப்போர் அகமகிழ்ந்து அளிக்காது, முகஞ்சுளித்து அளிப்பாயின் அப்பரிசிலை ஏற்றுக்கொள்ளோன்

யான் ; என் உள்ளம் மகிழுமாறு, நீ நின் உளம் விரும்பித் தருவையாயின் சிறிய குன்றியளவு பொருளோயும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்வன் ; ஆதலின் இவ்வியல்புணர்ந்து என்உளம் உவக்கும்வகை அளித்தனுப்புவாயாகக்,” என்று கூறினார் :

“உயர்ந்தேந்து மருப்பின் கொல்களிறு பெற்றும் தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலென் ; உவந்துநீ இன்புற விடுதி யாயின், சிறிது குன்றியும் கொள்வல் ; கூர்வேல் குமண !

அதற்பட அருளல் வேண்டுவல்.” (புறம் : கடுகு)

உரைத்த தம் கருத்தினை உணர்ந்தான் குமணன் என்பது தெளிந்த புலவர் பெருஞ்சித்திரனர், வெளிமா னுழைச்சென்று மீண்ட தம் செயலீடியும் உணர்த்திவிட்டு, “வேங்தே ! யான் மலைபோலும் யானோமேல் ஏறிச் செம் மாங்து செல்ல விரும்புகின்றேன் ; என் வறுமை பின் னின்று தூரத்த நின்புகழ் முன்னின்று ஏர்த்துக்கொணர வந்து பாடிய என்பால், அக் களிறுபெறு தகுதி உளதா யினும், இலதாயினும் நீ என் தகுதியை நோக்காது, பின் தகுதியை நோக்கி அதற்கேற்ப அளிப்பாயாக ! பாடல் கேட்டுப் பரிசில் அளிக்காத வேந்தர்கள் வெட்கித் தலை குனியுமாறு களிறார்ந்து செல்லும் விருப்பமுடையேன் ; என் வேண்டுகோளை மருது ஏற்றருள்வாயாக,” என்று வேண்டினின்றார் :

“பணமருள் தடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய உயர்மருப்பு ஏந்திய வரைமருள் நோன்பகடு ஒளிதிகழ் ஒடை பொலிய, மருங்கில் படுமணி இரட்ட, ஏறிச் செம்மாங்து செல்ல நசைஇ உற்றனன் ; வீறல்மிகு குருசில ! இன்மை துரப்ப, இசைதர வந்து, நின் வண்மையிற் ரூடுத்தளன் நயந்தனை கேண்மதி ! வல்லினும், வல்லே னுயினும், வல்லே என்னளாங் தறிந்தனை நோக்காது, சிறந்த வின்னளாங் தறிமதி ! பெரும ! என்றும் வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன்.” (புறம் : கசுக)

புலவர் குறிப்பிற்கு கொடுக்கும் குணமுடையச் சூக்கிய குழனன், சித்திரானர், தம் சிந்தை நோந்து உரைத் தனவற்றைக் கேட்டபீன்னரும், அவர் வேண்டுவனவற்றை அளியாதிரான் அன்றே! பெருஞ்சித்திரானர் அவன் அளித்த களிற்றினமீது ஏறி அமர்ந்தார்; வறுமையால் வாடும் தம் ஊர்செல்ல விரும்பாது, வெளிமாறூர்க்கு விரைங்து சென்றூர்; அவன் காவல் மரத்தில் தாம் ஏறி வந்த களிற்றைப் பிணித்தார்; அரண்மணையுள்ளே சென்றூர்; இளவெளியாகை, அரண்மணை வெளியே அழைத்து வந்தார்; ஆங்கே அவன் காவல்மரத்தில் கட்டுண்டு நிற்கும் களிற்றினைக் காட்டினார்; “வேங்தே! இதோ, சின் காவல் மரத்தில் யாம் கட்டியிருக்கும் இக் களிறு, எம்முடைய பரிசிற் பொருள்கும்; எம்பொலும் இரவலரைப் பேணிக் காக்கும் புரவலன், நீ மொருவனே போவ வும், இரவலரைப் புரப்போர், உலகில் கிண்ணையன்றி வேறு எவரும் இல்லைபோலவும் எண்ணி இகழ்ந்தனை யன்றே? இதோ நிற்கும் இக் களிற்றினைக் கண்டாவது அறிவு கொள்; இரவலரைப் புரக்கும் பண்பாடு பெற்றவன் நீயும் அல்லன்; உலகில் இரவலரைப் புரக்கும் புரவலர் இல்லாது போகவும் இல்லை; உலகில் இரவலரும் உளர்: அவ் வீரவ லரைப் புரக்கும் புரவலரும் உளர்; என்பதை அறிந்து அறிவுகொள்! யான் வருகின்றென,” என்று சினாந்து கூறி வீடு சென்றூர் :

“இரவவர் புரவலை நீயும் அல்லே;

புரவலர் இரவவர்க்கு இல்லையு மல்லர்;

இரவவர் உண்மையும் கான்; இனி இரவவர்க்கு

சவோர் உண்மையும் கான்; இனி, சின் னூர்க்

கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த

நெடுநல் யானை எம் பரிசில்!

கடுமான் தோன்றல்! செல்வல யானோ!” (புறம்: கஜல்)

தம் பெருமையும், தம்பொலும் புலவர் பெருமையும் அறியானுக்கிய இளவெளிமாறுக்கு, அவர்களின் அறி வும், புகழும் அறியக் காட்டிய மல்லர் பெருஞ்சித்திரானர்,

தாம் பிறந்த புலவர் குடிக்குத் தாம் ஆற்றவேண்டிய அருங்கட்னோ ஆற்றினேறும் என்ற உள்ள அமைத்தியோடும், ஆமணன் தந்த அருங்கொடைப் பொருள்களோடும், தம் மனை புகுந்தார். கணவர் கொணர்ந்த பெரும்பொருள் கண்டு, அகழும், முகழும் ஒருங்கே குளிர்ந்தாள் அவர் மனைவி; மனைவியின் மகிழ்ச்சியைக் கண்டார் புலவர்; தாழும் தம் குடும்பமும் மட்டும் வாழ்ந்தால் போதும், என எண்ணும் குறுகிய உள்ளம் உடையவர்கள்; ‘யாம் பெற்ற இவ் இன்பம், பெறுக இவ் வையகம்’ என எண்ணும் பேருள்ளம் படைத்தவர் ஆதலின், தாம் கொணர்ந்த பொருள் தமக்குப் பயன்படுமாறுபோல், தம்போல் வறுமையால் வாடும் பிறக்கும் பயன்படுக என்ற பெருமை சால் எண்ணமுடையவராய்த் தம் மனைவியை நேர்க்கி, “இப் பொருள் குமணன் கொடுத்த கொடைப்பெருள்; வறுமையார்வர் வாட்டம்தோ அளித்தான் இப் பெரும் பொருள், ஆதலின், இப் பெருளோக் கொண்டு யாம்மட்டும் பெருவாழ்வு வாழ தினைத்தல் தவரும்; நம்போலும் வறிய வர்கள் தம் வாட்டம் போக்க, இப் பொருள் பயனுறுதல் வேண்டும்; ஆதலின், நின்பால் அங்குகாட்டும் அருளுடையார்க்கும், நின்னால் அங்பு செய்யப்பெற்றார்க்கும், நம் உறவினராய், உயர் பெருங் குணமுடையர்க்கும், நம் சுற்றம் பண்டு கொண்டிருந்த பெரும்பகி தீர்க்கப் பொருள் கொடுத்து உதவியோர்க்கும், இவர் இத்தன்மையாளர், இவர் இத்தன்மையுடைய ரல்லர் என்று எண்ணிப் பாரா மலும், இவர்க்கு வழங்கலாகுமா; இவர்க்கு இவ்வளவு போதுமா? என்றெல்லாம் எம்மிடம் வந்து கேளாமலும், இப் பெருள் கெர்ன்டு இறப்ப உயர்ந்த பெருவாழ்வு வாழ வேர்ம் என எண்ணுமலும், எல்லோர்க்கும் பகிர்ந்தளித்து வாழ்வர்க்க! என்று அறிவுரை கூறினார்; புலவர் தம் பெருள்ளம் இருந்தவாறு என்னே!

“நின்நயக் துறைநர்க்கும் நீங்க துறைநர்க்கும்,

பன்மான் கற்பின்கின் கிளைமுத லோர்க்கும்,

கடும்பின் கடுமிப்பசி தீர, யாழுளின்

நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்

இன்னேர்க்கு என்னது, என்னுமே சூழாது,

வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னது, நீயும்

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி; மனக்கிழ வோயே!

பழங்தாங்கு முதிர்த்துக் கிழவன்

திருக்குவேல் குமணான் நல்கிய வளனே.” (புறம் : (கசங்)

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டிய பாக்களின் பொருள் நயமும், சொல் நயமும், பெருஞ் சித்திரனார் என்ற பெயர் இவர்க்கு முழுதும் பொருத்தம் உடையதே என்பதற்குச் சான்று பகர்ந்து விற்கின்றன. பெருஞ்சித்திரனார், ‘வைத்த தொரு கல்வி மனப்பழக்கம்’ என்பதற்கியைய, நூல் பூல கற்றுத் தேந்து தெளிந்த புலஸை நலமுடையவராவர்; ஆதவின், அவர் பாக்கள் புலமை நலம் சான்று, பெருங் கவின் அளித்துப் படிப்பார் உளத்தே பெருமகிழ்ச்சி தோன்றச் செய்கின்றன; அவர்தம் பாக்களில் ஆங்காங்கே மேற்கொள்ளும் உவமைகள், ஒருபுடையே ஒப்புமை உடையவாம் என்பதோடு சில்லாது, முழுதும் ஒத்து நின்று, உயர்ந்த நலம் செறிந்து காணப்படுகின்றன; தாம் விரும்பிய பொருள் அளிப்பான் வெளி மான் என எண்ணி இருந்தக்கால், அவன் இறந்து விட்டான் என்ற செய்தி கேட்ட பெருஞ்சித்திரனார்,

“மாரி இரவின், மரம்கவிழ் பொழுதின்

ஆராஞ் உற்ற நெஞ்சமொடு ஓராங்குக்

கண்ணில் ஊமன் கடல்பட்டாங்கு

வரையளாக் தறியாத் திரையரு நீத்தத்து

அவல மறுசுழி மறுகவின்

தவலே என்றுமன்; தகுதியும் அதுவே” (புறம் : உங்க)

என்று வருந்தி அழுத இப் பாட்டில் காட்டியுள்ள உவமை, அவர் துயரத்தின் கொடுமையினைக் காட்டிப் படிப்பார் கண்களில் கண்ணீரையும், அவர் புலமை நல்த்தை உணர்த்தி அவர்தம் உள்ளத்தே உவகைக் களிப்பினையும் ஒருங்கே தோற்றுவிக்கும் பெருமை யுடையதாகும்.

மழைக்காலத்து இரவு ஒன்றில், கடவிடையே சென்று கொண்டிருந்த கலம் கவிழ்ந்துவிட்டது; அக் கலத்தில் இருந்த, கானும் ஆற்றலையும் பேசும் ஆற்றலையும் ஒருங்கே இழுந்த, கண்ணில் ஊமன் ஒருவனும் கடவில் வீழ்ந்துவிட்டான்; வீழ்ந்தவன், கடல்நிருள் ஆழந்து இறந்துபோன னல்லன்; கடல் அலைகளாலும், கடல்நீர் ஓட்டங்களாலும், இங்கும், அங்கும் அலைப்புண்டு கிடக்கிறுன்; அங்கிலையில், அவன் நிலை என்னும்! வெளிமான் இறந்த செய்தி கேட்டுத் துயருறும் என்னிலையும் அவன் நிலையே என்று கூறு கின்றூர் புலவர்.

கடவில் வீழ்ந்திருப்பினும், கவிழுந்த கலத்தினின்றும் சிதறிய மரத்துண்டு ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு சில மணி நேரம் கழித்தால் இரவு போய்ப் பகல் வரும் என எண்ணினால், கலம் கவிழுந்த காலம் மாரிக்காலமாகும்; கடுங்குளி ரும், பெருமழையும், கடல்நீர் தரும் குளிரினை மேலும் மிகுதியாக்கிப் பொறுக்கலாகாப் பெருந்துயர் விளைத்தலின் நெடிதுநேரம் கடல்நிலில் மிதப்பது இயலாதாயிற்று; கலங் கவிழினும், ஆங்கே வரும் பிற கலங்கள், கவிழுந்தது ஒரு கலம் எனக் கண்டு விரையவாந்து துணைபுரிபவர் என எதிர் பார்த்தலும், கவிழுந்த நேரம், அருகே என்ன நிகழ்கிறது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள மாட்டா இருள் செறிந்த இரவுக்கால மாதவின், இயலாதாயிற்று; பிற கலத்தில் வருவார், கலம் ஒன்று கவிழுந்துளது என்பதை அறியா ராயினும், எங்கிருந்தேனும் ஒருகலம் வந்து எண்ணோக்காப்பாற்றுதா! என எதிர்நோக்கித் துயருறும் இவன், பிற கலன் வருவதை அறிந்து அழைத்தல் கூடும் என எதிர் பார்த்தலும், அவன் பார்வையற்ற பிறவிக் குருட னதலால் இயலாதாயிற்று; கலம் வருவதைக் கண்ணால் பார்த்து அறிந்துகொள்ளா னயினும், அது வருங்கால் எழும் பேரொலி கேட்டுக் கலம் வருவதை அறிந்துகொள்ளினும், அவன் “ஐயோ! கலம் கவிழக் கடவில் வீழ்ந்து துன்புறுகின்றேன்; கலம் சேர்த்துக் காப்பாற்றுங்கள்,” என்று டாத்துக் கூறற்கில்லா ஊழயாதலின், கலம்

தன்னைக் கடந்து செல்வதை அறிந்து கண்ணீர் விடுவதை வது; அதன் உதவி பெறுதல் இயலாது. இதனால், இறப்பது மாட்டாமல், கரைசேர்ந்து இன்புறுதற்கும் இன்றிக் கடல்நிரால் அலைப்புண்டு அலைப்புண்டு துயர் உற்றுக் கிடப்பதே அவன் விலையாய்து; இந்த அழகிய உவமையைக் கூறியமுகத்தான், வெளிமான் இறந்தமையால் தாம் உற்றதுயர் போக்கித் துணைபுரிவார் எவரையும் காணுது கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கும் தம் கொடுமையினை விளங்க உரைத்த அவர் புலமை நலத்தினைப் போற்றுவோமாக.

“வெளிமானைக் கண்டோம்; பாடினேம்; அவனும் எம்மைக் கண்டான். எம் பாடல் கேட்டான்; நாம் பொருள் பெறுவது உறுதி” என்று எண்ணிமகிழ்ந்திருந்த போது, வெளிமான் இறந்தான் என் வந்த செய்தி புலவர்க்கு எத்துணைக் கொடுமைதரும் செய்தியாக இருந்தது என்பதைச், “சோறுண்ணும் வேட்கையான் ஒருவன் அடுப்பேற்றி அரிதின் முயன்று சோறுக்கி முடித்து வைத்துவிட்டுச்சென்று குளித்துவந்து இலைமுன் அமர்ந்து இலையில் சோறிடவேண்டி அச்சோற்றுப் பானையினைத் திறந்து நோக்கியக்கால், அதனுள் சோறு காணப்பெற்று அதற்குரிய இடத்தில் அழல்விடும் பெருநெருப்பு இருப்பக்காணின் அவன் கொள்ளும் துயர்போன்றது, வெளிமான் இறந்தான் எனக்கேட்டு யான்கொள்ளும் துயர்” எனக்காறும் புலவர் தம் பொன்னுரை விளக்கி நிற்றல் காண்க.

“அட்ட குழிசி அழல்பயன் தாங்கு

.....
வென்வேல் விடலை சென்றுமாய்ந் தனனே.”

(புறம் : உங்க)

‘கூழுக்கும் பாடுவர் புலவர்’ என்ற பழியுடையா சல்லர் புலவர்; அவர் பெருமித வரம்வடையார் என்று காட்டப், புலவர் உலகிற்குப் பெருமை தேடித்தந்த புலவர் பெருஞ்சித்திரனூர், அப் புலவர்மாட்டு அன்பும் மதிப்பும் உடையராய்க் காணப்படுகின்றூர்; தம்மினும் சிறந்த

புலவர்தம் பெருமையைப் பாடிப் ‘பாராட்டுகிறூர்; புலவர் விபெருஞ்சித்திரனூர் வாழ்ந்த காலம், ‘பொறுமை புலவர்க்கு அணிகலன்’ என்ற அழிவுரை தோன்றுப் பொற்கால மாசும்; ‘அவன் என்ன புலவன்? நான் பாடிய பாட்டின் பொருள் உணரமாட்டான் அவன்; நாலு பாட்டு நன்றாக மனப்பாடம் வராது; மேடையிறி ஒரு வார்த்தை கூற வராது; இவனும் புலவனும் வந்துவிட்டான்’ என்பன போன்ற புல்லுரைகள் புகாத காலம். புலவரைப் புலவர் மதித்துப் பாராட்டும் பண்பு நிறைந்த காலம், பெருஞ்சித்திரனூர் வாழ்ந்த காலம். பெருஞ்சித்திரனூர் என்ற பெருமைக்குரிய பெயர்க்கொண்டு சிறந்த புலவர் சித்திரனூர், தம்மைப்போலும் புலவர்களைப் போற்றுவது பாராட்டற்குரிய பண்பன்றே? வள்ளல்களின் பெருமை கூறிவரும் புலவர், ஆய் அண்டிரனைக் கூறுங்கால், அவன் பெற்றுள்ள ஏணைப் பெருமைகளை எல்லாம் எடுத்துக் கூறுது, ஆய், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாராட்டிய பண்புடையவன் என்று பாடி, புலவராற் பாடப்பெறும் பெருமையினைக் கூறியதோடு அமையாது, முடமோசி யாரைக் குறிப்பிடுங்கால், அவர் புலமைநலம் தோன்ற, “திருந்துமொழி மோசி” என்றும் கூறிப் புலவர்மாட்டுத் தாம் கொண்டுள்ள பெருமதிப்பினை நன்கு புலப்படுத்தி யுள்ளார். “திருந்துமொழி மோசிபாடிய ஆய்.” பாம்பின் கால் பாம்பன்றே அறியும்! புலவர் பெருமையினைப் புலவரே அறிவர்!

2.0. பெருந்தலைச் சாத்தனூர்

சாத்தனூர் என்பது இவராது இயற்பெயர்; அது ஐய னரைக் குறிக்க வழங்கும் ஒரு தெய்வப் பெயராம். ஒரு வர்க்கு இயல்பாக இருக்கவேண்டும் அளவிற்கு மேலும் பருத்த தலையுடைமையால், சாத்தனூர் பெருந்தலைச் சாத்த னூர் என அழைக்கப்பட்டார். எத்தகைய இடர்வங்குதிரி னும் சிறிதும் உளம் கலங்கா உறுதியுடையாரை இரும்புத் தலையர் என்பதும், பேரரிவும், பெருஞ்சுழசியும் வல்லாரை இரட்டைத்தலையர் என்பதும் உலகவழக்கு. அதைப்போன்றே, சாத்தனூர்பால் காணலாம் அறிவின் பெருமை கண்ட அக்காலத்தார், இவரைப் பெருந்தலையர் என வழங்கினர் எனலும் பொருந்தும். கொடைவள்ளல் குமண்ணுடைய தலையைக்காத்த பெருமையுடைமையால் பெருந்தலைகாத்த சாத்தனூர் என அழைக்கப்பெற்ற இவர், காலம் செல்லசெல்லப் பெருந்தலைச் சாத்தனூர் என அழைக்கப்பெற்றார் என்று கொள்வதும் பொருந்தும். பெருந்தலை என்பது உறுப்பைக் குறிக்க வந்ததன்று; அவர் பிறந்த ஊரைக் குறிக்க வந்ததாம்; இவர் கொங்குநாட்டில் பெருந்தலையூர் என வழங்கப்பெறும் பெருந்தலை என்ற ஊரினராதவின், பெருந்தலைச்சாத்தனூர் என அழைக்கப் பெற்றார் என்பார் சிலர்; ஆலூர் மூலங்கிழார் மகனாராகிய பெருந்தலைச்சாத்தனூரும், இவரும் ஒருவரே என்று சிலர் கொள்கின்றனர்.

பெருந்தலைச்சாத்தனூர் மிகப் பழைய காலத்திலேயே தெய்வத் தமிழ்ப்புலவராவர் என்று மக்களால் பாராட்டப் பெற்றுள்ளார் என்பது, “பெருஞ் சித்திரனூர் செய்யு ஞும் ஒளவையார் செய்யுஞும், பத்தினிச் செய்யுஞும் முதலாக வுடையனவெல்லாம் எப்பாற்படுமெனின், ஆரிடப்போவி யென்றும், ஆரிடவாசகம் என்றும் வழங்கப்படுமென்க. இவைகளெல்லாம், இருடிகளெல்லா ஏனையோராகி மனத்தது பாடவும், ஆகவும், கெடவும் பாடல்தரும் கபிலர், பரணர், கல்லாடர், மாழுலர், பெருந்தலைச்சாத்தர் இத்தொடக்கத்தாராலும், பெருஞ்சித்திரனூர் தொடக்கத்தாராலும்,

வறுமையிற் செம்மையே வாழ்வில் உயர்வளிக்கும் குமணன் நாடிமுந்து, ஒடிவங்து காட்டுள் உறையும் அக் காலத்தும், தன்கொடைக்குணத்தில் குறைந்தானல்லன். காட்டுள் வாழும் குமணனைச் சென்று கண்டார் பெருங் தலைச்சாத்தனார்; குமணன், இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந்தவனுதவின், அவன் யாண்டுறையினும் கொடுப்பன் எனக் கருதினர்; மேலும் புலவர்தம் வறுமையின் கொடுமை, குமணன் வாழ்வது காட்டில் என்பதை மறக்கச் செய்தது பொலும். அவர் வீட்டில் அடுப்பில் தீழுடிப்பலங்கள் ஆயின்; அதனால் காளான் பூத்து உயர்ந்து விளங்கிற்று அவ்வடுப்பு; அவர் குழந்தை பசியால் வாடி, பாவின்றி வறண்டுபோன தர்மின் மார்பைச் சுவைத்து ஆண்டுப் பால்பெருமையால் அழுதழுது வாடும்; குழந்தையின் அழுமுகம் கானுங்தொறும் கண்கலங்கினிற்பாள் அவர் மலைவி. இது புலவரின் வீட்டுகிலே. அவர் குமணனுக்குத் தம் வாழ்வின் சிறுமையையும், அவன் பெருமையையும் விளங்குத்தரைத்தார்; “இங்கிலையில், என் சிலையறிந்து கொடுப்போன் சீ ஒருவனை ஆதலின், சீ கொடுத்தாலன்றிப் போகேன்,” என்று கூறி விண்ரூர். தன் வறுமையும், தன் ஜீப் புரக்கவேண்டிய அவன் கடமையும்பற்றிப் பாடினார்.

“ஆடுங்கி மறந்த, கோடுஷயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத், தேம்புபசி உழவாப்,
பாஅல் இன்மையீன், தோலொடு திரங்கி,
இல்லை தூர்ந்த பொலலா வறுமூலை
சுவைத்தொறு அழுஉம்தன் மகத்துமுகம் நோக்கி,
நீரொடு நிறைங்த சர் இதழ் மழைக்கண்ணன்
மலையோள் எவ்வம் நோக்கி, நினைஇ
நிற்பார்ந் திசினே நற்போர்க் குமண !
என்சிலை அறிந்தனை ஆயின், இங்கிலைத்
தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென்; அடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணமை முழவின் வயிரியர் .
இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறங்கோயே.” (புறம் : கசக)

பெருந்தலைச் சாத்தனுரின் புலமையின் பெருமையும், அவர் வறுமையின் கொடுமையும் உணர்ந்தான் குமணன்; காடாள் காலத்தே வந்திருந்தால் தான் விரும்பியன் எல்லாம் அளித்து அனுப்பியிருப்பன். ஆனால், அசிமுந்து காடே அரண் என வாழும் இங்கிலையில், புலவர்க்குக் கொடுத்தற்குரிய பொருள் ஒன்றும் இல்லாமையுணர்ந்து வருந்தினான். ‘தல் இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றது வாழ் தலின் சாதலும் கூடும்’ என்பர் புவவர். புலவர்க்குப் பொருள் கொடாது வாழ்தலினும், இறந்து புகழ்பெறுதல் நன்றாம் எனக்கொண்டான்; தன் தம்பி, தன்னைக் கொன்று தன் தலையினைக் கொண்வார்க்குப் பெரும்பொருள் கொடுப்ப தாகப் பறைசாற்றியுள்ளதை அறிவான் குமணன். தன் தலையைக் கொடுத்தாவது புலவர்க்கு வேண்டும் பொருளைக் கொடுப்பது எனத் துணிந்தான்: புலவரை அழைத்தான்; தன் கைவாளை அவர் கையிற் கொடுத்தான். “அந்த நாள் வந்திலை அருங்கவிப் புலவோய்! இந்தநாள் வந்து ஸீ நொந்தனை; தலைதனைக் கொண்டுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்து, விலைதனைப் பெற்று வறுமைதீர் கவியே!” என உரைத்து நின்றான்.

குமணன் கொடைக்குணம் கண்டு வியந்து வின்றூர் புலவர். கையில் கிடந்த வாளை நோக்கினார்; இவ்வாளால் இவன் தலையினைக் கொய்வதா? அத்தலையைக் காட்டிப் பெறும் பொருளால் என் வறுமை தீர்வதா? என்ன கூறும் இவ்வுலகம் என்று எண்ணினார்; சிந்தித்தார் சிறிது நேரம்; குமணன் கொடுத்த வாள், அவனைக் கொற்றவனுக் கட்டும்; இவ்வாளைக் காட்டி, இவன் வண்மையினை விளங்க உரைத்து இவன் தம்பியின் தவறும் இவன் தாழ்விலையும் ஒருங்கே போகச்செய்வேன் என்று உறுதிகொண்டார்; விரைங்குசென்றூர் அவன் தம்பியிடம்; “தன்னைப் பாடி விற்கும் பாணர்க்கும், கூத்தர்க்கும் யானை பல அளித்துப் புகழ்பெற்றவன் நின் அண்ணன்; அவனைக்கண்டு பாடி னேன் ரான்; பாடிய எனக்குப் பொருள் அளிக்கமாட்டாத் தன் வறுமையின் கொடுமையினை, நாடிமுந்த கொடுமையை

ஆரிடச் செய்யுள்போல, மிகவும் குறையவும் பாடப்படுவன எனக்கொள்க,” என வரும் யாப்பருங்கல் விருத்தி உரையால் விளங்கி நிற்றல் காண்க.

பெருந்தலீச்சாத்தனைர், கொடைத்தொழிலால் சிறப் புற்ற குமணன், இரவலர் புரக்கும் குடிவந்த இளவிச் சிக்கோ, கடியநெடு வேட்டுவன், முவன் ஆகிய குறுஙிலத் தலைவர்களைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றும், பயன்தரும் நல் இரை வழங்கியும் உள்ளார்; இவருடைய பாக்கள் அகம், புறம், நற்றினை ஆகிய சங்க இலக்கியங்களுள் இடம் பெற்றுள்ளன.

குமணன், முதிரம் என்னும் மலையினையும், அதைச் சார்ந்த சிறு நாட்டையும் ஆண்டிருந்த குறுஙில மன்ன னவன்; இம் முதிரமலை, பழனிமலைத் தொடர்கள் பலவற்றுள் ஒன்று; இம்மலையின் அடிவாரத்தே குமணமங்கலம் என்ற இவன் பெயர்கொண்ட சிற்றூர் ஒன்றும் உள்ளது; இங்காடு உடுமலைப்பேட்டையைச்சூழ அமைந்திருந்த சிறு நாடாம் என்று கொள்வது பொருந்தும். குமணன் கடையெழுவள்ளல்கட்டுக் காலத்தால் பிற்பட்டவன்; ஆனால், கொடைக்குணத்தில் அவர் அனைவரினும் சிறங்கோன். தன்னைப் பாடிவரும் புலவருக்கும், பிற இரவலர்க்கும் இல்லையெனக்கூறி இழிநிலை பெருது, உவப்பக் கொடுத்து உயர்கிலைபெற்று விளங்கினான். இவ்வாறு பண்பட்ட குடியில் வந்த குமணனுக்கு இளங்குமணன் என்றோர் இளவல் இருந்தான்; அவன் முற்றிலும் அண்ணனுக்கு மாறுபட்ட குணம் உடையவன்; குமணன் புகழும், பெருமையும் கண்டு பொருமை கொண்டான்; குமணனைக் கொன்று நர்ட்டைத் தானே ஆளவும் வழிதேடினான்; தம்பியின் தகாச் செயலறிந்த குமணன், நாட்டைவிட்டுக் காட்டும் சென்று வாழ்ந்திருந்தான்.

“ஒருபடை பாம்பு கொள்ளும், ஒருபடை

அங்கண்மா ஞாலம் விளக்கு மூடும்—தங்கள்போல

செல்லாமை செவ்வன்னேர் ஸ்த்ரியும், ஒப்புரவிற்கு

ஒல்கார் குடிப்பிறங் தார்.” (நாலடியார் : கசா)

னும் பெரிதாகக் கருதி வருந்தினன். என் வறுமையும் தன் வாட்டமும் ஒருங்கேதீர, இதோ இவ்வாளைத் தந்தான். புலவர்க்குப் பொருள் பெற்றுத்தரத் துணைபுரியும் தன் தலையினை வெட்டத் துணைபுரியும் இவ்வாளன்றி வேறு சிறந்த பொருள் அவன்பால் இன்மையறிந்து யானும் அவ்வாள் பெற்று மகிழ்ச்சியால் இவண் வந்து நிற்கிறேன்; வேங்தே! இவ்வாள் கொண்டுசென்று அவன் தலையினைச் கொணர்ந்தால் பெரும்பொருள் கொடுப்பது உறுதியோ?” என்று கூறியதோடு அமையாது, அவன் உள்ளும் உடைந்து உருகுமாறு, “வேங்தே! நிலையில்லாதது இவ்வுலகம்; நிலையில்லாத இவ்வுலகில் பிறந்த பெரியோர்கள், தம் புகழ் நிலைத்துவிற்கும் செயல் பல ஆற்றி, தம் உடல் கெட்டு மறைந்தனர். பெருஞ்செல்லவும் பெற்றிருந்தாரும், தம்மிடம் வந்து இரப்பார்க்கு ஈந்து அறியாமையால் இறந்து இடமறியமாட்டாது மறைந்தனர்; இதுதான் உலகியல்,” என்று அறியுரை கூறுவார்போல், இடித்துக்கூறினார்:

‘மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாம்மாய்ந் தனரே;
துன்னரும் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈயா மையின்
தொன்மை மாக்களின் தொடர்புஅறி யலரே;
தாள்தாழ் படுமணி, இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாக
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனை னுகக் ‘கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல், என்
நாடுஇழங் ததனினும் நனிஇன் னுது’ என
வாள்தந் தனனே தலையெனக்கு ஈய,
தன்னிற் சிறந்து பிறிதொன்று இன்மையின்;
ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
ஒடாப் பூட்கைள் கிழமையோன் கண்டே.”

(புறம்: க்குடி)

புலவர் காட்டிய வாள் இளங்குமணன் ஆணவத்தையும், அறியாமையினையும் வெட்டி வீழ்த்திற்று; தன் பிழை உணர்ந்தான்; அண்ணன் அடிபணிக்கு அரசியலை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டினான்; புலவர் போருள் பெற்றூர்.

இனி, குமணன் வாள்பெற்ற பெருந்தலையார், அவ்வாரளோடு அவன் தம்பியிடம் செல்லாமல் மாந்தை என்ற ஊரில் வாழும் ஒரு சிற்பிபால் சென்று குமணன் தலை போன்ற ஒரு செயற்கைத் தலையினைச் செய்து பெற்றுக் கொண்டு, அவன் தம்பிபால் சென்று காட்டி அவன் உள்ள ததை மாற்றி மகிழ்ந்தார் என்றும் கூறுவர்.

புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பிழைசெய்தார் பேரசா என்றும் பாராது, அவர் செய்த தவற்றினைப் பலரும் அறியத் தூற்றிப் பழிப்பதோடு அவரை மதியாது சிறுமைப் படுத்தவும் அஞ்சாத நெஞ்சுடையவர்.

தோட்டி என்ற மலைக்கும், அதைச் சூழல்ளா நாட்டிற்கும் உரிமைபூண்டு நள்ளி என்பான் ஒருவன் வாழும் திருந்தான்; அவன் கண்மரக் கோப்பெருள்ளி எனவும் அழைக்கப் பெறுவான்; கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவன் என்ற பாராட்டைப் பெற்றவன். தன் நாடு நோக்கி வருவார்க்கு யானையும், தேரும், பொன்னும், பொருளும் அளித்துப் போற்றும் இயல்பினன். இவன் நாட்டில் இல்லாக் காலத்தில், இவன் நாடுநோக்கிச் செல்வார்க்கு இவன் பெண்டிரே பரிசில் அளிப்பார்; இவனுக்கு இளங்கண்மரக்கோ என்னும் அறிய தம்பியொருவன் இருந்தான்; அவன் இளவிச்சிக்கோ என்பானேடு நட்புக்கொண்டிருந்தான். விச்சி என்னெழுரு மலையுண்டு; அதைச் சூழ இருந்த நாடு விச்சிநாடு எனப்படும். அம்மலையையும், அங்காட்டையும் விச்சியர் என்ற ஓர் அரச இனத்தார் ஆண்டு வந்தனர். அக்குழியில் வந்தவனே இளவிச்சிக்கோ; பெண் கொலைபுரிந்த நன்னன் பிறந்ததும் இக்குழியே; இக்குழியில் வந்தானென்றுவன், புலவர் பாடி நிற்கவும் அவர்க்குப் பொருள் அளித்துப் போற்றுவதற்கு மாருகக் கதவடைத் துப் பழிகொண்டிருந்தான்.

ஒருங்கள், இளங் கண்ணரக்கோவும், இளவிச்சிக் கோவும் ஒன்றுகூடி யிருக்ககூடில், புலவர் பெருந்தலீஸ்யார் கண்டார்; இருவரும் அவரை மனங்களின்து வரவேற்ற எனர்; ஆனால் புலவர், இளங்கண்ணரக்கோவை அன்பால் தழுவி அமர்த்தார். இளங் கண்ணரக்கோவைப் புல்லிய புலவர், தன்னைத் தழுவாதுசின்ற செயல் இளவிச்சிக் கோவைப் பெரிதும் வருத்திற்று; தன் முன்னோர் இயல் பறியா இளைஞனுகைய அவன், புலவரைப் பணிந்து, “பெரி சீர்! அவனைப் புல்லிய ஸிவிர், என்னைப் புல்லாதொழிந்த தேனே?” என்று வினாவினால், உடனே, புலவர் “இக்கண்ணரக்கோவின் குடிவங்டோர் வண்மையாற் புகழ் பெற்றேர ராவர்; இவன் நாட்டில் மனைக்கிழவர் வேற்றூர் சென் றிருப்பின், மனைக்கிழமை பூண்டிருக்கும் மகளிர், தம் கணவர் இல்லையே என்று கருதாது, தம் மனைநோக்கி வருவார்க்குத் தாமே பரிசுளித்து அனுப்புவர்; இவ்வாறு புகழ்நிறைந்த குடிவங்டோன் ஆதவின், இளங்கண்ணரக்கோவைப் புல்லிப் பெருமை செய்தேன்; நியோ, பெண் கொலைபுரிந்த நன்னன் வழிவங்கவன்; பாடி வந்தார்க்கு வாயில் அடைத்த பழியடையது நின் குடி; அக் குடியில் வங்டோன் ஸியாதவின், கிள்ளைப் புல்லைஞினேன்,” என்று கூறி, அவன் குடியின் குறையை எடுத்துக்காட்டினார்:

“பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப

விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழை யணிந்து
புன்தலை மடப்பீடி பரிசி லாகப்

பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்

கண்ட ரக்கோன் ஆகவீன், நன்றும்

முயங்க வான்றிசின் யானே; பொலங்டோர்

நன்னன் மருகள் அன்றியும், சீயும்

முயங்கற் கொத்தனை மன்னே! வயங்குமொழிப்

பாடுநர்க்கு அடைத்த கதவின், ஆடுமைழு

அணங்குசால் அடுக்கம் பொழியும் நும்

மணங்கமழு மால்வரை வரைந்தனர் எமதேர்.”

(புறம் : கடுக)

புலவர் வறுமையிற் செம்மை யுடையராவர்; தாம் வறுமையால் வாழிய காலத்திலும், பொருள் தருவார் விரும்பித் தாராதவழி, அப் பொருளைப்பெற்று வாழ வினைவாரல்லர்; அவ்வாறு அளிப்பார் அரசருள் அரசரே ஆயினும், அவர் பொருள்பெற வினையார். புலவர்தம் இப்பண்பு, பண்ணி எனவும், கழியநெடு வேட்டுவன் எனவும், வழங்கப்பெறும் கோடைப் பொருஙன் என்பானைப் பாடிய பாட்டொன்றுல் நன்கு விளங்குகிறது.

மதுரை மாவட்டத்தில் கோடைக்கானல் என இன்று அழைக்கப்பெறும் மலைக்குச் சங்க காலத்தில் கோடைமலை என்பது பெயர்; அம் மலை பண்ணி என்பானுக்கு உரியது; அவன் அம் மலைக்கு உரியனுத லறிந்து அவனைக் கோடைப் பொருஙன் என்றும், அழைப்பர்: கோடை மலைக்கு அடிவாரத்தே உள்ள கழியம் என்ற சிற்றுரையும் உரிமை கொண்டிருந்ததாலும், வேட்டை யாடுவதில் வன்மைபெற்று விளங்கியதாலும் கழிய நெடு வேட்டுவன் என்றும் சிலர் அழைப்பர்; இவன் பாண்டிய வேந்தர்பால் படைத்தலைமைத் தொழில் மேற்கொண்டிருந்தான்; யானை களைப் பிடித்துப் பழக்குவதில் பண்பட்டவன். பெரிய கொடையாளி; யானைகளுக்குப் போர்ப்பயிற்சி அளிக்கும் அச் சிறுகாலம் கீங்க, எஞ்சியுள்ள நாள்முழுதையும், இரவுலர்க்கு ஈதல் தொழில் மேற்கொண்டே கழிக்கும் கழிபெரும் கைவண்மை யுடையவன். பண்ணைன் இன்ன னுதல் அறிந்து, புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார், அவன்பாற சென்று,

“திருவீழ் மார்பின் தென்னவன் மறவன்
குழியிற் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியின் உணர்த்தும் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி இரவுலர்க்கு ஈயும்
வள்வாய் அம்பின் கோடைப் பொருஙன்
பண்ணி.”

(அகம்கந)

என்று அவன் புகழ்கூறிப் பாராட்டினார். கழியநெடு வேட்டுவன், யானைகளுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் வேலை மிகுதி

யாலோ அல்லது வேறு எக் காரணத்தாலோ, புலவர்க்குப் பரிசில் தங்கு விடைதராது நீட்டிப்பானுயினான் : சாத்த ஞார்க்கு வருத்தம் உண்டாயிற்று : “பேரரசர்கள் எப்போதும் புலவர்க்குப் பொருள் பல அளிப்பர் ஆயினும், அவர் அப்பொருளை உளம் மகிழ்ந்து அளிக்காமையால், புலவர்கள் அப்பொருளை வாங்காது வறிதே மீண்வர் ; அப் பேரரசர் போன்றவனால்லன் ஸி; நின்னைப் பாடிவரும், பாணாரும், கூத்தரும், பொருஙரும், புலவரும், மழைபெய்ய வேண்டிக் கடலில் படிந்த மேகங்கள், அக் கடல்லீரைக் குடித்தவின்றி மீளாதவாறுபோல் நின்பால் பொருள் பெற றன்றி மீளார், என்ற நின் பண்புணர்ந்தே புலவர்கள் நின் ணைப் பாடினர் ; யானும் பாடினேன் : ஆனால், பொருள் பெறவின்றி வறிதே மீணுமாறு நீட்டித்ததை ; அதனால் வருங்குச் செல்கின்றேன்,” என் உளம்கொண்ட வருத்த மிகுதியால் வாய்வந்தன உரைத்து மீளத் தொடங்கினார் ; அவ் வருத்தத்தோடு, தன் வருத்த மிகுதியால் அவனுக்குக் கேடுண்டாமோ என்ற அச்சமும் தோன்றிற்று ; வரைங்கியின்றி இரவலர்க்கீடும் அவன் வருந்துதல் கூடாது என்று எண்ணினார் ; உடனே, “அவன் நோயின்றி வாழ வானுகூ !” என்று வாழ்த்திக்கொண்டே வழிநடந்தார். புலவர்தம் பெருமையும், பிழைகண்டு பொறுக்கும் அரு அமையும் என்னே !

“முற்றிய திருவீன் மூவ ராயினும்
பெட்டின் நீதல் யாம்வேண் டலமே;

.....

நோன்சிலை வேட்டுவ! நோயிலை ஆகுக!
ஆர்கலி யானர்த் தரீஇய கால் வீழ்த்துக்
கடல்வயின் குழீஇய அண்ணலம் கொண்மு
நீரின்று பெயரா ஆங்குத் தேரோடு
ஒளிறுமருப் பேந்திய செம்மல்
கள்ளின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே” (புறம் : १०७)

புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார், தம் பாடல் கேட்டு மிகிழ்ந்து பரிசில் அளியாது நீட்டிப்பார் செயல் கண்டு

வருந்தும் இயல்பினர்; இவ்வாறு தமக்கு நீர்ந்த இழி விளைப் பிறர் அறிதற்கு அனுசம் அறிவுடையார் என்பது அவர் மூவன் என்பாளைப் பாடிய பாட்டால் விளங்குகிறது. சேரமான் களைக்கால் இரும்பொறையொடு பகைத்து இருந்தான் மூவன் என்பாளைக்குவன்: இரும்பொறை, அம் மூவனை வென்று, அவன் பல்லைப் பிடிங்கிக்கொணர்ந்து தன் தொண்டிகள் வாயிற்கதவில் வைத்து இழைத்து வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான். புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாராட்டியது இந்த மூவனை அல்லது அவன் வழிவந்தவனே, தெரிந்தில்து; ஆயினும், இவர் பாராட்டிய மூவனும் கல்லுணர்வுடையனல்லன் என்பது மட்டும் உறுதி; மூவன், நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்த மருதவளம் நிறைந்த நாட்டிற்கு உரிமை பூண்டிருந்தமையால் செல் வசு செருக்குற்றும், மகளிர் பலவரை மணங்கு அவர் உறவு அன்றி, அறிந்தோர் உறவினைப் பெருமையால் பண்பிழந்தும் விளங்கினான்; மூவன் இன்னனானதல் அறியாத புலவர் அவளைச் சென்று பாராட்டினார்; பெருமலைச் சாரவிலே கிற்கும் மரம் பழுத்துநிற்கும்; உண்டு வாழுமாம் என்ற வேட்கையால், வருந்தம் பாராது பறந்துவந்த பறவையினம், வந்து நோக்கியவழி, அம் மரம் பழும் ஒழிந்து நிற்பதைக் கண்டு வருந்தி வாடுவதேபோல், மூவன், பரிசிலர்ப் போற்றும் பண்பினன் என எண்ணித் தம் வறுமையின் கொடுமையால் வழிவருத்தம் பாராது வந்து அவளைப் பாடியக்கால், அவன் பொருள் அளியாதுவிட்ட செயல் கண்டு வருந்தினார்; அவன் பெருள் அளிக்காப் புன்மை கண்டு வருந்துவதினும், தமக்கு நேர்ந்த இவ் விழுவினை ஏனைப் புலவர்களும், அரசர்களும் அறியின் என்னும் தம் புக்கும் பெருமையும் என்பதற்கே, பெரிதும் வருந்தினார்; பாடிய தமக்குப் பொருள் தாரா அவளை மீண்டும் கண்டு “பொருள் அளித்தாயல்லை என்று யான் வருந்து கிண்றேன் அலலேன்; அதனால் கேடு வந்துறுமோ என்றும் அனுசர்க்க! நீ நோயின்றி வாழ்வாயாக! ஒன்றுமட்டும் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்; இவ்வாறு பொருள் அளியாதுவிட்ட இச் செயல் நினக்கும், எனக்கும்மட்டுமே

தெரிவதாக; பிறர் உணரும்வண்ணம் உரையாதிருப்பாயாக," என்று வேண்டி மீண்டார்.

"மெங்புல வைப்பின் நன்னட்டுப் பொருந!

பல்களி சைச இ அல்குவிசம்பு உகந்து

பெருமலை விடரகம் சிலம்ப முன்னிப்

பழனுடைப் பெருமரம் தீர்ஸ்தெனக் கையற்றுப்

பெருது பெயரும் புள்ளினம் போலங்கின்

நசைதர வங்குளின் இசைநுவல் பரிசிலேன்

வறுவியேன் பெயர்கோ? வாள்மேம் படுந

சயாம் ஆயினும் இரங்குவேன் அல்லேன்;

நோயிலை ஆகுமதி! பெருமி நம்முள்

குறங்கி காண்குவ தாக,"

(புறம் : १०க)

புலவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார் காதலர் அன்புபற்றி
விளக்கியுள்ள திறம் வியக்கத் தக்கதொன்றும். தன்
மனைவியோ பேரன்பினர்; பேரழகும்பெற்றவள். அவளைப்
பிரிந்து தான் வாழ்வதோ, தன்னிப் பிரிந்து அவள் வாழ்
வதோ இயலாது; காலமும் பிரிவின்றிக் கலந்து வாழ்
வேண்டிய காலமாம்; ஆனால் உடன் உறை வாழ்வு இயலாது
ஒருஷிலை வங்குதுநிற்கிறது. வறுமையால் வாடிய சிலர்,
தம் மனைநோக்கிவந்து இரந்து நிற்கின்றனர். வாழ்வின்
பயன், அவர்க்கு வேண்டுவ அளித்துப் போற்றுவதே
ஆகும். ஆனால் தன் மனையிலோ அவர்க்குக் கொடுத்தற்
காம் ரெருள் குறைந்துவிட்டதைக் காண்கின்றனர்; அப்
பொருள் இல்லாமையால், தன் வாழ்வின் பயன் குன்றுமே
என் அஞ்சகின்றன; அவ்வச்சம் அவர்கள் அன்பை
மறக்கச்செய்கிறது; அப்பொருள்தேடிப் புறப்படுகின்றன.
அஞ்சிலையில் அவன், "இவளைப் பிரிந்துசென்று பொருள்
தேடிக் கொணர்க என்று துரத்தும் இவ் வறுமையின்
கொடுமையே கொடுமை! இவ்வறுமையின் கொடுமை
அம்மம்ம! அரிது! அரிது!" என்று கூறித் துயருந்றன
என்று பாடிய புலவரின் பொன்னுரைகளைப் போற்றுவாம்.

"இவளின் தீர்ந்தும் ஆள்விளை வலிப்பப்

பிரிவன் நெஞ்ச என்னும் ஆயின்.

அரிதுமன் றம்மி இன்மையது இளிவே."

(நற் : १०१)

உ. பெருந்தோட் குறுஞ்சாத்தன்

ஜயனார்க்குரிய பெயராகிய சாத்தன் என்ற தெய்வப் பெயரைத் தம் இயற்பெயராகக்கொண்ட இப்புலவர், பெரிய தோளையும், குறுகிய வடிவினையும் பெற்றிருந்தமையால், அக்கால மக்களால் பெருந்தோட் குறுஞ்சாத்தன் என அழைக்கப்பெற்றார்.

இவர் குறிஞ்சினில் வளங்களைக் கண்டு, கண்டாங்கே வரைந்து காட்டியுள்ளார். மிக உயர்ந்த மரங்களைக் கொண்ட ஒரு பெரிய வாழைத்தோட்டத்தினுள் ஆண் யானை ஒன்றும், பெண் யானை ஒன்றும் நுழைந்து செல்ல லாயின. வாழை மரத்தின் சுருண்டு தொன்றிய குருத்து ஒன்று, ஆண் யானையின் மத்தகத்தின்மீது அசைந்து வீழ்ந்து அதைத் தடவிக்கொடுத்துவிட்டது. வாழையால் யானையின் வலிகெடும் ஆதலின், வாழை தொடப்பெற்ற ஆண் யானை தன் ஆற்றல் குன்றி அறிவிழுந்துபோய்விட்டது. ஆண்யானைக்குண்டான் துயர்கண்ட பெண் யானை பெருமூச்செறிந்து வருந்தி, அதைப் பையப்பைய, அருவிளீர் வீழ்ந்தோடும் மலைச்சாரற்கண் அழைத்துச்சென்று, படுக்க வைத்து, அதன் முதுகைத் தன் கையால் மெல்லத் தடவிக்கொடுத்தது. பெண் யானையின் இவ் அன்பாலும் அருவிளீர் ஒலியாலும் ஒருவாறு துயர்நீகிய ஆண் யானை சிறிது துயில்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. யானைகளின் இத்தகைய அங்கு வாழ்க்கையினை விளங்கக்காட்டும், புலவர் அறிவின் அழகினை அறிந்து மகிழ்வோமாக !

"சேரலை வாழைச் சரி நுகும்பு இனைய,
அணங்குடை அருந்தலை நீவலின். மதன் அழிந்து
மயங்கு துயர் உற்ற மையல் வேழும்,
உயங்கு உயிர் மடப்பிடி, உலைபுறம் தைவர
ஆம்திழி சிலம்பின் அரிதுகண் படுக்கும்."

(குறுங் : ஏ.ஏ.)

22. பேரெயில் முறுவலார்

பேரெயில், ஓர் ஊர்; முறுவல், புன்னகை; இவர் பேரெயிலிற் பிறந்து, புன்னகை தவழும் இன்முகம் கொண்டு வாழ்ந்தமையால், இவர் பேரெயில் முறுவலார் என அழைக்கப்பெற்றார். பேரெயில் என்ற பெயருடைய ஊர்கள் தமிழ்நாட்டில் பல உள்வாம். காணப்பேரெயில் என்றார் ஊர் இருப்பதையும் உணர்க. பாண்டிநாட்டில் வெண்புலங்காட்டில் ஒரு பேரெயில் உள்து. முறுவலார், நம்பி நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டிநாட்டான் ஒருவளைய் பாராட்டியிருத்தலால், இவர் பாண்டிநாட்டுப் பேரெயி லீச் சேர்ந்தவராவர் என்று கூறுவர் சிலர். இவர் பாராட்டிய படைத்தலைவன் பெயர், நம்பி நெடுமொழியன் எனவும் ஏடுகளில் காணப்படுவதைக் கொண்டு, தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள நெடுமொழியன் என்ற ஊர்ப் பெயருடையானைப் பாராட்டியுள்ளமையால், முறுவலார் சோழநாட்டில் காவிரியின் தென்கரைக்கண் உள்ள தேவாரம் பெற்ற பேரெயிலில் பிறந்தவராவர் என்று கூறுவர் வேறு சிலர். பேரெயில் முறுவலார் என்ற பெயர் ஊராலும், உறுப்பாலும் வந்ததன்று; முப்புரங்க ணாகிய பேரெயில்களைத் தமது முறுவலால் எரித்துப் பேரெயில் முறுவலார் என்று பெயர் பூண்ட சிவபெருமான் பெயரையே தமக்கும் பூண்டவர் இவர் என்று கூறுவாரும் உளர்.

பேரெயில் முறுவலார் பாராட்டிய நம்பி நெடுஞ்செழியன் ஒரு குறுநிலத் தலைவனுவன்; முடியடை மூவேந்தர்க்கு அறிவானும், ஆற்றலானும் துணைபுரிந்தார், அம் மூவேந்தா பெயர்களையே தாழும் கொண்டு சிறப்படை தலும் உண்டு; அவ்வாறு பாண்டியருள் சிறந்தானுகிய நெடுஞ்செழியனுக்குத் துணைபுரிந்து சிறப்புற்றமையால், இத்தலைவனும் நெடுஞ்செழியன் எனப் பெயர்பெற்றார். ஆடவருட சிறந்தாரை நம்பி என்றலும், பெண்டிருட-

சிறந்தாரை நங்கை என்றலும் பண்டையோர் வழக்கு. முறுவலார் பாராட்டிய நெடுஞ்செழியன், அக்கால ஆடவரும் போற்றும் அருங்குணமுடையானுதலின், நம்பி நெடுஞ்செழியன் எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளன். நம்பி நெடுஞ்செழியன் ஆடவரிற் சிறந்தான் என்பதைப் புலவர் முறுவலார் மிகமிகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டி உறுதி செய்துள்ளார்.

நம்பி நெடுஞ்செழியன், அழகிய மனைவியை மணங்கு அவளால் பெறும் இன்பமும் கொண்டான்; காவற்காட்டு மலர் அணிந்தும், கடிமணம் நாறும் சந்தனம் பூசியும் காண்பார் களிக்கும் கவின்பெற்றுன்; பகைவர் குடியைப் பாழ்செய்தான்; நண்பர் புகழை நாவாரப் பாராட்டினான்; என்னினும் வலியர் என் பகைவர் எனப் பயந்து பணி வசீதா, என்னினும் எளியர் இவர் என இகழ்வதோ அவன்பால் இல்லை; பிற்பால் சென்று பொருள்வேண்டு இரத்தலோ, தன்பால் வந்து இரங்கு நிற்பார்க்கு மறுத்தலோ செய்தறியான் அவன். அரசர் கூடிய அவைக்களத்தே தன் ஆற்றலும், அறிவும் தோன்றக் காட்டிப் புகழ்பெற்றுன். தன்னைத் தாக்கிய பகைவர் படையினைத் தடுத்து நிறுத்தி வெற்றிகொண்டான்; தோற்றுப் புறவுகாட்டும் பகைவரைப் பார்த்து நிற்றலன்றிப் படைதொடாது விண்று வீறுகொண்டான். பாய்ந்து செல்லும் பல பரி ஊர்ந்தான்; தேர் பல ஏறித் தெருவில் உலாவுங்கான். கடுமதக் களிறுகள் காலநிக் கீழ்ப் பணியுமாறு ஏவல்கொண்டான்; பாணர் பசிபோகப் பலப்பல வழுக்கினான்; காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஆய்ந்து அறம் உரைத்தான். சுருங்கக்கூறின், நல்லோர்பால் காணலாம் நறபண்புகளெல்லாம், நம்பி நெடுஞ்செழியன்பால் பொருங்கியிருந்தன.

இவ்வாறு, “நம்பி” “நல்லவன்” என்று நாட்டாரால் போற்றப்படும் புகழ் நிறைந்த நெடுஞ்செழியன் இறங்கு விட்டான் என்பதை அறிந்தார் முறுவலார்; அவன் பிரிவு ஒருபால் பெருங்துயர் தங்கது எளினும், அவன் செய்வனா

வெல்லர்ம் செய்து நிறைந்த வாழ்வினன் ஆனவன் என்ற எண்ணம் அத்துயரைச் சிறிது குறைத்தது; அங்கிலையில், “நம்பி நெடுஞ்செழியன் வாழ்வாக்கு வாழ்ந்தவனுவன்; அவன் உடலை வாள்கொண்டு வெட்டிப் புதைப்பதால் புகழோ, அவ்வாறின்றிக் கூடுநதால் பழியோ அவனுக்கு இல்லை; அவன் புகழால் நிறைந்துவிட்டான்; ஆதலின், வேண்டியவாறு செய்வீர்களாக,” என்று கூறித் தம் ஆற்றுமையினைக் காட்டினார்.

நம்பி நெடுஞ்செழியனைப் பாராட்டுவார்போல், நாட்டில் நல்லவராய் வாழு விரும்புவோர்க்கு வழிகாட்டிய புலவர்க்கு நன்றிசெலுத்துவோமாக!

“தொடியுடைய தோள் மணந்தனன் ;
 கடிகாவின் பூச்சுடினன் ;
 தண்கமழும் சாந்து நீவினன் ;
 செற்றேரை வழிதபுத்தனன் ;
 நட்டோரை உயர்பு கூறினன் ;
 வலியர்என் வழிமொழியலன் ;
 மெவியர் என மீக்கூறலன் ;
 பிறரைத்தான் இறப்பறியலன் ;
 இரங்தோர்க்கு மறுப்பறியலன் ;
 வேங்துடை அவையத்து ஒங்குபுகழ் தோற்றினன் ;
 வருபடை எதிர் தாங்கினன் :
 பெயர்படை புறங் கண்டனன் ;
 கடும்பரிய மாக்கடவினன் ;
 செடுங் தெருவில் தேர்வழங்கினன் ;
 ஒங்குஇயல களிறு ஊர்ந்தனன் ;
 தீஞ்செறி தசம்பு தொலைச்சினன் ;
 பாண்டவப்பப் பசி தீர்த்தனன் ;
 மயக்குடைய மொழி விடுத்தனன் ; ஆங்குச்
 செப்ப எல்லாம் செய்தனன்; ஆகவின்
 இடுகே ஒன்றே; சுடுகே ஒன்றே;
 படுவழிப் படுக! இப் புகழ் வெய்யோன் தலையே.”
 (புறம் : உக்க)

தாம் விரும்பிய காதலரைப் பெற்றாட்டாமல் காம் நோய்மிக்க காலத்தில், மக்கள் தங்களுக்கு இயல்பான அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் இழந்து, சிலமல்லன செய்ய வும் துணிவர் என்ற உண்மையினைத் தான் காதவித்த பெண் ஒருத்தியைப் பெற்றாட்டாமையால், மடல்ஊர்த லும், வரைபாய்தலும் ஆய பழிதரும் செயல்களை மேற் கொண்ட தலைவன்வழியாக உலகிற்கு உணர்த்தியுள்ளார். உணர்த்திய அப்பாட்டில், மடலூர் வகையினையும் விளக்கி யுள்ளார்.

“மானன மடலும் ஊர்ப; பூனக்
 குவிமுகிழ் ஏருக்கம் கண்ணியும் சூடுப;
 மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;
 பிறிதும் ஆகுப; காமம்காழ்க் கொளினே.” (குறுங் : கன)

புலவர் பேரெயில் முறுவலார், தாம் சொல்லக்கருதும் செய்திகளைச் சிறு சிறு சொற்றெடுத்துகளால் விளக்கும் திறம் வியக்கத்தக்கதாம்.

உ. மடல் பாடிய மாதங்கீரனுர்

மாதங்கீரனுர் என்ற இயற்பெயரினராய இவர் மடலேறுதல் என்ற துறையை விளங்கப் பாடிய சிறப்பால் மடல்பாடிய மாதங்கீரனுர் என்று அழைக்கப்பெற்றார்.

தான் விரும்பிய தலைவி யொருத்தியைப் பெறமாட்டா மையால் காமம் மிக்க தலைவன் பனிமடலால் குதிரையைப் போல ஒருருவம் அமைத்து, அதன் கழுத்தில் மணி, மாலை முதலியவற்றைப் பூட்டித், தன் உடல் முழுதும் நிறு பூசிக் கொண்டு, ஏருக்கமாலை, ஆவிரம்பூமாலை, வெள்ளென்டு ஆகியவற்றையும் அணிந்துகொண்டு, தன் உருவத்தையும் தலைவியின் உருவத்தையும் ஒரு படத்தில் எழுதிக் கையில் வேங்திக்கொண்டு, தலைவியின் ஊரார் யாவரும் அறியுமாறு ஊர்ந்து வந்து மன்றம் சேர்வன். அங்ஙனம் அவன் வருவதைக்கண்ட ஊரினர் அவன் கையில் ஏந்திய படத்தால், ‘இவனுக்கும், இவனுக்கும் நட்பு உண்டு’ என அறிந்து பழி கூறுவர்; நான் இழுந்து மடலேறி மன்றம் புகுந்த தலைவனே, ‘இன்னள் செய்தது இது’ என வெளிப்படக் கூறுதலும் உண்டு; அதுகேட்ட சான்றேர், அவனுக்கு அவளை மணம்புரிவிக்கத் துணைபுரிவர்; ஊரார் கூறும் பழியரைகேட்டுத் தம் மகளைத் தமரை முன்வந்து அவனுக்கு மனஞ்செய்து தருதலும் உண்டு. இங்கிகழ்ச்சியே மடலேறுதல் என நூல்களில் வழங்கப்பெறும்; தலைவன் மடலேறி மணம்புரிதல் அன்புடைக் காமமாகாது, பெருங்கிணையின்பாற்படும் ஆதலின், அவன் ‘மடலேறி மன்றம் புகுவேன்’ என்று கூறுதலன்றி, மடலேறுதல் வழக்கமன்று; தலைவனுயின் ‘மடலேறுவன்’ என்றுவது கூறுவன்; தலைவி அதையும் கூருள்; கூறுதல் அவள் பெண்மைக்கு இழுக்காம் என்று கூறுவர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

மடல்பாடிய மாதங்கீரனார், தாம் பாடிய இரண்டு செய்யுட்களிலும், இம்மடலேற்ற பொருளையே கொண்டு பாடியுள்ளார்.

“விழுத்தலைப் பெண்ணே விளையல் மாமடல்
மனியணி பெருந்தார் மரபிற் பூட்டி,
வெள்ளென்பு அணிந்து, பிறர்என்னத் தோன்றி.
திருநாள் மருங்கில், பெருநாண் நீக்கித்
தெருவின் இயலவும் தகுவது கொல்லோ
கவிழ்ந்தவீர் அசைநடைப் பேதை
மெலிந் திலன் நாம்விடற்கு அமைந்த தூதே.”

(குறுக் : சுலை)

தலைவியின் ஒளிவீசும் சிறிய நெற்றி, கரிய கூந்தல்
குழு விளங்கும் காட்சி, ஆகாயத்தில் பாம்பினால் சிறிதே
விழுங்கப்பெற்று விளங்கும் திங்களின் காட்சியை விளைப்
கூட்டும் என்று கூறியிருப்பது அழகாக உள்ளது.

“மடல்மா ஊர்ந்து மாலை சூடிக்
கண்ணகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்
இன்றாதல் அரிவை வலம்பா ராட்டிய்
பள்ளல் மேவெலம் ஆகி அரிதுற்று
அதுபினி ஆக விளியலம் கொல்லோ
அகல் இரு விசும்பின் அரவுக்குறை படுத்த
பசங்க திர் மதியத்து அகல்விலாப் போல,
அனகம் சேர்ந்த சிறுநூதல்
கழும் மெலிக்கும் கோயா கின்றே.” (நற்கரிஞர்)

உச. மலையனுர்

இவர் பெயரோ அல்லது ஊரோ என்றும் தெரிச்தில்து; தலைமகனுக்குரிய மலையைப்பற்றிக் கூறுக்கால், அம்மலையில் உள்ள மரக்கிளைகள்தோறும் தேனிருலும் சூலைகுலையாகப் பழங்களும் தொங்கும்; வரையிலிருந்து விழும் அருளி, மாலைபோல் தோன்றி அழுகு தரும்; நெல்லு, புல்லு முதலாகிப் பதினாறுவகைக் கூலப்பயிர்களும் வளமாக வளர்ந்து விளங்கும்; இதனால், அம்மலை எக்காலமும் வளம்பல பெற்று விளங்கும் மாண்புடையதாம் என்று மலைவளம் தோன்றப் பாடிய சிறப்பால், இவர் மலையனுர் என்று பெயர்பெற்றூர் என்று கூறுப.

“பிரசம் தூங்கப், பெரும்பழம் துணர்,
வரைவெள் அருவி, மாலையின் இழிதரக்,
கூலம் எல்லாம் புலம்புக, நாளும்
மல்லற்று அம்ம! இம்மலைகெழு வெற்பு.” (நற் : கந.)

தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள, பெண்ணையாற்றுப் பாய்ச்சலைக்கொண்ட, திருக்கோவலுரைத் தலைநகராகக்கொண்ட மலாடு, மலையமானால் எனப் பெயர் கொண்ட நாட்டை ஆண்டுவந்தவர்கள் மலையமான்கள் எனப்படுவர்; அக்குடியிற் பிறக்கேதான் மலையன் எனவும் அழைக்கப்பெறுவன்; அத்தகைய மலையன்களில் ஒருவரே நம் புலவர் என்று கூறுவாரும் உள்ள.

வரையா து வந்தொழுகும் தலைமகன்பால், “தலைவ!” யாங்கள் விடு செல்கின்றோம்; ஆதவின் இனி, பகற்குறிக்கண் இவளைக் காண்டல் இயலாது; இவள் சின் மணமுரசு ஒலிமினை விரைவில் கேட்டல் வேண்டும்; அதைக் கேளாது, நெடிதுநாள் வாழாள்,” என்று கூறி வரைவுகடாவும் துறையமைந்த செய்யளைப் பாடியுள்ளார்.

உடு. வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனா

“வண்ணப் புறவின் செங்கால் சேவல்,” எனப் புரு
விளை வண்ணப்புற என்று பாராட்டிய சிறப்பு நோக்கி,
அவ் வழகிய தெர்டரை, அவர் இயற்பெயராகிய கந்தரத்த
னார் என்பதோடு கூட்டி வழங்கியுள்ளனர்.

தலைவன் ஓருவடைகூடு காதல் உறவுகொண்ட காரணத்
தால், தலைமகள், தன் பண்டை இயல்பில் மாறுபடலாயிர
னாள்; அவள்பால் முன்பு காணலாம் அருளோயும், அன்
பையும், சாயலையும், இயல்லைப்பையும் இப்போது காண்டற்கு
இயலாது போயிற்று; அவள், கிளியிடத்தும், பஞ்சும்
கழங்குமாய விளொயாட்டிடத்தும் காட்டிய விருப்பத்திற்கு
மாருக, அவற்றை வெறுக்கத் தொடக்கினால்; தலைமகள்
பால் காணும் இம் மாற்றம், அவளை வளர்த்த செவிவிக்கு,
உயிர்போகும் வருத்தத்தை அளித்தது; அதனால், அவள்,
கன் நீண்ற பசு, அக் கன்றினை விடாது சுற்றித் திரிவதே
போல் தலைமகளைப் பலகாலும் சென்று சென்று தழுவிக்
கொள்ளலாயினாள்; தாயின் இச் செயலால், தன் கள்
வொழுக்கத் தினை அவள் உணர்ந்துகொண்டாள்; இனி
ஈண்டிருப்பின், தன் கற்பொழுக்கத்திற்குக் கேடு வரினும்
வரும்; ஆதலின் தலைமகளைக் கேடு அவனுர்சென்று வரைந்து
கொள்வதே நலம் எனத் துணிந்தாள் தலைமகள்.

ஒருங்கள் காலையில் ஓருவரும் அறியாவண்ணம் அவ
னும் அவனும் வீட்டைவிட்டு வெளியேறிவிட்டனர்; காலை
யில் கண்விழித்துப் பார்த்த செவிலி, தலைமகளைக் காணுது
கலங்கினால்; அவள் செயலில் தான் கண்ட மாறுதலையும்,,
அதுகண்டு தான் செய்த செயலையும் எண்ணி எண்ணி
வருந்தியிருக்குங்கால், சிலர் வந்து “அம்மா! மழை பெய்
யாமையால், வருந்தி, அம் மேகத்தை வெறுத்து வாழும்
மானினங்கள், வற்றிய மரற்செடியினைக் கடித்துச் சுவைங்
கும் கொடிய காட்டுவெழியில், பெருமையும், உரனும்
கொண்ட ஓர் ஆண்மகன், பல இன்னுரைகளைக் கூறிக்
கொண்டே வர, வற்றிய மரங்களின் நிழல்தோறும் நின்று

*

நின்று செல்லும் நின் மகளைக் கண்டோம் என்று கூறி னர்; தன் மகள், ஆண்மகன் ஒருவனுடன் சென்றுள்ளனக் கேட்ட செவிலி “அந்தோ, அவள்பால் யான் கண்ட மாறுதலின் காரணம் இதுவென அறிந்திருந்தால், உண்ணும் பொருளாலும், உற்ற காவலாலும் குறையில்லாத என் வீட்டில், அவள் தன் தோழிமாரோடு ஆடிடம் தோறும், விழுப்போல் விடாதுசென்று அகலாது இருந்து காத்திருப்பேன்! இனி என் செய்வேன்!” என; வருந்தும் செவிலித்தாயின் அன்புள்ளத்தை மிக மிக அழகாகப் படம் பிடித்துப் பாடியுள்ளார்; தன் மகள் மாறுபாடு கண்டு கவலைகொண்டு அவளைப் பலகாலும் சென்று சென்று பேணிய செவிலியின் செயலை விளக்க, தான் சன்ற கண்றைச் சிறிதுநேரமும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொருது சுற்றிச் சுற்றிவரும் பசுவின் செயலை உவமை காட்டியது மிக நன்று:

“கிளியும், பந்தும், கழங்கும் வெய்யோள்,
 அளியும், அன்பும், சாயலும், இயல்பும்
 முன்னள் போலாள்; இற்றியர் என் உயிர் எனக்
 கொடுங்தொடைக் குழியெயாடு வயின்மரத்து யாத்த
 கடுங்கட்ட கறவையின் சிறுபுறம் நோக்கிக்,
 குறுக வந்து குவவநுதல் நீவி
 மெல்லெனத் தழீஇயினே ஞக, என்மகள்,
 நன்னர் ஆகத்து இடைமுலை வியர்ப்பப்
 பல்கால் முயங்கினள் மன்னே; அன்னே
 விறன்மிகு நெடுந்தகை பலபா ராட்டி
 வறன்னிழல் அசைஇ வான்புலந்து வருந்திய
 மட்மான் அசாஇனம் திரங்கு மரல் சுவைக்கும்
 காடுடன் கழிதல் அறியின், தங்கை
 அலகுபதம் மிகுத்த கலியுடை வியன்நகர்ச்
 செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழல் போலக்
 கோதை ஆயமொடு ஒரை தழீஇத்
 தோடமை அரிச்சிலம்பு ஓலிப்ப, அவள்
 ஆவேழி ஆடுவழி அகலேன் மன்னே.” (அகம் : ४८)

தலைவன் பொருள் தேடிவரா எண்ணித், தான் பிரிந்து போவதைத் தலைமகனுக்கு உரைத்து, அதை வருங்தாது ஏற்குமாறு செய்வாயாக எனத் தன்னிடம் கூறியது கேட்ட தோழி, அவன் பிரியின் தலைமகள் ஆற்றுள்; இறங்துபடலும் கூடும் என அஞ்சி, அவன் பொருள்வயின் செல்வதைத் தடுக்க எண்ணினால்; எண்ணியவள் தலைவன்பால் சென்று, “ஐயா! நிலையில்லாத பொருள் தேடி வரச் செல்கின்றேன்; இதை நின் தலைமகனுக்கு உரை எனக் கூறுகின்றன; நான் கூறுகின்றேன், அவள் சின் ஜீப் போகற்க எனத் தடை செய்யாள்; போவென்றே விடை யளிப்பாள்; ஆனால் அவள் விடை யளிப்பினும், பிரிந்தால் தனித்திருந்து வாழ்தலைப் பொருது வருந்தும் இவளின், நெற்றியையும், முகத்தையும் அன்பால் தடவிக் கொடுத்து ஆறுதல் உரைகூறிப் பிரியும் அத்துணைத் துணிவு நினக்கு உண்டாகுமா என்றே ஐயுறுகின்றேன்,” என்று கூறி, “தலைமகள் பிரிந்தால் தாங்கொண்டு துயர் கொள்வாள்; அவள் துயரை நின்னாலும் போக்குதல் இயலாது எலின், யான் எவ்வாறு போக்கி அவளைக் காப்பேன்,” என்று கூறும் அறிவுநுட்பம் வாய்ந்த தோழியின் தொண்டினைப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார் புலவர்.

“மன்னுப் பொருட்டினை முன்னி, இன்னதை வளையணி முன்கைநின் இருளைக்கு உணர்த்தெனப் பன்மாண் இரத்தி ராயின், சென்மெனா, விடுந ளாதலும் உரியள்; விடுனே, கண்ணுவும், நுதலும் நீவி, முன்னின்ற பிரிதல் வல்விரோ? ஐய! செல்வர், வகையமர் கல்லில் அகழிறை உறையும் வண்ணப் புறவின் செங்கால் சேவல் வீழ்துணைப் பயிரும் கையறு முரல்குரல் நுழ்மிலள் புலம்பக் கேட்டொறும் பொம்மல் ஒதி பெருவிதுப் புறவே.”

உக். விழிக்கண் பேதைப் பெருங்கண்ணானார்

கண்ணானார், பெருங்கண்ணானார் என்ற பெயருடைய புலவர்கள் சங்ககாலத்தே பலர் இருந்தனர்; மகளிர் கண்களுக்கு உவமை கூறும் சிறப்பு வாய்ந்த கண்களை உடைய மான் குட்டியை, விழிக்கட்ட பேதை என்று பொயரிட்டு அழைத்த சிறப்பால், பெருங்கண்ணானார் விழிக்கட்டபேதைப் பெருங்கண்ணானார் என்று பெயர் பெறுவாராயினர்.

பிடவழும், தளவழும் கொன்றையும், காயாவும் தளிர்த்து, மலர்ந்து மணங்க கமழுமாறு மழை பெய்துவிட்ட கார்காலத்தே, மான் பிளையானது மருஞ்ஞு விழிக்கும் தன் குட்டியோடு, மான் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து ஒடுவதைக் கண்ட கலைமான், அப் பிளையிடத்தீர் கொண்ட விருப்பால் அவற்றின் பின்னே தேடிச்செல்லும் அழகிய காட்சியைத் தலைமகன் முன்னே காட்டி, அவன் காதலியையும், அவளை விடாது. உடனுறையும் அவள் புதல்வளையும் விரும்பி, விரைந்து வீடு செல்லுமாறு செய்துள்ளார் புலவர். மானின் அன்பு வாழ்க்கையினைக் கண்ட தலைமகள், தேரை விரைந்து செலுத்துமாறு பாகளை வேண்டிக்கொள்வதைக் காணுங்கள் :

“கார்தொடங் கின்றே காலீ;வல் விரைந்து
செல்க; பாக! நின் தேரே; உவக்கான்
கழிப்பெயர் களரில் போகிய மடமான்
விழிக்கண் பேதையொடு இனன்னிரித்து ஒடக்
காமர் நெஞ்சமொடு அகலாத்
தேடே நின்ற இரலீ ஏறே.”

(நற் : உசூ)

திப்பாளர் :

வலித் தென்னிந்திய
றபதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை - 1.

ஸ்ரீமத் திலையம் :

ாத்தெறு, திருநெல்வேலி.

விலை ஏ. 1-8.